

«...ανά τετράδα, με το όπλον επ’ ώμου και με μαύρας σημαίας...»

σημείωμα για τις αγροτικές εξεγέρσεις του θεσσαλικού κάμπου

Τί ήταν η εξέγερση του Κιλελέρ;

Τα γεγονότα του Κιλελέρ -η συμπλοκή δηλαδή έξω από το χωριό του Κιλελέρ στις 6 Μαρτίου 1910 και οι συγκρούσεις που ακολούθησαν στο συλλαλητήριο της Λάρισας- καθώς και τα συλλαλητήρια των επόμενων ημερών σε Καρδίτσα και Τρίκαλα ήταν η κορύφωση μιας εξέγερσης που διήρκεσε σχεδόν 30 χρόνια. Μετά το Κιλελέρ, η σύγκρουση κολίγων και τσιφλικάδων αρχίζει να περνά όλο και περισσότερο από τα χέρια των ανθρώπων που δούλευαν τη γη στα χέρια αυτών που υποτίθεται ότι τους εκπροσωπούσαν, από το χωράφι δηλαδή και τις κοινότητες στα έδρανα της Βουλής. Από την αρχή βέβαια το αγροτικό ζήτημα εξελισσόταν παράλληλα σε δύο επίπεδα: το αγροτικό ζήτημα των κοινοτήτων του θεσσαλικού κάμπου ήταν αυτό της βίαιης σύγκρουσης με τα όργανα των τσιφλικάδων. Το αγροτικό ζήτημα της Βουλής ήταν η σύγκρουση ανάμεσα στους ξεπερασμένους ιστορικά γεωκτηήμονες και σε όσους επιθυμούσαν τον -έστω και καθυστερημένο- αστικό εκσυγχρονισμό της Ελλάδας.

«πού ’σαι καημένο τουρκικό!»

Με τη φράση αυτή αναπολούσαν οι καλλιεργητές του κάμπου την εποχή που η γη τους αποτελούσε τμήμα της οθωμανικής αυτοκρατορίας. Το γιατί, δεν είναι δύσκολο να το αντιληφθούμε. Για να πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή, θα πρέπει να πάμε στα 1881, όταν το μεγαλύτερο κομμάτι της Θεσσαλίας και η επαρχία της Άρτας αποσπώνται από την καταρρέουσα οθωμανική αυτοκρατορία και προσαρτώνται στο νεοελληνικό κράτος, όπως όριζαν οι συνθήκες του Βερολίνου (1878) και της Κωνσταντινούπολης (1881). Μέχρι τότε η γη δεν ανήκε σε κανέναν, παρά μόνο στον Αλλάχ. Ωστόσο, με αποφάσεις του Σουλτάνου, κομμάτια γης αποδίδονταν σε τοπικούς άρχοντες ή σε μοναστήρια, τα οποία διατηρούσαν πάνω στις συγκεκριμένες γαίες μόνο ένα είδος επικαρπίας/κατοχής, αφού η έννοια της ιδιοκτησίας δεν υπήρχε στο οθωμανικό δίκαιο. Στα πλαίσια αυτά οι καλλιεργητές ή οι κοινότητες καλλιεργητών για τις μεγαλύτερες εκτάσεις, ήταν υποχρεωμένοι να αποδίδουν στον επικαρπυτή/κάτοχο το μισό ή το ένα τρίτο του καθαρού προϊόντος, εφόσον αυτό υπήρχε. Το καθεστώς αυτό εξασφάλιζε σε γενικές γραμμές τους πόρους των καλλιεργητών και τους προστάτευε από τις

κακές χρονιές, τις καταστροφές ή τις λεηλασίες, ενώ οι σχέσεις των κοινοτήτων με την κεντρική εξουσία ήταν χαλαρές και μάλλον απόμακρες.

Στα τρία όμως χρόνια που μεσολάβησαν ανάμεσα στις δύο προαναφερθείσες συνθήκες (1878-1881) οι επικαρπωτές των γαιών αυτών σπεύδουν να πουλήσουν τη γη που δεν τους ανήκει -η αυτοκρατορία ξεψυχάει και τα τσιφλίκια ξεπουλιούνται σε εξευτελιστικές τιμές. Αγοραστές είναι σχεδόν πάντα πάμπλουτοι έλληνες του εξωτερικού, οι γνωστοί ανιδιοτελείς πατριώτες και εθνικοί ευεργέτες. Έτσι, ό,τι ίσχυε μέχρι τότε ανατρέπεται ουσιαστικά σε μία νύχτα και ο κάμπος υπάγεται από το οθωμανικό στο ελληνορωμαϊκό δίκαιο ως δια μαγείας. Οι γη έχει πλέον ιδιοκτήτη, οι καλλιεργητές της και τα υπάρχοντά τους αποτελούν μέρος αυτής της ιδιοκτησίας, ενώ η κεντρική εξουσία κάνει την εμφάνισή της με ποικίλους τρόπους και αγκαλιάζει ασφυκτικά τους υποτελείς της. Γιατί, αν και οι ελληνικές αρχές εγκαθίστανται επίσημα στη Θεσσαλία τρεις μήνες μετά την προσάρτηση, έχουν προηγηθεί οι επιστάτες των νέων ιδιοκτητών,

που υποστηρίζουν την απαλλοτρίωση, παρεμβαίνουν με διαβήματά τους στη Βουλή, αλλά και διοργανώνουν όλα τα μεγάλα συλλαλητήρια στις μικρές ή μεγαλύτερες πόλεις του κάμπου, ανάμεσα τους και τα συλλαλητήρια που οδήγησαν στα γεγονότα του Κιλελέρ.

Βέβαια, η αυθόρμητη και βίαιη αντίσταση των καλλιεργητών εξακολουθεί παράλληλα και δεν διακόπτεται ούτε χαλιναγωγείται από τις ενώσεις- δεν θα μπορούσε άλλωστε. Αντίθετα, οι τελευταίες χρησιμοποιούν πολλές φορές και με έξυπνο τρόπο το ανεξέλεγκτο των καλλιεργητών, για τις πιέσεις που ασκούν στην Βουλή και στην κυβέρνηση.

Τώρα, παρόλο που στα συλλαλητήρια της περιόδου μαρτυρείται πως ανέμιζαν μαύρες και κόκκινες σημαίες και κάποιοι βουλευτές διαμαρτύρονται για «*αρχάς αναρχισμό ή σοσιαλισμού*», «*δημαγωγούς*» και «*αντεθνικούς σκοπούς*» ενώ ορισμένοι δημοσιογράφοι αποφαίνονται πως «*ήρξαντο να αναφαίνονται εκ μέρους των χωρικών αναρχικές τάσεις*», η εμπλοκή των σοσιαλιστών της εποχής στο αγροτικό κίνημα τουλάχιστον μέχρι το 1910 είναι ένα σημείο ιδιαίτερα σκοτεινό. Ο ιδιόμορφος αναρχο-σοσιαλιστής Μαρίνος Αντύπας είναι η μόνη σίγουρη περίπτωση γνωστού σοσιαλιστή που συμμετείχε στο αγροτικό κίνημα. Από το καλοκαίρι του 1906 που βρέθηκε στο τσιφλίκι ενός θείου του στη Θεσσαλία με σχέδια για εφαρμογή του σοσιαλισμού, μέχρι τη δολοφονία του το Μάρτιο του 1907, γύριζε στις κοινότητες του κάμπου με σύντροφό του το λαρισαίο Θανάση Καραλόπουλο παρακινώντας τους κολίγους σε εξέγερση. Από 'κει και πέρα, το «*αναρχο-αθεϊστικό*» (όπως εύστοχα χαρακτηρίστηκε από τους αντιπάλους του) κίνημα του Βόλου και της Λάρισας, με επίκεντρά του τα εργατικά κέντρα των δύο πόλεων, συνδέθηκε με το αγροτικό κίνημα, όμως αυτό έγινε κυρίως μετά την εξέγερση του 1910.

Όλα αυτά λοιπόν, με στιγμές έντασης και περιόδους ύφεσης μέχρι το 1923, όταν ο πραξικοπηματίας Πλαστήρας και οι συνθήκες τις εποχής βάζουν μια και καλή τη νεοελληνική κράτος στο δρόμο της αστικής δημοκρατίας, απαλλοτριώνοντας τα τσιφλίκια (με αποζημιώσεις φυσικά για τους τσιφλικάδες) και μοιράζοντας τη γη στους πρώην κολίγους και νυν μικροϊδιοκτήτες...

Για ποιον ήταν νίκη η «λύση» του

αγροτικού ζητήματος;

Για τους αστούς πολιτικούς, τους καπιταλιστές που δε συνδέονταν με τη γη αλλά και για τους ανιδιοτελείς υποστηρικτές των κολίγων ήταν σίγουρα μια μεγάλη νίκη η επικράτηση έναντι των οπαδών ενός (ανύπαρκτου εξάλλου για το βαλκανικό χώρο) γαιοκτητικού παρελθόντος, που έμπαιναν εμπόδιο στην επιδιωκόμενη αστική καπιταλιστική ανάπτυξη.

Για τους οπαδούς ενός κακοχωνεμένου μαρξισμού με το ντετερμινιστικό του κομμάτι ασφαλώς υπερτονισμένο, ήταν ένας θρίαμβος: επιτέλους θα διαλύονταν οι παραδοσιακές κοινότητες, επιτέλους θα γέμιζε ο κάμπος εργοστάσια, επιτέλους θα προλεταριοποιούνταν ο πληθυσμός της υπαίθρου, επιτέλους η ιστορία θα περνούσε στο επόμενο στάδιο και θα άνοιγε ο δρόμος για το μεθεπόμενο...

Για τους ίδιους τους καλλιεργητές τώρα και τις κοινότητές τους, η ατομική/οικογενειακή καλλιέργεια και ο πολυτεμαχισμός της γης ήταν μια σαφέστατη βελτίωση σε σχέση με το δουλοκτητικό καθεστώς της περιόδου μετά το 1881. Αν, ωστόσο, αυτό που διεκδικούσαν οι αυθόρμητες λαϊκές εξεγέρσεις ήταν η χαμένη ελευθερία που έχαιραν οι κοινότητες επί οθωμανικού καθεστώτος, προσδίδοντας έτσι στους αγώνες χαρακτηριστικά και στόχους πολύ πιο ελευθεριακά από τα αντίστοιχα των δημοκρατών εκπροσώπων τους αλλά και των σοσιαλιστών της εποχής, τότε η «λύση» ήταν ένας καθαρός συμβιβασμός.

Η παρακαταθήκη όμως αυτού του αγώνα και οι μνημές λαϊκής αντίστασης υπήρξαν ανεκτίμητα και στην ιστορία της αυτονομίας που γράφουν οι από κάτω στον ελλαδικό χώρο η συγκεκριμένη περίοδος είναι από τις πιο σημαντικές, αν και ελάχιστα γνωστή και βαριά διαστρεβλωμένη και αφομοιωμένη απ' τους μηχανισμούς της κυριαρχίας.

Θ.ΜΠ., Λάρισα

Βιβλιογραφία:

Γιάννης Κορδάτος, «Ιστορία του αγροτικού κινήματος στην Ελλάδα», εκδ. Μπουκουμάνη, 1973
Λάzaros Αρσενίου, «Το έπος των Θεσσαλών αγροτών και οι εξεγέρσεις τους 1881 – 1993», εκδ. Φ.Ι.Α.Ο.Σ., Τρίκαλα 1994
Χρήστος Βραχνάρης, «Ανάμεσα σε δύο εξεγέρσεις Κιλελέρ 1910 – Τρίκαλα 1925», εκδ. Λαφειός, 1985
Γιώργος Δ. Καρανικόλας, «Κιλελέρ», εκδ. Γραμμή, 1980

Κώστας Βεργόπουλος, «Το αγροτικό ζήτημα στην Ελλάδα», εκδ. Εξάντας, 1975

ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου

Μακρόσυρτη η κοόραση, για να 'χω το ψωμί μου να έχω την τιμή μου και άλλους θρασυρούς να στου καλημπούκω το θέλημα είδα τους εκδότες μου κάποιους καλλίκοιους πομπάνας γιους.
Charles Bolles

ΑΡ. ΦΥΛΑΟΥ 13 • ΚΡΗΤΗ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2011 • ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

Καλλικράτης
στην εκπαίδευση:

ο μαθητής στην κλίνη
του Προκρούστη

σελ. 14

η κρίση του θεομοποιημένου
συνδικαλισμού

Τα σημερινά συνδικάτα εξυπηρετούν τα
συμφέροντα της κάσας της κυριαρχίας, της
οποίας αποτελούν οργανικό μέρος

σελ. 12

ψεύτικοι συναγερμοί (αν)ασφάλειας

Ο φόβος για τη ζωή, για το θάνατο και την
αρρώστια έγινε όπλο στα χέρια της κυριαρχίας
προκειμένου να πετύχει ολοκληρωτικά τον
κοινωνικό έλεγχο

σελ. 10

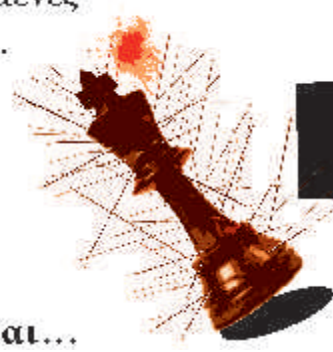
...χάιρε Καίσαρα, οι «μελλοθάνατοι»

σε προκαλούν

Οι μετανάστες εργάτες που επιλέγουν να ρισκάρουν τη ζωή τους για το δίκιο τους ♦ οι χιλιάδες πολίτες που δεν πληρώνουν διόδια και τα πανάκριβα εισιτήρια στα ΜΜΜ ♦ οι εργαζόμενοι που επιμένουν να απεργούν ♦ οι άνεργοι που αρχίζουν να οργανώνονται ♦ οι κάτοικοι της (κάθε) Κερατέας που συνεχίζουν να αντιστέκονται ♦ οι κρατούμενοι που δεν αποκηρύττουν τις ιδέες και την ανθρώπινη υπόστασή τους: μακράν του να θριαμβολογούμε, να προδικάζουμε «νίκες» ή «ήττες» και χωρίς να ταυτιζόμαστε απαραίτητα με αντιλήψεις και πράξεις, φαίνεται πως η μέχρι σήμερα φαινομενικά παντοδύναμη εξουσία σκοντάφτει μπροστά στο χορό των παλιών και νέων αρνήσεων, αρκεί να είναι οπλισμένες με αποφασιστικότητα, συνείδηση, αλληλεγγύη και ευελιξία. Κι αν επιτύχουν κάποτε τη σύνθεσή τους, αναγνωρίζοντας τη συνάφεια που έχουν μεταξύ τους, ο βασιλιάς όχι μόνο θ' απογυμνωθεί μα μπορεί και να εγκαταλείψει τρέχοντας την αρένα, παρέα με τους πραιτωριανούς του...

ΔΕΝ

πληρώνω
δουλεύω
υποχωρώ
συνεργάζομαι...

λίγα λόγια για την κατάληψη ΠΙΚΠΑ

Μετά το Δεκέμβρη του 2008 και την εξέγερση που συντάραξε τα ήρεμα νερά της ελληνικής κοινωνίας, μια παρέα ανθρώπων με κοινούς προβληματισμούς και με μια πορεία πολιτικής σχέσης η οποία προϋπήρχε της εξέγερσης, προσπάθησε να δώσει μορφή στις πεποιθήσεις της διευρύνοντας τον κύκλο της. Την ίδια χρονική περίοδο (Φλεβάρης του 2009) μια άλλη ομάδα συζητούσε για τη δημιουργία ενός στεκιού με πολιτικά/πολιτι-στικά χαρακτηριστικά. Μετά από αρκετές συναντήσεις, διαπιστώ-σαμε πως οι προβληματισμοί μας ήταν κοινοί, όπως και τα πολιτι-κά μας προτάγματα. Στη συνέχεια, καθώς το τοπίο είχε ξεκαθαριστεί και υπήρχαν οι αρχικές βάσεις, η ομάδα αυτή μπήκε στη διαδικασία να αναζητήσει ένα κτίριο ώστε να στεγάσει τις ανάγκες της σε μορφή πολιτικής συλλο-γικότητας. Το κτίριο αυτό αποφασίστηκε να είναι το πρώην ΠΙΚΠΑ, που βρισκόταν στη συμβολή των οδών Μεραμβέλλου και Υγείας, το ιστορικό του οποίου ήταν λίγο πολύ γνωστό όπως και κάθε άλλοι εγκαταλειμμένου και ερειπωμένου κτηρίου. Η αλήθεια είναι ότι το άγνωστο ιδιοκτησια-κό του και η γεωγραφική του θέση, κοντά στο κέντρο του

ηρακλείου, συνέβαλαν αρκετά στην τελική απόφαση.

Η κατάληψη πραγματοποιήθηκε το Μάιο του 2009 και πλαισιώ-θηκε στην αρχή από πολλά άτομα και συνάμα

πολλές ιδέες για τη μελλοντική λειτουργία της, μαζί με αλληλέγγυους οι οποίοι είχαν πρωταρχικό στόχο να κάνουν το χώρο βιώσιμο. Το πλαίσιο των εκδηλώσεων-δραστηριοτήτων

συνέχεια σελ 5

fee
marie
MEYER
συνέντευξη

σελ.8

διαβάστε

- Μινόistas: Η ψευδής ουδετερότητα των «ευαισθητοποιημένων»
σελ. 6
- ο αγώνας των 300 μεταναστών απεργών πείνας
σελ. 7
- επιστολές: Χρυσοβαλάντης Πουζιαρίτης
σελ. 10
- Δεν πληρώνομαι; Δεν πληρώνω. Δεν γκρινιάζω, οργανώνομαι.
σελ. 13
- Επαναστατικός Αγώνας. Επιστολή για Λ. Φούντα
σελ. 16
- Η Αριστέρα, η δημοκρατική αντίληψη του αγώνα και η Νομική
σελ. 22
- «...ανά τετράδα, με το όπλον επ' ώμου και με μαύρας σημαίας...» (για το Κιλελέρ)
σελ. 24

ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΕΣ ΣΥΧΝΟΤΗΤΕΣ

www.1431am.org
1431 AM
www.1431am.org

98.7 FM
98 - 98.1 FM
www.radio98fm.org

ΠΑΤΡΑ
93.7 FM
radiokatalipsi.espi.net

ΑΓΡΙΝΙΟ
88 FM
radiourgia.squat.gr

ΜΥΤΙΑΗΝΗ
105 FM
www.105fm.org

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
88.7 FM
www.radio-revolt.org

editorial

Απέναντι στη σφοδρή επίθεση του κράτους σε όλους τους τομείς της ζωής μας, ποια είναι τελικά η δική μας στάση; Μήπως πιστεύουμε ακόμα ότι θα σώσουμε ο καθένας την πάρτη του, ενώ ταυτόχρονα ενσωματωνόμαστε σταδιακά στη νέα κατάσταση που μας επιβάλλουν; Μήπως αποπροσανατολιζόμαστε από την προπαγάνδα των Μ.Μ.Ε και του κράτους και τρώμε το παραμυθάκι ότι εχθρός μας είναι οι δημόσιοι υπάλληλοι, οι μετανάστες εργάτες, οι “τζαπατζήδες” του κινήματος άρνησης πληρωμής, εκείνοι που κάνουν πορεία και δημιουργούν κυκλοφοριακό χάος; Η μήπως φοβόμαστε την όξυνση της καταστολής απέναντι σε όποιον τολμάει να υψώνει τη φωνή του και τρομάζουμε μπροστά στο πιθανό ενδεχόμενο να καταλιζέουμε κάποια μέρα στα κελιά της δημοκρατίας, ως αγωνιζόμενοι ενάντια σε ό,τι μας καταδυναστεύει; Μήπως η μίζερια, η γκρίνια, η ανταγωνιστικότητα είναι τελικά τόσο δυνατό ενοσωματωμένες μέσα μας καθιστώντας μας εν τέλει αδύναμους να βγούμε με το κεφάλι ψηλά, επιθετικοί απέναντι σε ό,τι μας επιτίθεται; Ή μήπως εν τέλει ακόμα δεν είμαστε έτοιμοι, θέλουμε και άλλο χρόνο για να ζυμωθούν πράγματα και να γεννηθούν νέες καταστάσεις;

Σε αυτό τον κοινωνικό/ταξικό πόλεμο, παίρνουμε σιγά-σιγά, έμμεσα ή άμεσα, όλοι θέση. Από εκείνον που εξακολουθεί ακόμα να πιστεύει ότι το δημοκρατικό καθεστώς σήμερα του δίνει το δικαίωμα επιλογής να

πληρώσει ή όχι το εισιτήριο στα μέσα μαζικής μεταφοράς ή τα διόδια, αποκαλώντας φασιστικό το άνοιγμα της εισόδου και το μπλοκάρισμα των ακυρωτικών μηχανημάτων. Από εκείνον που βλέπει πορεία στο δρόμο και αγανακτεί γιατί δεν μπορεί να κάνει τη δουλειά του, αδιαφορώντας συγχρόνως να μάθει το λόγο για τον οποίο γίνεται αυτή. Από εκείνον που πιστεύει ακόμα ότι η πηγή του κακού για την κρίση είναι οι μετανάστες που ήρθαν στη “δικιά μας” χώρα, δούλεψαν στα “δικά μας” χωράφια παίρνοντας τις “δικές μας” δουλειές. Από εκείνον που έχει φάει το παραμύθι του κράτους που λέει ότι για τη σημερινή κατάσταση φταίμε όλοι και πρέπει να πληρώσουμε (χαμηλοί μισθοί, αυξημέ-νους φόρους) ώστε να βοηθήσουμε τη χώρα μας να σωθεί. Από εκείνον που δέχεται την κράτους

καταπάτηση των ελάχιστων δικαιωμάτων που του δίνει το καθεστώς της μισθωτής σκλαβιάς και είναι διατεθειμένος να φτάσει ακόμα και στη ρουφιανιά των συναδελφων του και να γλύνει τα αφεντικά του, ώστε να καταφέρει να παραμείνει σε αυτή. Από εκείνον που κυνηγάει τους ληστές τραπεζών και τους παραδίδει στους μπάτσους. Από εκείνον που ρουφιανεύει στα τηλέφωνα του κράτους αγωνιστές, καπνιστές, γείτονες κ.τ.λ. Από εκείνον που βλέπει αυτόν που αντιδρά να καταστέλλεται και σιωπά για να σώσει το τομάρι του. Από εκείνους που βλέπουν τους μπάτσους ως θύματα της πολιτικής του κράτους που δεν τους προσφέρει τα απαραίτητα “αξουσούάρ” για την ασφάλειά τους και όχι ως σκυλιά του που δε διστάζουν να χρησιμοποιήσουν οποιοδήποτε μέσο (δακρυγόνο, γκλομπ, χειροβομβίδα κρότου λάμψης, όπλο κ.τ.λ) με σκοπό την υλοποίηση των στόχων του κράτους, με οποιοδήποτε κόστος (άγριους ξυλοδαρμούς αγωνιστών με αποτέλεσμα σοβαρές βλάβες μόνιμες και μη, ιδιότυπο καθεστώς κατοχής στην κερατέα και εισβολές σε σπίτια που οδήγησαν έως και στην αποβολή μιας εγκύου, δολοφονίες μεταναστών, κρατούμένων, φτωχοδιά-βολων, μελών επαναστατικών ομάδων όπως ο Λάμπρος Φούντας 10/03/10 κ.τ.λ.). Από τους αριστερούς εκείνους που φτάνοντας στα όρια της νομιμότητας που τους επιβάλλουν τα συμφέροντα τους, αδυνατούν να τα ξεπεράσουν. Από τους πατριώτες αριστερούς που προτάσσουν τη διασφάλιση της σωτηρίας της πατρίδα μας απέναντι στους κακούς ξένους (κ.κ.ε, κίνημα ανεξάρτητων πολιτών “Σπίθα”- Μίκης Θεοδωράκης κ.τ.λ.).

Από την άλλη ο κόσμος εκείνος που αρχίζει και σπάει τη σιωπή του μπροστά στην επίθεση που δέχεται, συνειδητοποιώντας ότι τόσα χρόνια κράτος, τράπεζες και αφεντικά, του ρουφάνε το μεδούλι. Εκείνος που τολμάει να διεκδικήσει και να πάρει τη ζωή του στα χέρια του. Εκείνος που βγαίνει στο δρόμο (πορείες, απεργίες), που συμμετέχει σε συνελεύσεις γειτονιάς, που αρνείται να πληρώσει εισιτήριο στα μέσα μαζικής μεταφοράς και στα διόδια αναγνωρίζοντας ότι οι μετακινήσεις είναι κοινωνικό αγαθό και όχι εμπόρευμα, που συνειδητοποιεί ότι τόσα χρόνια οι αλήτες εργατοπατέρες της ΓΣΕΕ ξεπουλάνε τους αγώνες του και αρχίζει και συμμετέχει σε πρωτοβάθμια σωματεία. Εκείνος που ριζοσπαστικοποιεί τη δράση του (αγώνας κατοίκων στην κερατέα, κραζήματα και τραμπουκισμοί πολιτικών και συνδικαλι-στών, σαμποτάζ ακυρωτικών μηχανημάτων στα Μ.Μ.Μ κ.τ.λ), αναγνωρίζοντας ότι η επίθεση που δέχεται είναι μεγάλη και ότι έχει έρθει η ώρα να διεκδικήσει κάποια κεκτημένα με δυναμικό τρόπο. Όλοι εκείνοι που βγαίνουν από το μικρόκοσμο που ήταν κλεισμένοι τόσα χρόνια και αντιλαμβάνονται ότι το παρόν και το μέλλον είναι αβέβαιο και μόνη λύση είναι οι πολύμορφοι, δυναμικοί, μαζικοί, ταξικοί αγώνες, συνειδητοποιώντας τη δύναμη της αλληλεγγύης ανάμεσα στους καταπιεσμένους. Εσύ ποια θέση έχεις πάρει στον πόλεμο αυτό; Εμείς πάντως με αυτούς που υψώνουν τη φωνή τους...

Η σωστή είναι συνεχenje!

Ας τους τρελάνουμε πριν μας τρελάνουν!

Σ.Ο. Απατρίς -Χανιά

Το λακωνίζειν εστί φιλοσοφείν

Αν δεν τελειώσουμε με αυτόν τον πολιτισμό θα μας τελειώσει αυτός – άμεσα

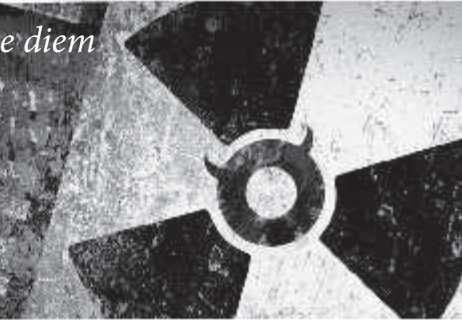
Τα γεγονότα που ακολούθησαν τις φυσικές καταστροφές στη μακρινή Ιαπωνία δεν ήταν δυστυχήματα.

Ήταν και είναι προαναγγελλείδια εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας, εγκλήματα που όμοια τους συνέβησαν στο παρελθόν, συμβαίνουν τώρα και θα συμβούν στο μέλλον, διαμορφώνοντας το περιβάλλον και τις συνθήκες ζωής μας και των μελλοντικών γενεών με τους χειρότερους όρους.

Ας κοιτάξουμε όλοι την αλήθεια στο πρόσωπο. Το μεγαλύτερο μέρος της βιοποικιλότητας το εξαφανίσαμε, μολύναμε γη, θάλασσα και αέρα, μετατρέψαμε ολόκληρο τον πλανήτη σε σφαγείο. Θύτες και ταυτόχρονα θύματα. Το πρόβλημα είναι ριζικό, είναι θέμα ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ.

Ενός πολιτισμός του οποίου η ύπαρξη εξαρτάται τόσο πολύ από την ενέργεια που δεν διατίθεται μπροστά σε τίποτα ώστε να διασφαλίσει την κυριαρχία του.

Το πιο τραγελαφικό από όλα αυτά είναι που οι ιδίες ελίτ, που με μοναδικό γνώμονα το κέρδος και την εξουσία που αυτό επιφέρει, τώρα μας πουλάνε φούμαρα για πράσινη ανάπτυξη κτλ. Με τραντάχο παράδειγμα τη ΔΕΗ της Γαλλίας, που ενώ λειτουργεί δεκάδες πυρηνικά εργοστάσια (είχαν μάλιστα το θράσος να πουν στους Ιάπωνες πως αν αγοράζαν από αυτούς την τεχνολογία και όχι από τους Αμερικάνους, που και αυτοί με τη σειρά τους είχαν επιπλήξει το '86 τη Ρωσία για το ίδιο θέμα, δεν θα συνέβαινε το μοιραίο), κατασκευάζει ανεμογεννήτριες στο κοντινό Αποσπηγάδι Χανίων παρά τη θέληση και αντίσταση των κατοίκων.

Είναι ακριβώς αυτός ο πολιτισμός του οικονομικού-κοινωνικού συστήματος και όσων το υποστηρίζουν, το εξελίσσουν, το υπηρετούν, το ανέχονται που μας έχουν καταδικάσει να ζούμε αυτόν τον εφιάλτη. Οι φορείς του συστήματος, οι θιασώτες του καπιταλισμού και της ανάπτυξης του, όλοι όσοι θεωρούν πως το κέρδος είναι πάνω από όλα, αρκεί να ανεβαίνουν οι δείκτες στα χρηματιστήρια, να υπάρχει παραγωγή και κατανάλωση, μια δουλίτσα, ένα αμάξι, ένας καναπές... Συνυπεύθυνοι, όλοι τους-μας.

Το χειρότερο δεν είναι ο πυρηνικός όλεθρος, οι πετρελαιοκηλίδες, οι πόλεμοι, η τρύπα του όζοντος, η υπερθέρμανση, η φτώχεια και η ανέχεια, η κρίση, οι μετανάστευση, ο ολοκληρωτισμός, η κοροϊδία, όλα τα αποτελέσματα τέλος πάντων αυτού του πολιτισμού. Το χειρότερο από όλα αυτά είναι που αύριο όλα θα συνεχίσουν να κυλούν σαν να μη συνέβη τίποτα.

Εμείς από τη μεριά μας έχουμε πλέον ακόμη πιο ξεκαθόρο πως πρέπει με όλες μας τις δυνάμεις να συνεχίσουμε την αντιπαράθεση μας με το σύστημα, γιατί άλλωστε το έχουμε πει και το ξαναλέμε: Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Σ Α Π Ι Ο Σ . Δ Ε Ν Ε Ξ Υ Γ Ι Α Ι Ν Ε Τ Α Ι , Κ Α Τ Α Σ Τ Ρ Ε Φ Ε Τ Α Ι

Για μία άλλη αντίληψη σε ό,τι αφορά το περιβάλλον μας, τις ανάγκες μας, τους συνανθρώπους μας, τη δικιά μας ζωή και το μέλλον όσων θα ακολουθήσουν.

Για την Αναρχία.

Ρέθυμνο

Απεργία 23 Φλεβάρη

Στο Ρέθυμνο έγιναν όπως συνήθως 2 συγκεντρώσεις: του ΠΑΜΕ στο δημαρχείο και όλων των υπόλοιπων στο εργατικό κέντρο. Στο εργατικό κέντρο μαζήθηκαν γύρω στα 350 άτομα. Κατά τη διάρκεια των ομιλιών των εργατοπατέρων φωνάζονταν συνεχώς συνθήματα από τον α/α χώρο και κάποιων από την αριστερά. Τα συνθήματα κάλυπταν τις φωνές των εργατοπατέρων που κοιτούσαν αμήχανοι. Η πορεία είχε αρκετό παλμό. Φωνάζονταν συνεχώς συνθήματα, ενώ πετάχτηκαν δεκάδες αβγά και μπιργιές στις τράπεζες από διάφορο κόσμο. Ιδιαίτερα τα γραφεία του πασόκ, αλλά και του υφυπουργού προπό Οθωνα έγιναν κοκκινωμένα. Κόσμος από τον α/α χώρο και κάποιων από την αριστερά, κραζήματα και τραμπουκισμοί πολιτικών και συνδικαλι-στών, σαμποτάζ ακυρωτικών μηχανημάτων στα Μ.Μ.Μ κ.τ.λ), αναγνωρίζοντας ότι η επίθεση που δέχεται είναι μεγάλη και ότι έχει έρθει η ώρα να διεκδικήσει κάποια κεκτημένα με δυναμικό τρόπο. Όλοι εκείνοι που βγαίνουν από το μικρόκοσμο που ήταν κλεισμένοι τόσα χρόνια και αντιλαμβάνονται ότι το παρόν και το μέλλον είναι αβέβαιο και μόνη λύση είναι οι πολύμορφοι, δυναμικοί, μαζικοί, ταξικοί αγώνες, συνειδητοποιώντας τη δύναμη της αλληλεγγύης ανάμεσα στους καταπιεσμένους. Εσύ ποια θέση έχεις πάρει στον πόλεμο αυτό; Εμείς πάντως με αυτούς που υψώνουν τη φωνή τους...

Η σωστή είναι συνεχenje!

Ας τους τρελάνουμε πριν μας τρελάνουν!
Σ.Ο. Απατρίς -Χανιά

Επίσης κάθε Πέμπτη στις 17:30 γίνονται προβολές ταινιών.

Δράσεις οικονομικής ενίσχυσης των συλληφθέντων της υπόθεσης ΠΙΚΠΑ

Στις 3/3 πραγματοποιήθηκε από την ομάδα πορεία για τους 300 μετανάστες με θέμα την απεργία πείνας των πολιτικών κρατούμενων ως έσχατο μέσο αντίστασης. Τα έσοδα του καφεηνείου που ακολούθησε διατέθηκαν για την οικονομική ενίσχυση των 4 του ΠΙΚΠΑ. Ακολούθησαν τρία πάρτυ για τον ίδιο σκοπό: στις 4/3 από τη μουσική ομάδα του ΤΕΙ, στις 5/3 από την ομάδα κόντρα μπάντα και αλληλέγγυους/ες στο

Στέκι Πολιτιστικών Ομάδων και στις 11/3 από το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι του πανεπιστημίου στο Γάλλο. Η μαζική προσέλευση του κόσμου στις παραπάνω εκδηλώσεις απέδειξε πως η έμπρακτη αλληλεγγύη είναι δυνατότερη από την καταστολή.

Κινήσεις αλληλεγγύης για τους 300

μετανάστες απεργούς πείνας

Στα πλαίσια της αλληλεγγύης απέναντι στους 300 μετανάστες έγιναν, από την έναρξη μέχρι τη λήξη της απεργίας πείνας, οι παρακάτω δράσεις στο Ρέθυμνο:

27/1 Αυθόρμητη συγκέντρωση για τα γεγονότα της νομικής

Την Πέμπτη 27/1 το απόγευμα, καθώς είχε γίνει άρση του ασύλου της νομικής Αθηνών και υπήρχε φόβος για εισβολή των μπάτσων και καταστολή των 300 μεταναστών απεργών πείνας, έγινε αυθόρμητο κάλεσμα για συγκέντρωση του κόσμου έξω από το δημαρχείο. Στις 7.30 είχαν μαζευτεί γύρω στα 70 άτομα από διάφορους πολιτικούς χώρους. Φτιάχτηκε επιτόπου πανό, γράφτηκαν συνθήματα στην πρόσχωψ του δημαρχείου και φωνάζονταν συνεχώς συνθήματα ενώ γράφτηκε και κείμενο που μοιράστηκε στο δρόμο. Μετά τις 8.30 αποφασίστηκε να γίνει πορεία στην παλιά πόλη. Ο κόσμος είχε παλμό και φώναζε συνεχώς συνθήματα με αρκετή δυναμική.

31/1 Παρέμβαση σε ραδιοσταθμό
Την Δευτέρα 31/1 έγινε από την ομάδα κόντραμπάντα παρέμβαση στον ραδιοφωνικό σταθμό team fm. Μεταδόθηκε προηχογραφημένο κείμενο για το μεταναστευτικό, την απεργία πείνας και τα γεγονότα της νομικής. Το ηχητικό μπορείτε να το ακούσετε εδώ:

http://athens.indymedia.org/local/webcast/uploads/apergiepeinas300.mp3

3/2 Συγκέντρωση στο δημαρχείο

Την Πέμπτη είχε καλεστεί συγκέντρωση και πορεία για τους 300 μετανάστες απεργούς πείνας. Λόγω δυνατής βροχής πραγματοποιήθηκε μόνο συγκέντρωση σχετικά λίγου κόσμου έξω από το δημαρχείο.

8/2 Συγκέντρωση και πορεία

Την Τρίτη 8/2 έγινε πορεία αλληλεγγύης για τους 300 απεργούς πείνας αλλά και στα 8 άτομα της πρωτοβουλίας τα οποία ανακριβήκαν από τον εισαγγελέα με την

κατηγορία της παράνομης διακίνησης μεταναστών. Στην πορεία συμμετείχαν μεταξύ άλλων μέλη των πρωτοβάθμιων σωματείων, το συντονιστικού αντιπαραδικτικών κινήσεων, η νεολαία αναστασιμού και η ανταρσία. Από τον α/α χώρο μετείχε η κόντρα μπάντα και η πρωτοβουλία ατόμων από το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι του πανεπιστημίου. 10/2 Μικροφωνική
Την Πέμπτη 10/2 έγινε μικροφωνική αλληλεγγύης από την ομάδα κόντρα μπάντα. Η μικροφωνική στήθηκε στους 4 μάρτυρες, απέναντι από τη λαϊκή. Αναρτήθηκε πανό του έγραφε «στον κόσμο των αφεντικών είμαστε όλοι ξένοι» ενώ μοιράστηκαν κείμενα .

11/2 Παρέμβαση με ζωντανή σύνθεση σε ραδιοσταθμό
Την Παρασκευή 11/2 έγινε στο Ρέθυμνο δεύτερη παρέμβαση στο ραδιοφωνικό σταθμό team fm. Βγήκαν στον αέρα ζωντανά με τηλεφωνική σύνθεση ο μετανάστης Αμντνολάχ Χατί καθώς και το μέλος της πρωτοβουλίας αλληλεγγύης Μάρκος Χατζηράββας (ένας ανάμεσα σε αυτούς που είχε καλέσει ο εισαγγελέας με κατηγορίες υποκίνησης, παράνομης διακίνησης μεταναστών κλπ). Και οι δύο είναι μέλη του Φόρουμ Μεταναστών Κρήτης. Μίλησαν για τις συνθήκες που διώχνουν τους μετανάστες από τις χώρες τους, τις επικίνδυνες διαδρομές που ακολουθούν, τη βία που αντιμετωπίζουν από τους συνριοφύλακες, τις άθλιες συνθήκες εργασίας και την εκμετάλλευση που αντιμετωπίζουν στην Ελλάδα, τον ρατσισμό, το ρόλο των μεταναστών ως φθηνή εργατική δύναμη, την νέα μεταναστευτική πολιτική, τη φροντέξ και το φράχτη του Έβρου. Επίσης μίλησαν για την απεργία πείνας και τα αιτήματα, για τον ακηδεμόνευτο αγώνα των μεταναστών, τα γεγονότα στη νομική και τις ποινικές διώξεις σε μέλη της πρωτοβουλίας.

27/2 Μουσικό τζάμ και γλέντι οικονομικής ενίσχυσης
Την Κυριακή 27/2 οργανώθηκε μουσικό τζαμ και γλέντι για την οικονομική ενίσχυση των μεταναστών. Η εκδήλωση οργανώθηκε από τις αντιπαραστατικές ομάδες του πανεπιστημίου στο στέκι των πολιτιστικών ομάδων.

Ηράκλειο

3/3. Εξαγριωμένοι ιατροί και φοιτητές κατά Λοβέρδου

Ένταση επικράτησε το μεσημέρι τις Πέμπτης 3/3 έξω από το Ξενοδοχείο «ΜΕΓΑΡΟ», όπου διεξαγόταν η αδελφοποίηση του ΠΑΓΝΗ με το νοσοκομείο της Λεμεσού (τι του λείπει του ψωριάρη; φούντα με μαργαριτάρι) παρουσία του Υπουργού Υγείας Ανδρέα Λοβέρδου. Εξαγριωμένοι εκπρόσωποι νοσοκομειακών ιατρών και φοιτητών διαμαρτυρήθηκαν για τη διάλυση του νοσοκομείου και των υπηρεσιών στο τομέα της υγείας.

Οι συγκεντρωμένοι, μεταξύ πολλών συνθημάτων, αποκάλεσαν τον υπουργό «ανεπιθύμητο», ενώ επεχείρησαν να εισβάλουν στο χώρο της τελετής, αλλά απωθήθηκαν από δέκα ασφαλίτες αστυνομικούς με πολιτικά, ενώ λίγο αργότερα έφτασε στο χώρο και μία διμοιρία των ΜΑΤ, όπου απομάκρυνε τους συγκεντρωμένους από την είσοδο του ξενοδοχείου.

«Στο διλήμμα υπηρετούμε τους δανειστές ή την ελληνική κοινωνία έχουν επιλέξει το πρώτο. Ο μόνος τρόπος για να σταματήσει αυτή η επίθεση σε όλους τους χώρους όχι μόνο στο χώρο της υγείας είναι η ενεργοποίηση των πολιτών», ανέφερε σε δηλώσεις του, το μέλος του Δ.Σ. της ΟΕΝΓΕ, Στέλιος Δημητράκοπουλος ο οποίος παράλληλα τόνισε ότι στην συγκεκριμένη εκδήλωση δεν είχαν προσκληθεί ούτε οι νοσοκομειακοί ιατροί, ούτε ο ιατρικός σύλλογος.

4/3. Κατάληψη στο πολιτικό γραφείο του υφυπουργού Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης Βασίλη Κεγκέρογλου

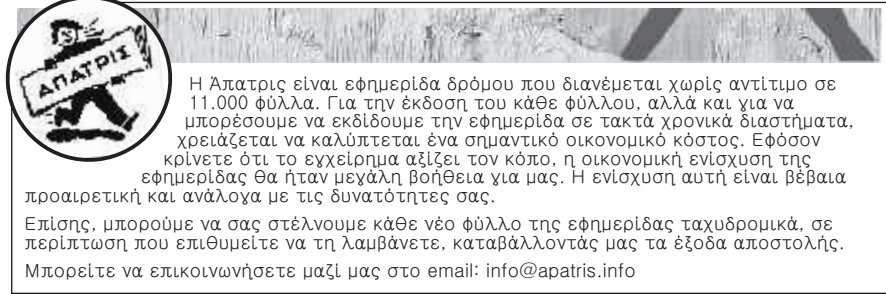
Κατάληψη στο πολιτικό γραφείο του υφυπουργού Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης στο Ηράκλειο, πραγματοποιήσε ομάδα συντρόφων/ισων. Οι 30 αλληλέγγυοι μπήκαν στο γραφείο του υφυπουργού, προκειμένου να κάνουν γνωστή την απεργία πείνας των 300 μεταναστών σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη και τις τελευταίες εξελίξεις στην Υπατία. Κατά τη διάρκεια κατάληψης, στο γραφείο του υφυπουργού Εργασίας βρίσκονταν δύο υπάλληλοι, οι οποίοι απομακρύνθηκαν χωρίς να δημιουργηθεί το παραμικρό περιστατικό, ενώ στην περιοχή έσπευσαν ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις. Η κίνηση είχε καθαρά συμβολικό χαρακτήρα και η κατάληψη έληξε το απόγευμα της ίδιας μέρας.

— επί του πειστηρίου —

Στις κρίσιμες στιγμές της ιστορίας τα μεγάλα κινήματα που μεταβάλλουν τους κανόνες του κοινωνικού βίου προέρχονται πάντα από τα κάτω, από αυτούς που συνήθως στερούνται τροφής, ελευθερίας, έκφρασης και παντός είδους εκπροσώπησης. Το αίτημα της πραγματικής Δημοκρατίας προβάλλεται πάντα από τα κάτω, από τα κοινωνικά στρώματα που τη στερούνται.

Σήμερα, το πολιτικό σύστημα είναι αντιστικό και νεκρό, όπως και το σύνολο των κομματικών συνιστώσών του. Όμως, σε αντίθεση με τη στεριότητα του πολιτικού προσωπικού όλων ανεξαιρέτως των αποκράσεων, όσο χαμηλότερα κατέρχεται κάποιος στη βάση της κοινωνίας, τόσο περισσότερη ζωντάνια συναντά σε αυτούς των οποίων η φωνή αγνοείται από τους επαγγελματίες της πολιτικής. Σιγή, αυτισμός, αμηχανία στο πολιτικό σύστημα, πανδαιμόνιο, εκρηκτικότητα, ευρηματικότητα, δημιουργικότητα στην κοινωνική βάση. Ενώ το υπερωκεάνιο βυθίζεται, οι πολιτικοί

▲/ **Firewater**

ΑΠΑΤΡΙΣ	εφημερίδα δρόμου ιδρυτής: Fr. Marotresa επικοινωνία: info@apatris.info apatris.news@gmail.com	ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, ή κατά παράφραση, ή διασκευή απόδοση του περιεχομένου της εφημερίδας με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη.
	διανέμεται σε καταλήψεις, στέκια, ελεύθερους χώρους	Αν επιθυμείτε να λαμβάνετε φύλλα της εφημερίδας, να συμβάλλετε στη διανομή της, ή να μας στείλετε κάποιο κείμενο επικοινωνήστε μαζί μας στο email.

συνεχίζει τον κύκλο εκδηλώσεων στο Στέκι των Πολιτιστικών Ομάδων του Πανεπιστημίου (Νικηφόρου Φωκά 82, μακριύ στενό). Στα πλαίσια αυτά γίνονται προβολές ταινιών και ντοκυμαντέρ κάθε δεύτερη Τετάρτη στις 8:30 μ.μ.

δη ανακοίνωση της ανοιχτής συνέλευσης αναρχικών/αντιεξουσιαστών Ηρακλείου

ΦΑΕΒΑΡΗΣ 2011

σε σχέση με: τα γεγονότα που ακολούθησαν την εκκένωση της κατάληψης ΠΙΚΠΑ, την ποιοτική και ποσοτική αναβάθμιση της καταστολής και τους αποδέκτες της, και το ρόλο των ΜΜΕ

Χρονικό

Τετάρτη 16/02

Πρωί:Δεκάδες μπάτσοι όλων των ειδών (ένστολοι και μη) μαζί με τον εισαγγελέα Ηρακλείου πραγματοποιούν επιχείρηση εκκένωσης στο κτήριο της κατάληψης ΠΙΚΠΑ, χωρίς να βρουν κάποιον μέσα. Κατά τη διάρκεια της εισβολής τους, πήραν σχεδόν ότι βρήκαν μέσα (βιβλία, εργαλεία, κλπ), ξήλωσαν τα πατζούρια και τα παράθυρα, και στη συνέχεια οι πόρτες κτίστηκαν με τσιμεντόλιθους, ενώ λίγο αργότερα η αντιτρομοκρατική παίρνει τους υπολογιστές που υπήρχαν στο κτήριο. Επίσης, έκοψαν την παροχή νερού στο γειτονικό πάρκο. Τρεις αλληλέγγυοι που στάνουν στο σημείο για να δουν τι συμβαίνει συλλαμβάνονται και μεταφέρονται στη ΓΑΔΗ. Οι δυο αφήνονται χωρίς κατηγορίες, ενώ στον τρίτο απαγγέλλονται κατηγορίες για την κατάληψη του κτηρίου με στοιχεία που στερούνται οποιασδήποτε σοβαρότητας. Ο σύντροφος εκτός των πλημμεληματικών κατηγοριών για την κατάληψη (πιθανόν και άλλων, δεδομένου του ότι δεν έχει κλείσει ακόμα η δικογραφία), αντιμετωπίζει και δικαστήριο όπου η ΔΕΗ αξιώνει το ποσό των 10.500 ευρώ για κλοπή ρεύματος και κατηγορίες για δίθεν φθορές στο κτήριο. Το σίγουρο είναι ότι αν κάποιος έκαναν φθορές στο κτήριο, αυτοί είναι οι μπάτσοι, στην προσπάθεια να καταστήσουν το κτήριο μη-λειτουργικό. Όσον αφορά το ρεύμα, το οποίο το θεωρούμε κοινωνικό αγαθό και όχι εμπόρευμα της κάθε ΔΕΗ, έχουμε να πούμε ότι στα 6 χρόνια που το κτήριο ήταν εγκαταλελειμμένο, είχε κανονικά ρεύμα και οι λογαριασμοί από τη ΔΥΠΕ έμεναν απλήρωτοι. Η ΔΕΗ αποφάσισε και έκοψε την παροχή, μόνο όταν το κτήριο καταλήφθηκε.

Το ίδιο πρωί και λίγη ώρα μετά την εκκένωση περίπου 20 άτομα κινήθηκαν προς το κτήριο για να δουν τι συνέβη. Ακολούθησαν διαπληκτισμοί και σπρωξίματα με τους μπάτσους, ενώ αμέσως μετά, περίπου 70 σύντροφοι κατέλαβαν τη Δ.Υ.Π.Ε. Κρήτης (παράρτημα του υπουργείου υγείας). Κατά τη διάρκεια της και στο δρόμο έξω από αυτήν έγιναν κάποιες ακόμα μικροσυμπλοκές με ασφαλίτες και ΜΑΤ. Το μεσημέρι και μετά την απελευθέρωση και του τρίτου συντρόφου, η κατάληψη έληξε.

Απόγευμα: Από τις 7 και μετά πραγματοποιείται συγκέντρωση 100 ατόμων η οποία και καταλήγει σε πορεία προς το ΠΙΚΠΑ. Από τη στιγμή που η πορεία φτάνει κοντά στην κατάληψη και μέχρι την οπισθοχώρηση των διαδηλωτών στα λιοντάρια, λαμβάνουν χώρα συγκρούσεις ανάμεσα στους διαδηλωτές και τα ΜΑΤ, με τελικό απολογισμό τέσσερις συλλήψεις στο σωρό, εκ των οποίων τουλάχιστον η μία συνοδεύεται από τον «απαράιτητο» ξυλοδαρμό από τους ένστολους γορίλες του Παπουτσιά. Στους δυο από τους συλληφθέντες αποδίδονται βαρύτατες κατασκευασμένες κατηγορίες κακουργη-ματικού χαρακτήρα (απόπειρα ανθρωποκτο-νίας κατά μπάτσων, παραβάσεις σχετικά με εκρηκτικές ύλες) και από την πρώτη στιγμή αντιμετωπίζον έντονα το ενδεχόμενο της προφυλάκισης. Εκτός αυτών, και οι 4 κατηγορούνται (πάλι με μοναδικούς μάρτυρες ματατζήδες) με διάφορα «βαριά» πλημμε-λήματα (διατάραξη κοινής ειρήνης, αντίσταση, οπλοχρησία, διακεκριμένες περιπτώσεις φθοράς, επικίνδυνη σωματική βλάβη).

Πέμπτη 17/02
Πρωί: Συγκέντρωση αλληλεγγύης περίπου 100 ατόμων που συλλαμβάνονται και μεταφέρονται στο κτήριο της κατάληψης ΠΙΚΠΑ, χωρίς να βρουν κάποιον μέσα. Κατά τη διάρκεια της εισβολής τους, πήραν σχεδόν ότι βρήκαν μέσα (βιβλία, εργαλεία, κλπ), ξήλωσαν τα πατζούρια και τα παράθυρα, και στη συνέχεια οι πόρτες κτίστηκαν με τσιμεντόλιθους, ενώ λίγο αργότερα η αντιτρομοκρατική παίρνει τους υπολογιστές που υπήρχαν στο κτήριο. Επίσης, έκοψαν την παροχή νερού στο γειτονικό πάρκο. Τρεις αλληλέγγυοι που στάνουν στο σημείο για να δουν τι συμβαίνει συλλαμβάνονται και μεταφέρονται στη ΓΑΔΗ. Οι δυο αφήνονται χωρίς κατηγορίες, ενώ στον τρίτο απαγγέλλονται κατηγορίες για την κατάληψη του κτηρίου με στοιχεία που στερούνται οποιασδήποτε σοβαρότητας. Ο σύντροφος εκτός των πλημμεληματικών κατηγοριών για την κατάληψη (πιθανόν και άλλων, δεδομένου του ότι δεν έχει κλείσει ακόμα η δικογραφία), αντιμετωπίζει και δικαστήριο όπου η ΔΕΗ αξιώνει το ποσό των 10.500 ευρώ για κλοπή ρεύματος και κατηγορίες για δίθεν φθορές στο κτήριο. Το σίγουρο είναι ότι αν κάποιος έκαναν φθορές στο κτήριο, αυτοί είναι οι μπάτσοι, στην προσπάθεια να καταστήσουν το κτήριο μη-λειτουργικό. Όσον αφορά το ρεύμα, το οποίο το θεωρούμε κοινωνικό αγαθό και όχι εμπόρευμα της κάθε ΔΕΗ, έχουμε να πούμε ότι στα 6 χρόνια που το κτήριο ήταν εγκαταλελειμμένο, είχε κανονικά ρεύμα και οι λογαριασμοί από τη ΔΥΠΕ έμεναν απλήρωτοι. Η ΔΕΗ αποφάσισε και έκοψε την παροχή, μόνο όταν το κτήριο καταλήφθηκε.

Παρασκευή 18/02

Πρωί: Νωρίς το πρωί πραγματοποιείται κατάληψη στο Πταισματοδικείο Ηρακλείου από 50 περίπου συντρόφους, η οποία θα λήξει με πορεία προς τα δικαστήρια. Εκεί, από νωρίς μαζεύεται κόσμος, εν όψει της απόφασης για την προφυλάκιση ή όχι των δύο συλληφθέντων. Οι μπάτσοι και οι ασφαλίτες έχουν κατακλείσει το κέντρο, ενώ είναι προφανές ότι υπάρχει σχέδιο περικυκλώσης των αλληλέγγων σε περίπτωση που γίνει οτιδήποτε, αφού διμοιρίες υπάρχουν όχι μόνο μπροστά από τα δικαστήρια αλλά και πίσω από τους συγκεντρωμένους. Επίσης αξίζει να σημειωθεί ότι σε όλη τη διάρκεια των γεγονότων, μερίδα των μπάτσων (είτε ΜΑΤ, είτε ΔΙΑΣ, είτε ασφαλτών) είναι κουκουλω-μένοι. Λίγο πριν την έκδοση της απόφασης, ο εισαγγελέας απαιτεί διάλυση της συγκέντρω-σης, απειλώντας ότι σε αντίθετη περίπτωση δεν θα βγάλει απόφαση εντός της ημέρας. Εν τέλει και αφού η συγκέντρωση μεταφέρεται στα λιοντάρια, μετά από τη διαφωνία εισαγγελέα (που πρότεινε προφυλάκιση) και ανακριτή (που πρότεινε περιοριστικούς όρους: απαγόρευση εξόδου από τη χώρα, παρουσία στους μπάτσους δυο φορές το μήνα και εγγυήσεις 20.000 ευρώ στον καθένα), όλοι οι συλληφθέντες αφέθηκαν τουλάχιστον προσωρινά ελεύθεροι. Στις δύο συλληφθείσες με πλημμήματα επιβλήθηκαν περιοριστικοί όροι και 3.000 ευρώ εγγύηση στην καθεμία, ενώ τελικά, στις 24/02 το δικαστικό συμβούλιο υιοθέτησε την πρόταση του ανακριτή για τους κατηγορούμενους με ανακρίτηματα.

Απόγευμα: Πραγματοποιείται παγκρήτια πορεία από αναρχικούς-αντιεξουσιαστές και αλληλέγγυους (φοιτητικοί σύλλογοι, αριστεροί, κ.α.) στο κέντρο του Ηρακλείου ενάντια στην καταστολή, σαν απάντηση στα γεγονότα των τελευταίων ημερών. Αξίζει να σημειωθεί ότι στις εισόδους της πόλης γίνονται έλεγχοι και προσάγονται σύντροφοι που έρχονται από άλλες πόλεις της Κρήτης. Το κλίμα, ο παλμός και ο όγκος της πορείας είναι εντυπωσιακός. Η πορεία, η οποία κατέληξε στην Κατάληψη Ευαγγελισμού, είναι μια από τις μεγαλύτερες που έχουν καλέσει αναρχικοί στην Κρήτη τα τελευταία χρόνια.

Σχετικά με την Ποιοτική και Ποσοτική Αναβάθμιση της Καταστολής και τους Αποδέκτες της

Την ίδια στιγμή που το σύστημα παίρνει πίσω κοινωνικά κερτημένα και κατακτήσεις του παρελθόντος και στέλνει σταδιακά στην εξαθλίωση ολοένα και περισσότερους ανθρώπους, πετάει ένα-ένα και τα δημοκρατικά

του φτιασίδια, κινούμενο προς τον ολοκληρωτι-σμό. Είναι πλέον ξεκάθαρο ότι η στάχτη στα μάτια από τις υποσχέσεις για καταναλωτική «ευαμία» και κοινωνική ανέλιξη τελειώσε. Η συναίνεση στις κρατικές αποφάσεις αποσπάται πια μόνο με τη βία συνεπικουρούμενη από την προπαγάνδα των ΜΜΕ. Αποφάσεις που παρουσιάζονται ως μονόδρομος και κάθε φωνή ή πράξη αμφισβήτησης και αντίστασης πρέπει να απομονωθεί, να δυσφημιστεί και να παταχθεί. Δεν είναι τυχαίο που σχεδόν κάθε απεργία κηρύσσεται παράνομη και οι απεργοί απειλούνται με επιστράτευση και φυλάκιση αν δεν υπακούσουν. Επιπλέον, τα όρια ακόμα και της δικιάς τους αστικής νομιμότητας στενεύουν, όπως π.χ. με την ποινικοποίηση του κόμμου που αρνείται να πληρώσει δόδια και εισιτήρια στα μέσα μαζικής μεταφοράς.

Το καθεστώς τα παίζει όλα για όλα, προσπαθώντας να προλάβει τις κοινωνικές

αναταραχές και να τις καταστείλει εν τη γενέσει τους. Γι αυτό αναβαθμίζει ποσοτικά και ποιοτικά το κατασταλτικό του οπλοστάσιο. Μερικά δείγματα αυτού είναι οι νέοι πιο απολυταρχικοί νόμοι και τρομονόμοι, ο πολλαπλασιασμός του αριθμού και της βιαιότητας των αστυνομικών δυνάμεων και οι ασκήσεις καταστολής πλήθους από στρατω-τικές μονάδες.

Ο νοούμενο ένα αποδέκτης αυτής της αναβαθμί-σης είναι τα πιο ακηδόμενους και ριζοσπάστες κομμάτια της κοινωνίας και φτάνει σε οποιοδήποτε επιχειρεί να σκηκίσει κεφάλι, ή μπορεί να το κάνει λόγω της κοινωνικής-ταξικής του θέσης. Η εκστρατεία στοχοποίησης και καταστολής του αναρχικού χώρου με διώξεις και προφυλακίσεις αγωνιστών κινείται σε αυτή τη λογική. Ξεκινώντας χρονικά από το σπίτι στο Χαλάνδρι που βαπτίστηκε «γάφκα» και διώκτηκαν και προφυλακίστηκαν σύντροφοι με μοναδικά στοιχεία δαχτυλικά αποτυπώματα σε βιβλία, κηροπήγια και καπάκια τουαλέτας, και φτάνοντας στις προφυλακίσει ανθρώπων για τους οποίους δεν κατονομάζεται καν «τρομοκρατική» ομάδα που να της αποδίδονται συγκεκριμένες ενέργειες. Έχουν ανοίξει το δρόμο στο να «δένουν» συντρόφους σε μια κόλλα χαρτί, χωρίς καν να τηρούν τα προσήγματα, ποινικοποιώντας συντροφικές-φιλικές σχέσεις και πολιτικά φρονήμα-τα.Αναφέρουμε ενδεικτικά την περίπτωση του Χρήστου Πολίτη, ο οποίος έχει προφυλακιστεί επειδή η μηχανή του εθεάθη να κινείται μερικά τετράγωνα μακρύτερα από διαμέρισμα όπου βρέθηκαν κρυμμένοι οπλισμός. Επίσης, όπως κινικά αναγράφεται στη δικαστική απόφαση, η Φαίη Μέγιερ προφυλακίστηκε γιατί: Πρώτον,

ήπιε ένα ποτό με κάποιο γνωστό της που κατηγορείται για άγνωστη οργάνωση. 2) Είναι αναρχική και διαβάξει δημοσιευμένα ανατρεπτικά έντυπα, 3) αναφέρει τους φυλακισμένους αναρχικούς ως πολιτικούς κρατούμενους.

Κάποια Σχόλια για την Εκκένωση του ΠΙΚΠΑ & ότι Επακολούθησε

Η εκκένωση της κατάληψης του ΠΙΚΠΑ είναι η έκφραση της προαναφερόμενης κεντρικής κατασταλτικής πολιτικής σε τοπικό επίπεδο. Και αυτό γιατί οι καταλήψεις και τα πολιτικά στέκια αποτελούν απειλή για το καθεστώς. Είναι ορμητήριο κοινωνικού αγώνα να δρουν αδιαμεσολάβητα και αυτοοργανωμένα ενάντια στον εξουσιαστικό συρφετό και την εμπορευ-ματοποίηση των πάντων. Προτάσσον την πολιτική δράση ενάντια στην υπταγή, και τη συλλογικότητα ενάντια στην εξατομίκευση και την ιδιώτευση.

■ **λίγα λόγια για την κατάληψη ΠΙΚΠΑ**

συνέχεια από σελ 1

που πραγματοποιήθηκαν, αποτύπωνε και το εύρος των ιδεών και των προβληματισμών που συνέθεταν τα άτομα της πολιτικής/ διαχειριστικής ομάδας. Οι εκδηλώσεις αυτές ήταν: διήμερο για τον πολιτισμό της μόλυνσης στις 20 και 21 Ιουνίου 2009, συζήτηση με θέμα την άρνηση στράτευσης και την αντίρρηση συνείδησης στις 31 Οκτωβρίου 2009, βιβλιοπαρουσίαση με το Στέργιο Κατσαρό «Έγώ ο προβοκάτορας ο τρομοκράτης» στις 6 Φεβρουαρίου 2010, συζήτηση για την κοινωνική ληστεία στον ελλαδικό χώρο στις 20 Φεβρουαρίου 2010, εκδήλωση για την ελευθεριακή παιδεία στις 27 Μαΐου 2010, κοινές εκδηλώσεις και δράσεις με την κατάληψη Ευαγγελισμού στο πλαίσιο των γενεθλίων των δυο καταλήψεων από τις 9 έως 13 Ιουνίου 2010. Για μεγάλο χρονικό διάστημα, άνοιγε καθημερινά λειτουργώντας σαν στέκι, όπου λειτουργούσε βιβλιοθήκη-πολιτικό αρχείο, κατά καιρούς καφενείο, συλλογικές κουζίνες και βιντεοπροβολές. Διοργανώθηκαν πάρτι οικονομικής ενίσχυσης για διάφορα ζητήματα, χαριστικά παζάρια και δραστηριοποι-ήθηκαν διάφορες πολιτιστικές ομάδες σε μια διαδικασία αυτομόρφωσης, όπως τα μαθήματα σχεδίου και το κουκλοθέατρο.

Επίσης σημαντικό ήταν η δυνατότητα που δόθηκε σε ομάδες/πρωτοβουλίες να δράσουν πολιτικά μέσα από το ΠΙΚΠΑ, όπως η «αναρχική πρωτοβουλία φοιτητών μαθητών - Ηρακλείου» και μια μαθητική ομάδα για τη δημιουργία ενός περιοδικού «ο μαυροκόκκινος πίνακας». Ακόμα, διοργανώθηκαν διάφορες πορείες και εκδηλώσεις/συζητήσεις που ξεπέραγαν τα όρια της διαχειριστικής ομάδας. Κάποια από αυτά ήταν η δημιουργία της συνέλευσης για την αλληλεγγύη στο Θ. Ηλιόπουλο το καλοκαίρι του 2009, η κεντρική πορεία αλληλεγγύης στους μετανάστες στις 5 Νοεμβρίου 2009 και η συγκρότηση πρωτοβουλίας αλληλεγγύης στο Μάριο Ζέρβα. Ταυτόχρονα σαν άτομα συμμετείχαμε σε όλα τα πολιτικά δρώμενα της πόλης του ηρακλείου και τις

Τα τοπικά καθεστωτικά μέσα δεν παρέκκλιναν καθόλου από τη συνήθη τακτική τους, καλύπτοντας τα γεγονότα στη λογική του θεάματος και προς τέρψην του φιλοθεάμονος κοινού. Οι δημοσιογράφοι που βρέθηκαν σχεδόν αμέσως στην επιχείρηση εκκένωσης της κατάληψης ΠΙΚΠΑ, προκαλούσαν φραστικά τις αλληλέγγυους, και με κατεβασμένες αλλά αναμμένες τις κάμερες, προσπαθούσαν να τραβήξουν πλάνα στα μουλχάτι. Είχαν το θράσος να έρθουν και στην κατάληψη της ΔΥΠΕ λίγο αργότερα, πάλι για να προκαλέσουν ένταση και να τραβήξουν σχετικά πλάνα, αλλά δεν τους κάναμε τη χάρη. Επίσης, στο πλαίσιο του τηλεκανιβαλισμού δε δίστασαν να προβάλουν εικόνες με το πρόσωπο μιας από τις συλληφθείσες την ώρα που ήταν μέσα στα δικαστήρια.

Αντιστεκόμαστε στη μονομερή και ψευδή παρουσίαση της πραγματικότητας μέσα από τη σκοπιά του συμφέροντος των εξουσιαστών. Αρνούμαστε να συμμετάσχουμε στο συμβατικό και κατασταλτικό παιχνίδι των ΜΜΕξημέρωσης και να συναινέσουμε στην παραποίηση των γεγονότων. Υπερασπιζόμαστε την αδιαμεσολάβητη επικοινωνία, το συμφέρον όσων αντιτάσσονται στα βρώμικα παιχνίδια της εξουσίας και αποφασίζουμε να ακουστεί η φωνή μας απαξιώνοντας αυτό το θεσμό. Καταλαμβάνουμε τηλεοπτικούς και ραδιοφωνικούς σταθμούς, δημιουργούμε τα δικά μας μέσα αντιπληροφόρησης, μέσα από διαδικασίες αυτοοργάνωσης, συνδιαμόρφωσης και αυτοδιαχεί-ρισης, χωρίς «ειδικούς» και «καλοθελητές» να διαμεσολαβούν το λόγο μας.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ!!!

Η εξουσία σίγουρα πήρε στην κατοχή της ένα κτίριο αλλά όπως πάντα δεν κατάφερε τίποτα παραπάνω. Αν ήθελε δηλαδή να φοβηθούμε μπροστά στο «διαφιμοβιήτητο» δόcs της, τότε έκανε μια τρύπα στο νερό, γιατί αποκάλυψε για άλλη μια φορά το αποκρυπτικό πρόσωπο της. Αν αυτό που ήθελε ήταν να τρομάσουμε και να αδειάσουμε τις καταλήψεις στο πρόσταγμα της, είναι γελασμένη γιατί εμείς από αυτή τη δοκιμασία βγήκαμε πιο δυνατοί και αποφασισμένοι για το δύσκολο δρόμο που έχουμε πάρει. Αν προσπαθούν οι άρχοντες και τα λοιπά τσιράκια τους να μας στοίβαξουν σε σπίτια κλουριά, αποχαυνωμένους μπροστά στην TV και βυθισμένους στον καναπέ μας, τους υπενθυμίζουμε πως οι καταλήψεις δεν είναι τα ντουμάρια αλλά άνθρωποι που αυτοοργανώνονται και χτίζουν σχέσεις συντροφικότητας και αλληλεγγύης. Αυτό το κυνήγι μαγισμών που έχει ξεκινήσει τον τελευταίο καιρό όχι μόνο δεν μας καταστέλλει αλλά μας εξοργίζει. Είμαστε εδώ, δεν μπορείτε να μας εξαφανίσετε και θα υπερασπιστούμε τους ελεύθερους χώρους και οποιαδήποτε κατάληψη όπου και όποτε χρειαστεί. Αν το κράτος αποφασίσει μια μέρα πως οι καταλήψεις δεν πρέπει να υπάρχουν, αυτό που θα βρει μπροστά της είναι η έμπρακτη αντίσταση των «από κάτω», αυτή που κάνει την ιστορία να προχωράει.

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ
ΑΛΛΗΛΕΓΥΗ & ΠΑΥΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΔΙΩΣΕΩΝ ΣΤΟΥΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ
ΚΑΝΕΝΑΣ ΟΜΗΡΟΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

■ **λίγα λόγια για την κατάληψη ΠΙΚΠΑ**

συνέχεια από σελ 1

που πραγματοποιήθηκαν, αποτύπωνε και το εύρος των ιδεών και των προβληματισμών που συνέθεταν τα άτομα της πολιτικής/ διαχειριστικής ομάδας. Οι εκδηλώσεις αυτές ήταν: διήμερο για τον πολιτισμό της μόλυνσης στις 20 και 21 Ιουνίου 2009, συζήτηση με θέμα την άρνηση στράτευσης και την αντίρρηση συνείδησης στις 31 Οκτωβρίου 2009, βιβλιοπαρουσίαση με το Στέργιο Κατσαρό «Έγώ ο προβοκάτορας ο τρομοκράτης» στις 6 Φεβρουαρίου 2010, συζήτηση για την κοινωνική ληστεία στον ελλαδικό χώρο στις 20 Φεβρουαρίου 2010, εκδήλωση για την ελευθεριακή παιδεία στις 27 Μαΐου 2010, κοινές εκδηλώσεις και δράσεις με την κατάληψη Ευαγγελισμού στο πλαίσιο των γενεθλίων των δυο καταλήψεων από τις 9 έως 13 Ιουνίου 2010. Για μεγάλο χρονικό διάστημα, άνοιγε καθημερινά λειτουργώντας σαν στέκι, όπου λειτουργούσε βιβλιοθήκη-πολιτικό αρχείο, κατά καιρούς καφενείο, συλλογικές κουζίνες και βιντεοπροβολές. Διοργανώθηκαν πάρτι οικονομικής ενίσχυσης για διάφορα ζητήματα, χαριστικά παζάρια και δραστηριοποι-ήθηκαν διάφορες πολιτιστικές ομάδες σε μια διαδικασία αυτομόρφωσης, όπως τα μαθήματα σχεδίου και το κουκλοθέατρο. Επίσης σημαντικό ήταν η δυνατότητα που δόθηκε σε ομάδες/πρωτοβουλίες να δράσουν πολιτικά μέσα από το ΠΙΚΠΑ, όπως η «αναρχική πρωτοβουλία φοιτητών μαθητών - Ηρακλείου» και μια μαθητική ομάδα για τη δημιουργία ενός περιοδικού «ο μαυροκόκκινος πίνακας». Ακόμα, διοργανώθηκαν διάφορες πορείες και εκδηλώσεις/συζητήσεις που ξεπέραγαν τα όρια της διαχειριστικής ομάδας. Κάποια από αυτά ήταν η δημιουργία της συνέλευσης για την αλληλεγγύη στο Θ. Ηλιόπουλο το καλοκαίρι του 2009, η κεντρική πορεία αλληλεγγύης στους μετανάστες στις 5 Νοεμβρίου 2009 και η συγκρότηση πρωτοβουλίας αλληλεγγύης στο Μάριο Ζέρβα. Ταυτόχρονα σαν άτομα συμμετείχαμε σε όλα τα πολιτικά δρώμενα της πόλης του ηρακλείου και τις

περισσότερες φορές σε συντροφική συνεργασία με την κατάληψη Ευαγ-γελισμού. Κατά τη διάρκεια αυτής της διαδρομής, υπήρξαν πολλές αποχωρήσεις ατόμων, με αποτέλεσμα τον τελευταίο λειτουργία του κτιρίου, χωρίς όμως να εγκαταλειφθεί, αφού 2 ομάδες συνέχιζαν να βρίσκονται στο κτίριο κάποιες μέρες, καθώς υπήρχαν και κάποιες περαιτέρω σκέψεις.

Θεωρούμε πως κατά τη διάρκεια λειτουργίας του στεκίου υπήρχε θετική ή ουδέτερη ανταπόκριση από τη γειτονιά. Όχι απ' όλη βέβαια. Βλέπετε έτυχε να 'χουμε ένα υπερπολυτελές ξενοδοχείο ακριβώς απέναντι, το οποίο συνήθιζαν να επισκέπτονται και να συνεδριάζουν τοπικοί και μη άρχοντες. Φυσικά και δεν μπορούσε να υπάρξει αρμονική συνύ-παρξη, κάτι που φανερώθηκε με τη μεταφορά του τωρινού πρωθυπουργού σε άλλο ξενοδοχείο την τελευταία στιγμή, καθώς και σε μια επίσκεψη της Διαμαντοπούλου, όπου είχε αποκλειστεί ολόκληρη η περιοχή από τα κοπρόσκυλα της εξουσίας, χωρίς να μπορεί να προσεγγιστεί το κτήριο.

Επίσης να προσθέσουμε ότι υπήρχε διάθεση ώστε να παρθεί το κτήριο, με πρόσχημα τη στέγαση κάποιες άλλης υπηρεσίας σχετικής με την υγεία. Μάλιστα προέβαλλαν ως επιχείρημα ότι υπήρχε εντός του το αρχείο της πρώην υπηρεσίας, το οποίο κινδύνευε. Όμως για την

ακρίβεια, το αρχείο είχε παραμείνει ανέπαφο και τους είχε ζητήσει τρεις φορές να 'ρθουν να το πάρουν, κάτι που φυσικά δεν έγινε. Χωρίς βέβαια να θεωρούμε μόνο αυτούς ως καθοριστικούς για την καταστολή, αναγνωρίζουμε ως έναν επιπλέον παράγοντα ευκολίας εκκένωσης της κατάληψης, την κατάσταση που επικρατούσε τον τελευταίο καιρό.

Εμείς τουλάχιστον σ' αυτή τη χρονική συγκυρία επιλέγουμε συνειδητά τη μη-

Χανιά

Απεργία 23 φλεβάρη και κατέβασμα της σημαίας

Στις 23 φλεβάρη η ΓΣΕΕ και η ΑΔΕΔΥ είχαν κηρύξει γενική απεργία. Στα Χανιά η συγκέντρωση αρχίζει στις 11:00 με τις κλασικές ομιλίες των γραφειοκρατών συνδικαλιστών. Η πορεία έχει αρκετό κόσμο, γύρω 700-800 άτομα και ακολουθεί την κλασική διαδρομή πλατεία αγοράς- 1866-δημαρχείο-αγορά και καταλήγει στα δικαστήρια. Κατά τη διάρκεια της πορείας κολλήθηκαν χαρτοπανό με διάφορα συνθήματα, ενώ πετάχτηκαν και αβγά στα γραφεία του πασοκ. Σε γενικές γραμμές ήταν μια κηδεία, χωρίς καθόλου παλμό. Συμμετείχαν πολλές οργανώσεις και μπλοκ μαθητών.

Στα δικαστήρια κάποιοι μαθητές προσπαθούν να κατεβάσουν την ελληνική σημαία. Συνδικαλιστές που ήταν παραδίπλα επεμβαίνουν τραμπούικια για να τους εμποδίσουν. Αμέσως κόσμος της πορείας υπερασπίζεται τους μαθητές. Ακολουθεί τρελό κράξιμο στους συνδικαλιστές και πολλά συνθήματα. Οι συνδικαλιστές προσπαθούν να πρημίσουν τα πράγματα. Η σημαία έχει σκαλώσει στο κοντάρι και οι μαθητές τελικά την κατεβάζουν. Οι συνδικαλιστές γραφειοκράτες, σε μια προσπάθεια να σώσουν την τιμή του

έθνους, επιχειρούν να πάρουν τη σημαία. Τελικά οι διαδηλωτές μετά από σπρωξίδια, κλωστές και λίγες μπουνιές παίρνουν τη σημαία. Ακολουθεί κι άλλο κράξιμο και συνθήματα στους συνδικαλιστές για το ξεπουλημα των αγώνων, την εκτόνωση και τις συνδιαλλαγές με τις κυβερνήσεις. Οι συνδικαλιστές, κλαίγονται ότι αγωνίζονται, κάνουν ότι μπορούν και ότι ο κόσμος δεν τους ακολουθεί. Κάποιοι μάλιστα από αυτούς δηλώνουν απεγνωσμένοι άνεργοι!

Τελικά, υπό την κατακραυγή του κόσμου, αναγκάζονται να φύγουν και πηγαίνουν προς την κατεύθυνση των Ματ. Ενα κομμάτι διαδηλωτών (περίπου 100 άτομα) κυρίως νεολαίοι, μαθητές, αναρχικοί και αριστεροί επιστρέφει προς το κέντρο της πόλης, με συνθήματα και δυνατό παλμό. Αν έχουμε να κρατήσουμε κάτι είναι το γεγονός ότι, παρά την πορεία-κηδεία, αρκετός κόσμος ήρθε τουλάχιστον σε, μας μορφής, έμπρακτη ρήξη με τους συνδικαλιστές, κυρίως νεολαίοι και μαθητές. Το κράξιμο που έφαγαν οι συνδικαλιστές από μαθητές ήταν αποστοματικό και απολαυστικό.

Μικροφωνική για τη δική του

Α.Σειρηνίδη

Στις 17/3 πραγματοποιήθηκε μικροφωνική στην πλ. Αγοράς στα Χανιά για τη δική του αναρχικό Α.Σειρηνίδη, από τη συνέλευση αλληλεγγύης στους πολιτικούς

κρατούμενους. Αναρτήθηκε πανό, διαβάστηκε και μοιράστηκε σχετικό με την υπόθεση κείμενο. Ο Α.Σειρηνίδης συνελήφθη στις 3 Μαΐου του 2010 και βρίσκεται κατηγορούμενος για μια υπόθεση πρωτοβουλισμό εναντίον κλαύδας των ΜΑΤ στα εξάρχεια τον Ιούλη του 2009. Η δικη του ξεκίνησε στις 9 Μάρτη

Εκδηλώσεις οικονομικής ενίσχυσης στους συλληφθέντες του ΠΙΚΠΑ-Ηρακλείου

Στις 12/3 πραγματοποιήθηκε πάρτυ οικονομικής ενίσχυσης για την πλήρωση των εγγυήσεων ύψους 45.000 ευρώ, των συλληφθέντων για τα γεγονότα της εκκένωσης της κατάληψης ΠΙΚΠΑ στο Ηράκλειο Κρήτης, από τη συνέλευση αναρχικών/αντιεξουσιαστών- "σαλταδόροι" και από συντρόφους και συντρόφισσες. Είχε προηγηθεί αφισκόλληση στην πόλη και μοίρασμα σχετικού με την υπόθεση κειμένου. Μερικές μέρες πριν είχε προηγηθεί παρέμβαση από συντρόφισσες και συντρόφους στη γενική συνέλευση των φοιτητών του πολυτεχνείου κρήτης, όπου διαβάστηκε σχετικό κείμενο και μαζεύτηκαν κάποια επιπλέον χρήματα. Στις 18/3 πραγματοποιήθηκε πάρτυ οικονομικής ενίσχυσης για τον ίδιο λόγο στην κατάληψη Rosa Nera.

300 μετανάστες απεργούς πείνας

Στις 14 Γενάρη συλλαμβάνεται η αναρχική συντρόφισσα Φαίη Μάγιερ. Κουκουλοφόροι μπάτσοι την απαγάγουν και την οδηγούν στα γραφεία της αντιτρομοκρατικής, ενώ ακολουθεί μια συντονισμένη - από μπάτσους και μμε - προσπάθεια δημιουργίας ενός “τρομοκρατικού” προφίλ, που βαπτίζει την μητέρα της μέλος της αντάρτικης οργάνωσης RAF και “σκοτώνει” τον πατέρα της σε ανταλλαγή πυροβολισμών με μπάτσους. Ένα ακόμα σενάριο φαντασίας και δημοσιογραφικής αληθείας, απ’αυτα που στήνονται για να προφυλακίσουν αγωνιστές.

Η Φαίη βρίσκεται στη φυλακή με μοναδική αιτιολόγηση τις φιλικές-συντροφικές της σχέσεις και το γεγονός ότι είχε σπίτι της δημοσιευμένα κείμενα φυλακισμένων συντρόφων, τους οποίους σύμφωνα με την δικαστική εξουσία τόλμησε να τους αποκαλέσει

Άπατρις: Οι δικαστικές αρχές αποφάσισαν την προφυλάκισή σου βάσει ενός σκεπτικού, το οποίο επιχειρεί μεταξύ άλλων να ποινικοποιήσει το πολιτικό φρόνημα και τις διαπροσωπικές σχέσεις. Μπορείς να μας περιγράψεις τη στάση της ανακριτικής αρχής;

Fee Marie Meyer: Από την αρχή, και μόλις οι αντιτρομοκρατική με μετέφερε, μετά από την αρπαγή μου στη ΓΑΔΑ, η στάση τόσο της αστυνομικής όσο και της δικαστικής αρχής ήταν συγκεκριμένη. Κατά την ανάκρισή μου, μου έδειξαν φωτογραφία όπου βρισκόμουν με τον φίλο και σύντροφο Χρήστο Πολίτη. Αυτό ήταν και το πιο σημαντικό τους “στοιχείο”, αφού μόλις τους αποκρίθηκα ότι, να τον γνωρίζω, και να, είναι άλλος ένας σύντροφος που χωρίς κανένα στοιχείο έχετε φυλακίσει, ξεκίνησαν τη “διαδικασία”... σωματική έρευνα, γδύσιμο, φωτογραφίες που απέσπασαν χωρίς τη συγκατάθεσή μου, αφαίρεση τμημάτων ρουχισμού για τη λήψη DNA. Στο ίδιο μήκος κλίματος και η εισαγγελέας. Οι μόνες ερωτήσεις που μου έκανε αφορούσαν την αλληλογραφία μου με πολιτικούς κρατούμενους και τα έντυπα που διέθετα στο σπίτι μου. Εντύπωση προκάλεσε το ότι ήταν και εκείνη πλήρως ενημερωμένη για τη φιλική μου σχέση με το Χρήστο, δίχως εγώ να της έχω αναφέρει κάτι σχετικό... Δεν έλειψαν οι ερωτήσεις φρονηματικού τύπου, όπως το ποιά είναι η άποσή μου για τη βία. Βέβαια, δεν τους ενδιέφερε να μάθουν τη γνώμη μου για την βία της εξουσίας...

A: Η υπόθεσή σου πέρασε διάφορες φάσεις. Τι άλλαξε κατά τη γνώμη σου και για ποιο λόγο σε ότι αφορά την πρώτη απόφαση που ανακριτή να μην προφυλακιστείς; Τι μεσολάβησε ώστε τελικά να σε προφυλακίσουν και λίγο αργότερα να σε αφήσουν πάλι ελεύθερη;

F.M.M.: Πιστεύω ότι η απόφαση για την προφυλάκισή μου είχε ληφθεί εκ των προτέρων. Εκτός των άλλων ήταν και θέμα κύρους για την ΕΛΑΣ, μετά από όλα τα ψέματα που είπαν για την οικογένειά μου. Έπρεπε να δείξουν πως, να μεν, κάναμε λάθος όσον αφορά την οικογένειά της, αλλά έχουμε λόγο που την πιάσαμε, λόγο για να την στείλουμε φυλακή... απλά κάποια στιγμή το ανέκδοτο παρατήγε. Θεωρώ ότι στην αποφυλάκισή μου σημαντικό ρόλο έπαιξε η αλληλεγγύη προς το πρόσωπό μου, καθώς τους τρομάζει ένα δυνατό αναρχικό- επαναστατικό κίνημα, ενωμένο και αποφασισμένο να πράξει.

A: Τα ΜΜΕ δημιούργησαν ένα εξόφθαλμο στημένο κλίμα εναντίον σου, έφτασαν μάλιστα στο σημείο να δημοσιοποιήσουν ευφάνταστες ιστορίες σχετικά με συγγενικά σου πρόσωπα. Πες μας λίγα λόγια για το ρόλο που έπαιξαν στην υπόθεσή σου.

F.M.M.: Η γκάφα της αντιτρομοκρατικής σε σχέση με τους γονείς μου έγινε αρχικά η αφορμή για να δημοσιοποιηθεί η υπόθεσή μου. Έτσι έγινε ευρέως γνωστός ο τρόπος με τον οποίον εδώ και αρκετά μεγάλο χρονικό διάστημα, από την «υπόθεση» του Χαλανδρίου και μετά, προφυλακίζονται οι αναρχικοί

αγωνιστές. Από τη μια η εξουσία του σοσιαλιστικού ΠΑΣΟΚ στηρίζεται σε μια οργουελικά διαστρεβλωμένη ρητορική, που προσπαθεί να καταστήσει πραγματικότητα την απόλυτη κοινωνική συναίνεση, την ησυχία, την τάξη και την ασφάλεια. Από την άλλη, η καταστολή σε πραγματικό πεδίο εντείνεται, ποινικοποιεί τον ανατρεπτικό λόγο, προετοιμάζει με νομοθετικά τερατουργήματα, όπως οι νέες διατάξεις του τρομονόμου, την πλήρη και καθολική επιβολή της. Στο πλαίσιο αυτό, και σε σχέση με την δυσάρεσκεια που υπάρχει κοινωνικά, θεωρώ πως στην υπόθεσή μου υπήρξε σύγκρουση των δύο αυτών εξουσιαστικών τακτικών. Έπρεπε να φανούν δημοκράτες, οπότε να μη με προφυλακίσουν αρχικά, αλλά από την άλλη δεν ήταν δυνατόν να μην τιμωρηθώ, αφού βρέθηκα με ανθρώπους καταζητούμενους. Έτσι προσπαθούν να σπείρουν το φόβο, να παραμένουν και να απομονώσουν ταυτόχρονα.

A: Πες μας λίγα λόγια για το πέρασμά σου από τις γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού.

F.M.M.: Οι γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού αποτελούν άλλο ένα κολαστήριο, μια αποθήκη ψυχών από αυτές που υπάρχουν πάμπολλες στην ελληνική επικράτεια. Εκεί κρατούνται περίπου 200 γυναίκες, σε ένα κτήριο ετοιμόρροπο, με την υγρασία να εισχωρεί παντού και το σοβά να πέφτει από τα ταβάνια. Στο ίδιο διάστημα που ήμουν, συνειδητοποίησα για πρώτη φορά στα αλήθεια πόσο ταξικό είναι το ζήτημα της φυλακής. Οι περισσότερες γυναίκες είναι φτωχές, μετανάστριες, πολλές αγράμματες που δεν έχουν μάθει να διεκδικούν και να παλεύουν. Τα ψυχοφάρμακα είναι το μόνο που υπάρχει σε αφθονία, πρωί – μεσημέρι - βράδυ ακούγεται από τα μεγάφωνα η φωνή που καλεί τις γυναίκες να τα πάρουν, να μετατρέψουν τους εαυτούς τους σε νεκροζώντανες υπάρξεις...και οι περισσότερες πηγαίνουν. Πολλές δεν γνωρίζουν καν τις κατηγορίες που τους αποδίδονται, πολλές δεν έχουν χρώματα για τσιγάρα, τηλεκάρτες, τρόφιμα, δικηγόρο. Στον Κορυδαλλό δεν υπάρχει τίποτα για αυτές τις γυναίκες, κανένα πρόγραμμα που να μαθαίνουν κάτι, τίποτα απολύτως.

A: Ποια η διάσταση της αλληλεγγύης μέσα στις φυλακές. Ποιες οι σχέσεις ανάμεσα στους κρατούμενους, πολιτικούς και ποινικούς;

F.M.M.: Απέναντι στις “πολιτικές” υπήρχε σεβασμός και περιέργεια. Στην πτέρυγα που με έβαλλαν βρισκόταν ήδη η συντρόφισσα Στέλλα Αντωνίου, η οποία με την αλληλέγγυα στάση της και τις διεκδικήσεις είχε κερδίσει την εκτίμησή των υπόλοιπων γυναικών. Η σχέση αυτή είναι δύσκολη, καθώς πολλές γυναίκες έχουν μάθει να επιβιώνουν με σκυμμένο κεφάλι και ποντάροντας στην λύτωση, ενώ άλλες με τον τσαμπουκά. Υπάρχουν και κάποιες που ψνώνουν ανάστημα, παλεύουν, αποτελούν

πολιτικούς κρατούμενους και όχι τρομοκράτες. Παρόλο το επικοινωνιακό φιάσκο με το δήθεν τρομοκρατικό οικογενειακό παρελθόν της, οι δικαστικές αρχές έρχονται να «σώσουν» την χαμένη και γελοιοποιημένη «τιμή» της αντιτρομοκρατικής και θέλοντας να επιβεβαιώσουν τους διωκτικούς μηχανισμούς προφυλακίζουν εκδικητικά και προκλητικά τη Μάγιερ με το σκεπτικό ότι: πρώτον, είναι αναρχική, δεύτερον, διατηρεί φιλικές σχέσεις με επίσης αναρχικούς και τρίτον, συμμετέχει σε κινήσεις αλληλεγγύης, και χαρακτηρίζει τους αναρχικούς φυλακισμένους πολιτικούς κρατούμενους. Η Φαίη αφέθηκε τελικά ελεύθερη στις 3 Μάρτη με την επιβολή των περιοριστικών όρων της απαγόρευσης εξόδου από τη χώρα και της υποχρέωσης εμφάνισής της ανά τακτά διαστήματα σε αστυνομικό τμήμα.

φωτεινό παράδειγμα. Είναι δύσκολη η αλληλεγγύη με αυτά τα δεδομένα, αλλά όχι ακατόρθωτη. Πραγματικά η φυλακή αποτελεί μικρογραφία της κοινωνίας, αλλά καθώς το πεδίο είναι πιο μικρό, περιορισμένο, υπάρχει πολύ μεγαλύτερη αλληλεπίδραση ανάμεσα στα άτομα. Πολλές γυναίκες μας έλεγαν ότι θεωρούν τους εαυτούς τους αναρχικές, αναγνωρίζοντας αυτή τη στάση, μας έλεγαν για τις πορείες που έφτασαν έξω από τις φυλακές, τα συνθήματα...

A: Για την υπόθεση σου αναπτύχθηκε ένα σχετικά μεγάλο κίνημα αλληλεγγύης. Πώς φτάνουν αυτά τα κύματα αλληλεγγύης μέσα στη φυλακή και ποια η σημασία τους για τις/τους έγκλειστους;

F.M.M.: Με την ερώτηση αυτή, σύντροφοι, επικεντρώνετε την ουσία η πρώτη που αιχμαλωτίστηκε με συνοπτικές διαδικασίες στην ιστορία της ελληνικής «δικαιοσύνης». Οι φυλακές έχουν κατά καιρούς «σωφρονισές» αρκετούς διωκόμενους για τα φρονήματά τους που προφυλακίστηκαν χωρίς στοιχεία (και -πολύ περισσότερους φυσικά- ποινικούς κρατούμενους) Δε μας ξενίζει η «διαρροή» πληροφοριών σχετικά με το δήθεν ύποπτο οικογενειακό παρελθόν της συντρόφισ-σας από την αντιτρομοκρατική στα media και η επακόλουθη αντιτρομοκρατική υστερία. Τη δουλειά τους κάνουν και οι μεν και οι δε. Οι αξιωματικοί της επικοινωνία και μέσω των συνελεύσεων μας με τους αναρχικούς κρατούμενους, ώστε να μπορούν να παραμένουν μέρος των διαδικασιών μας, ώστε να μην απομονώνονται. Προσωπικά, καθώς λάμβανα πολλά γράμματα από γνωστούς και άγνωστους συντρόφους ήμουν πολύ τυχερή.

A: Τι είναι αυτό που θεωρείς ότι αξίζει περισσότερο να μοιραστείς δημόσια σε σχέση με την υπόθεσή σου;

F.M.M.: Ξαν παρακαταθήκη από την υπόθεσή μου, θεωρώ πως υπάρχουν πράγματα που πρέπει να γίνουν πια δεδομένα για τον κάθε αγωνιζόμενο άνθρωπο. Αυτή τη στιγμή στον ελλαδικό χώρο υπάρχει πόλωση μεγάλη. Βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μια νέα, πιο έξυπνη δικτατορία, που τίποτα δεν έχει να ζηλέψει από τις παλιότερες. Όλοι οι πολιτικοί κρατούμενοι είναι αιχμάλωτοι αυτού του πολέμου, του κοινωνικο-ταξικού πολέμου που διεξάγει η εξουσία. Πρέπει η αλληλεγγύη να είναι καθολική, να μην διαχωρίζει τους συντρόφους, να εμπεριέχει όλα τα αντιστεκόμενα κομμάτια της κοινωνίας. Βρισκόμαστε σε μια καμπί της ιστορίας και έχει έρθει η ώρα για τον καθένα και την καθεμία να διαλέξει στρατόπεδο, να αποφασίσει, να υπερασπιστεί τα πιστεύθ της αναρχίας. Κάτι ακόμα... δεν είναι τόσο τρομαχτικοί όσο θέλουν να δείχνουν, υπάκουα στρατιωτάκια που μεγαλώσαν με το πρότυπο του miami vice, γελοία ανθρωπάρια χωρίς κρίση είναι. Δεν θα καταφέρουν ποτέ να μας νικήσουν, ποτέ όσο υπάρχει έστω κι ένας άνθρωπος ακόμη να αγωνίζεται!

Λευτεριά στους αναρχικούς κρατούμενους, λευτεριά σε όλους τους φυλακισμένους της νέας χούντας, αλληλεγγύη σε όσους αγωνίζονται!

Ευχαριστώ, σύντροφοι!

με αφορμή την υπόθεση της Fee Marie Meyer

«Είμαι αναρχικός, είμαι αναρχική». Μια φράση που -θεωρητικά- μπορεί να την ξεστομίσει ο οποιοσδήποτε και η οποιαδήποτε.

Δημοκρατία έχουμε, ό,τι θέλουμε λέμε. Αλλά όχι σπουδήποτε.

Η Φαίη Μάγιερ ξεστόμισε αυτή τη φράση μέσα σε εισαγγελικό γραφείο και της κόστισε την ελευθερία της: “...είμαι αναρχική, κάτι που δεν σκέφτηκα ούτε στιγμή να κρατήσω μυστικό...”, όπως γράφει και η ίδια η συντρόφισσα πριν την προφυλάκισή της. Και να μην ομολογούσε όμως η ίδια η κατηγορούμενη ότι είναι αναρχική, ακόμα κι αν δεν παραδεχόταν ότι έχει αλληλογραφήσει με φυλακισμένους αναρχικούς, η εισαγγελέας είχε στη διάθεσή της αδιάσειστα στοιχεία που αποδείκνυαν το ότι είναι όντως: βρέθηκαν στο σπίτι της γράμματα κρατουμένων, «πολιτικών κρατου-μένων», όπως τους αποκάλεσε στην κατάθεσή της. Τα ενοχοποιητικά κείμενα που κατασχέθηκαν κυκλοφο-ρούν δημόσια σε έντυπα και ηλεκτρονικά μέσα καιρό τώρα, αλλά δεν έχει σημασία, όπως επίσης δεν έχει σημασία η απουσία άλλων στοιχείων που να δικαιολογούν απαγγελία κατηγοριών, πόσο μάλλον προφυλάκιση. Το συμβούλιο πλημμελειοδικών όμως είναι ξεκάθαρο: ύποπτη για συμμετοχή σε «τρομοκρατική» οργάνωση.

Η Φαίη Μάγιερ δεν είναι η πρώτη που αιχμαλωτίστηκε με συνοπτικές διαδικασίες στην ιστορία της ελληνικής «δικαιοσύνης». Οι φυλακές έχουν κατά καιρούς «σωφρονισές» αρκετούς διωκόμενους για τα φρονήματά τους που προφυλακίστηκαν χωρίς στοιχεία (και -πολύ περισσότερους φυσικά- ποινικούς κρατούμενους)

Δε μας ξενίζει η «διαρροή» πληροφοριών σχετικά με το δήθεν ύποπτο οικογενειακό παρελθόν της συντρόφισ-σας από την αντιτρομοκρατική στα media και η επακόλουθη αντιτρομοκρατική υστερία. Τη δουλειά τους κάνουν και οι μεν και οι δε. Οι αξιωματικοί της επικοινωνία και μέσω των συνελεύσεων μας με τους αναρχικούς κρατούμενους, ώστε να μπορούν να παραμένουν μέρος των διαδικασιών μας, ώστε να μην απομονώνονται. Προσωπικά, καθώς λάμβανα πολλά γράμματα από γνωστούς και άγνωστους συντρόφους ήμουν πολύ τυχερή.

Βρίκαν στο διαδίκτυο ότι υπάρχει μια Μάγιερ που κατηγορήθηκε στο παρελθόν από τις γερμανικές αρχές για συμμετοχή στην ένοπλη ακροαριστερή οργάνωση «Φράζια Κόκκινος Στρατός» (RAF), είχαν και φωτογραφίες της Φαίη παρέα με αναρχικούς κατηγορούμενους για συμμετοχή σε ένοπλες οργανώσεις, έτοιμο το τρομοσενάριο: δύο ώρες μετά την απαγωγή της από τους κουκουλοφόρους της αντιτρομοκρατικής ξεχύνεται ο τηλεοπτικός οχετός και η Φαίη γίνεται γνωστή στο πανελλήνιο ως κόρη «τρομοκρατών» και μέλος ένοπλης οργάνωσης. Οι επιστολές της μητέρας της και των αδερφών της και η παρέμβαση του πατέρα της στο γερμανικό πρακτο-ρείο ειδήσεων απο-δεικνύουν το φιά-σκο, οι υπεύθυνοι αναγνωρίζουν το «λάθος» τους και α κ ο λ ο υ θ έ ι

τηλεοπτική συ-γγνώμη και παρέ-μβαση του αρμόδιου υπουργού για «το σεβασμό των δικαι-ωμάτων και της αξιοπρέπειας των πολιτών»...

η εφημερίδα ΑΠΑΤΡΙΣ διανέμεται πανελλαδικά από τις καταλήψεις : Ματσάγγου (Βόλος), Υφανέτ (Θεσσαλονίκη), Σκαραμαγκά & VILLA AMALIAS (Αθήνα).

Τον τελικό όμως λόγο για το αν η Φαίη είναι ύποπτη για συμ-μετοχή σε «τρομο-κρατική» οργάνωση και άρα θα προφυ-λακιστεί, τον έχουν εισαγγελείς και δικαστές. Και αυτοί τη δουλεύα τους κάνουν. Έχουν μπροστά τους κάποια που δηλώνει αναρχική, κάνει λόγο για πολιτικούς κρατούμενους και διατηρεί και σχέσεις με κάποιους από αυτούς, θα την αφήσουν ελεύθερη επειδή δεν έχουν στοιχεία εναντίον της; Εκ

Μονάχα τρεις λέξεις, πιστεύω, φτάνουν για να καθοριστεί το Ανθρώπινο στον Άνθρωπο.

Αξιοπρέπεια-Ελευθερία-Αλληλεγγύη. Η μια δεν μπορεί να υπάρξει δίχως τις άλλες δυο, καμία δεν πέφτει από τον ουρανό. Θέλουν τιμή και τόλμη. Αυτές είναι όμως οι δύσκολες έννοιες που δίνουν στον άνθρωπο υπόσταση, που μετατρέπουν την επιβίωση σε ζωή. Μπορούν να μας ελέγχουν, να μας κομματιάζουν και να μας απομονώνουν μονάχα όσο μένουμε με την πλάτη σκυμμένη κάτω από το μαστίγιο, να κυνηγάμε το εκάστοτε καρότο. Ας αντισταθούμε!

Fee Marie Meyer

των υστέρων συνειδητοποιούν και αυτοί το «λάθος» τους και μετά από μερικές μέρες δέχονται την αποφυλάκισή της.

Πολλοί από αυτούς που έχουν αποκοιμηθεί με το παραμύθι περί «δημοκρατίας» στον ελλαδικό χώρο (δεν είναι και λίγοι δυστυχώς), θα μπορούσαν να πουν ότι το σύστημα λειτουργεί πολιτισμένα, όταν γίνονται «λάθη» διορθώνονται άμεσα και όσοι δεν είχαν κάνει καλά τη δουλειά τους, είναι υπόλοιγοι και τελικά επανωρθώνουν. Για μας, τους συνοδοιπόρους της Φαίη και των υπολοίπων πολιτικών κρατούμένων και διωκόμενων, το ζήτημα δεν είναι να κάνουν καλά τη δουλειά τους η αντιτρομοκρατική, τα ΜΜΕ και το δικαστικό σύστημα. Δε στεκόμαστε καν στο αν η προφυλάκιση της συντρόφισσας μας έγινε για να διασωθεί το κύρος της κυβέρνησής μετά τη δημοσιοποίηση του φιάσκου, ή για να αποθαρρυνθούν οι συγγενείς της να διεκδικήσουν την τιμωρία όσων έστησαν το θέατρο του παραλόγου με πρωταγωνιστές την οικογένεια Μάγιερ.

Πέρα και πάνω από κάθε σενάριο συνομοσίας, η περίπτωση της Φαίη μας υπενθυμίζει τη μηδενική ανοχή της αστικής δημοκρατίας και την άγρια εκδικητικότητα απέναντι στους εχθρούς της. Μας υπενθυμίζει ότι τα ΜΜΕ, η αστυνομία και το δικαστικό σύστημα, απαραίτητα δεκανίκια για να σταθεί στα πόδια του κάθε εξουσιαστικό καθεστώς, δινάνε για ανθρώπινο αίμα. Η «δημοκρατία» τους δε μπορεί παρά να πατήσει επί πτωμάτων για να επιβληθεί και εδώ και παντού και δεν περιμέναμε την προφυλάκιση της συντρόφισσάς μας για να το μάθουμε...

Από τη συστηματική καταγραφή όσων δραστηριοποιούνται κινηματικά, τη σκληρή καταστολή πορειών και κινητοποιήσεων, τις εκκενώσεις καταλήψεων, την αστυνομική βία, τις συλλήψεις και τις απαγγελίες κατηγοριών στο σωρό με τη ναζιστική λογική της συλλογικής ευθύνης, την επιβολή υπέρογκων εγγυήσεων σε συλληφθέντες, τις φρονηματικές διώξεις και φυλακίσεις, τα ειδικά καθεστώτα κράτησης και τα πολιτικά στρατοδίκεια, το μήνυμα της κυριαρχίας είναι εύληπτο και απευθυνόεται παντού: ΔΕΙΤΕ ΤΙ ΠΑΘΑΙΝΕΙ ΟΠΟΙΟΣ ΤΑ ΒΑΖΕΙ ΜΑΖΙ ΜΑΣ.

Αυτοί κάνουν τη δουλειά τους. Η δικιά μας δουλειά είναι να μένουν άνεργοι...

▲/ NN

Στις 9 Μαρτίου ξεκίνησε η δίκη του Άρη Σειρηνίδη, ο οποίος βρίσκεται προφυλακισμένος από τις αρχές του περασμένου Μαΐου, κατηγορούμενος για επίθεση σε κλούβα των ΜΑΤ. Την

πρώτη μέρα της δίκης υπήρξε το κωμικοτραγικό γεγονός η εισαγγελέας να είναι η ίδια που είχε κάνει την προδικασία και «τύλιξε» τον Άρη με εντελώς αυθαίρετες εικασίες, διατάζοντας την προφυλάκιση του. Βεβαίως

από πλευράς υπεράσπισης εκτιμήθηκε ως μεροληπτική η παρουσία της εν λόγω κυρίας και μετά από ένσταση αντικαταστάθηκε. Η δίκη συνεχίστηκε την επόμενη εβδομάδα, σε μια αθούσα γεμάτη από αλληλέγγυους, με τις καταθέσεις των μαρτύρων, δηλαδή της διμοιρίας που δέχτηκε την επίθεση. Οι μαρτυρίες των 17 μπάτσων συναντούν βαθιές αντιφάσεις ειδικά στο θέμα του σωματότυπου, αφού υπάκου 23 πόντων ύψους απ’την κατώτατη κατάθεση με την πραγματικότητα (ο Σειρηνίδης έχει ύψος γύρω στο 1,80). Οι αντιφάσεις εντοπίζονται τόσο μεταξύ μπάτσου με μπάτσου (για παράδειγμα ένας μπάτσος είπε ότι είδε έναν να φορά σομπρέρο και να τρέχει, ενώ κάποιος άλλος λέει ότι τρέχει και το κρατούσε στο χέρι) όσο και κατάθεσης του κάθε μπάτσου στο δικαστήριο με τα λεγόμενά του στη δικογραφία. Στην συνέχεια κατέθεσε και ο Άρης Σειρηνίδης λέγοντας, ότι δεν έχει καμιά σχέση με αυτό το σημείνω κατηγορητήριο και ότι η διωδή του είναι καθαρά πολιτική και φρονηματική. Η δίκη συνεχίστηκε με την κατάθεση άλλων ατόμων που είχαν προσαχθεί την ημέρα του περιστατικού, καθώς βρισκόντουσαν κοντά στην περιοχή. Ο βασικός μάρτυρας, ένας Πολωνός, ο οποίος είχε καταθέσει, παραδίνοντας την μάσκα και με βάση αυτή τη μαρτυρία παραπέμφθηκε ο σύντροφος, δεν παρουσιάστηκε στη δίκη.

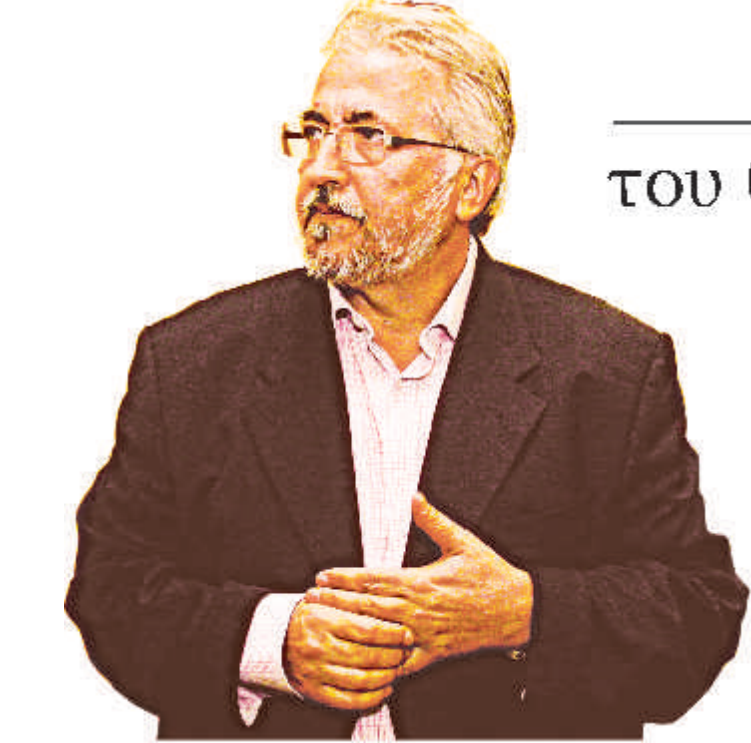
Αναγνώστηκε η κατάθεσή του στην οποία έλεγε πως είχε πάει στο σπίτι μιας φίλης του κι εκεί είδε έναν ψηλό να του πέφτει η μάσκα (από όπου πάρθηκε το δείγμα DNA) και να αλλάξει ρούχα. Οι δικηγόροι παρενέβησαν και είπαν πως το σπίτι που προσδιόρισε με ακρίβεια, είναι εγκαταλελειμμένο και σφραγισμένο εδώ και 18 χρόνια. Ακόμη, η κατάθεση είχε πολλές αντιφάσεις, όπως π.χ. ότι ήταν ξυρισμένος αλλά είδε μόνο την πλάτη του. Ο Άρης παρενέβη τότε και είπε πως η μόνη μαρτυρία που τον συνδένει είναι αυτή αλλά είναι αναξιόπιστη και ο μάρτυρας εξαφανισμένος, ενώ ο ίδιος είναι με βάση αυτή τη γελοιότητα φυλακισμένος εδώ και καιρό. Η δίκη συνεχίστηκε στις 24 Μαρτίου, όπου εξετάστηκαν οι μάρτυρες υπεράσπισης. Τα δύο άτομα που κατέθεσαν αρχικά υποστήριξαν ότι υπάρχει διαφορά στον σωματότυπο "του ατόμου με το σομπρέρο" σε σχέση με τον σύντροφο. Επίσης κατέθεσε και ένας απο τους τρεις μπάτσους που πραγματοποίησαν την ταύτιση γενετικού υλικού πάνω στην μάσκα, μη μπορώντας να απαντήσει σε αρκετές ερωτήσεις των δικηγόρων υπεράσπισης επιβεβαιώνοντας ότι αυτή πραγματοποιήθηκε κομμένη και ραμμένη απο τους βιολόγους της ασφάλειας, υπό την αιγίδα της αντιτρομοκρατικής. Η συνέχεια της δίκης έχει οριστεί για τις 11 Απρίλη, όπου θα συνεχίσουν να εξετάζονται οι μάρτυρες.

Ο Α. Σειρηνίδης βρίσκεται στην φυλακή εδώ και 10 μήνες με ανύπαρκτα στοιχεία, κάτι το οποίο επιβεβαιώνεται και από την έως τώρα διαδικασία της δίκης. Η χειρουργική μάσκα που βρέθηκε σε κοντινό δρόμο δεν προκύπτει από πουθενά ότι ήταν του δράστη, δηλαδή ότι την συγκεκριμένη μάσκα που βρέθηκε αρκετά αργότερα απ’ το περιστατικό, την φορούσε ο μυστήριο τύπος με το σομπρέρο με τις σαγιονάρες. Όσο για το περιβόητο DNA εκτός του ότι πολλαπλασιάζεται στα εργαστήρια ή μπορεί να μεταφερθεί, εκτός του ότι ούτως ή άλλως και επιστημονικά δεν θεωρείται αξιόπιστο στοιχείο για να θεμελιωθεί με αυτό κατηγορία, στην συγκεκριμένη περίπτωση υπήρχαν στην μάσκα και άλλα DNA πέρα απ’ αυτό που οι μπάτσοι λένε ότι ανήκε στον Άρη.

Ελπίζουμε να καταρρεύσει το κατηγορητήριο, θεωρώντας την συγκεκριμένη διώξη ως παραδειγματική της νέας εποχής ολοκληρωτισμού, καθώς βασίζεται αποκλειστικά και μόνο στο στοιχείο του γενετικού υλικού (DNA) και στις επιστημονικοφανείς αποφάσεις των εργαστηρίων της ΓΑΔΑ. Η έκβαση της δίκης αποτελεί μια κρίσιμη μάχη για το κίνημα. Η άνευ όρων αθώωση και απελευθέρωσή του είναι ζήτημα πρωτίστως πολιτικό, καθώς δημιουργεί παρακαταθήκες αποτελεσματικής αντίστασης απέναντι στο σύγχρονο κατασταλτικό δόγμα.

Αλληλέγγυος Αναμεταδότης

Το συνδικαλιστικό κίνημα στην Ελλάδα χαρακτηρίζεται από παθογένειες που εμφανίζονται από τις απαρχές της ίδρυσής του, με κυριότερες αυτές του κρατικού παρεμβατισμού και του έντονου σεπαρτισμού (χωρισμού του σε κομματικές παρατάξεις).

Η παρέμβαση του κράτους ξεκινάει από την πρώτη κιόλας φάση συσπείρωσης του ελληνικού εργατικού κινήματος (τέλη 19ου - αρχές 20ου αιώνα), με την απόφαση του Βενιζέλου για νομιμοποίηση των συνδικάτων, την κατοχύρωση συνδικαλιστικών ελευθεριών (1914) και την ίδρυση της Γενικής Συνομοσπονδίας Εργατών Ελλάδας (ΓΣΕΕ, 1918). Οι ενέργειες αυτές δεν είναι αποτέλεσμα μόνο των αγώνων των συνδικάτων (που μέχρι τότε ήταν παράνομα), αλλά οφείλονται σε μεγάλο βαθμό και στη βούληση του Βενιζέλου για αστικό εκσυγχρονισμό του Ελληνικού κράτους, προκειμένου να ο εναρμονίσει με τα πρότυπα της δυτικής κυρίως Ευρώπης, με στόχο ν' αποσπάσει πολιτικά οφέλη τόσο από τον «εξευρωπαϊσμό» της ελληνικής κοινωνίας, όσο κι από τη συνεχή άνοδο της δύναμης των μισθωτών εργαζομένων. Ένας ακόμα στόχος του ήταν να ελέγξει τις διεργασίες εντός του συνδικαλιστικού κινήματος, ώστε ν' αποφευχθεί η ριζοσπαστικοποίησή του υπό την επιρροή των σοσιαλιστών, που έθetan ως βασική αρχή του την πάλη των τάξεων. Έτσι δημιουργείται ένα ρεφορμιστικό ρεύμα, κυβερνητικού κυρίως, συνδικαλισμού, υπό το πρίσμα του οποίου λαμβάνουν χώρα οι όποιες εργατικές διεκδικήσεις. Ο κρατικός παρεμβατισμός συνεχίζεται τα μετέπειτα χρόνια, εξαιτίας και της ταραγμένης από συνεχείς δικτατορίες πολιτικής κατάστασης της χώρας. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί ο διορισμός από το κράτος του προέδρου της ΓΣΕΕ (τόσο από τα δικτατορικά καθεστώτα όσο και από τις μετέπειτα κυβερνήσεις), μέχρι το 1989 όπου για πρώτη φορά στο 25ο συνέδριό εκλέγεται πρόεδρος της ΓΣΕΕ από όλες τις τάσεις της.

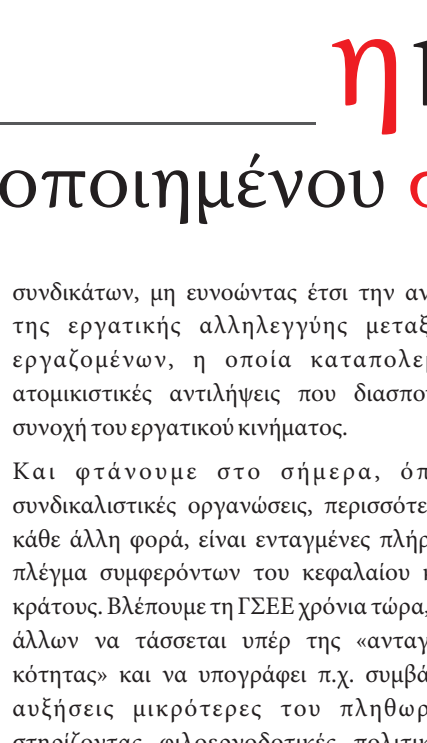
Εκτός του έντονου αυτού κρατικού παρεμβατισμού, ένδειξη παθογένειας του ελληνικού συνδικαλισμού είναι και ο διαρκής χωρισμός του σε παρατάξεις: τόσο οι κυβερνητικές, όσο και οι προσκείμενες στην εκάστοτε αντιπολίτευση παρατάξεις, προσπαθούν να ελέγξουν τα συνδικάτα. Έτσι, παρατηρείται το φαινόμενο της ψήφισης φιλεργατικών νόμων χωρίς την ανάλογη κοινωνική πίεση, αλλά και εκείνο της ηγεσίας που λειτουργεί σε απόλυτο

συντονισμό με τους εκάστοτε κρατικούς και κομματικούς μηχανισμούς. Καλλιεργείται το φαινόμενο του «εργατοπατερισμού», το οποίο φτάνει ως τις μέρες μας, με οδυνήρες συνέπειες για τη συνοχή του εργατικού κινήματος, συμβάλλοντας στην απομάκρυνση της «βάσης» του κινήματος, που βλέπει με ολοένα και μεγαλύτερο σκεπτικισμό (ή εχθρότητα) το φαινόμενο αυτό.

Ένα ακόμα σημείο της παθογένειας του ελληνικού συνδικαλισμού, που συντελεί στον έλεγχο του από το κράτος και την εργοδοσία, είναι η έλλειψη συνδικαλιστικής συνειδησης των εργατών, κάτι που δε συμβαίνει τόσο σε άλλες χώρες όπου ο συνδικαλισμός γεννήθηκε νωρίτερα και μέσα από διεργασίες οργανικά συνδεδεμένες με τον ταξικό προσανατολισμό της βάσης του. Η υστέρηση αυτή οφείλεται μεταξύ άλλων στην καθυστερημένη συγκρότηση του εργατικού κινήματος στην Ελλάδα (η οποία ήταν κατά κύριο λόγο αγροτική χώρα), στο στενό έλεγχο του από το κράτος και τα κόμματα και στην ψήφιση φιλεργατικής νομοθεσίας χωρίς ιδιαίτερη πίεση από τη βάση.

Μετά το Β' παγκόσμιο πόλεμο, μια σειρά από αλλαγές στον εργασιακό τομέα και στην αντίληψη της εξουσίας απέναντι στο συνδικαλιστικό κίνημα, επέφεραν στο τελευταίο το διαχωρισμό της «βάσης» από την «ηγεσία» του κινήματος. Η γραφειοκρατικοποίηση του συνδικαλισμού, η συμμετοχή ανώτερων στελεχών σε θεσμικά όργανα (υπουργεία, οργανισμούς διατησίας κτλ) είχε ως αποτέλεσμα την αυτονόμηση της ηγεσίας και την επαγγελματικοποίηση του στελεχειακού προσωπικού, καθιστώντας το μέρος των γραφειοκρατικών μηχανισμών. Υπό το καθεστώς αυτό διαμορφώνεται μια πολιτική εκπροσώπησης που επηρεάζεται ολοένα και λιγότερο από εσωτερικές διεργασίες συλλογικοποίησης και σύνθεσης συμφερόντων, οι οποίες ατονούν ολοένα και περισσότερο. Η πρόσδεση στους κρατικούς μηχανισμούς οδήγησε σε συμβίβασμούς και συναινέσεις που ευνόησαν τη διεκδίκηση βραχυπρόθεσμων και μόνο στόχων (μισθολόγιοι, οροί εργασίας κτλ), ενώ παράλληλα καλλιεργήθηκε υπέρμετρα η «ικανότητα διαπραγμάτευσης» έναντι της οργανωτικής δύναμης και της μαχητικής συμμετοχής των εργαζομένων. Αναπτύχθηκε έτσι η λογική της ταξικής πάλης. Η θεσμική έναντι της κινηματικής διεκδίκησης, απομάκρυνε τους εργαζόμενους από το αντικείμενο της διεκδίκησης και τον παιδευτικό ρόλο των ηγεσίας που λειτουργεί σε απόλυτο

συνδικάτων, μη ευνοώντας έτσι την ανάπτυξη της εργατικής αλληλεγγύης μεταξύ των εργαζομένων, η οποία καταπολεμά τις ατομικιστικές αντιλήψεις που διασπούν την συνοχή του εργατικού κινήματος.

Και φτάνουμε στο σήμερα, όπου οι συνδικαλιστικές οργανώσεις, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, είναι ενταγμένες πλήρως στο πλέγμα συμφερόντων του κεφαλαίου και του κράτους. Βλέπουμε τη ΓΣΕΕ χρόνια τώρα, μεταξύ άλλων να τάσσεται υπέρ της «ανταγωνιστικότητας» και να υπογράφει π.χ. συμβάσεις με αυξήσεις μικρότερες του πληθωρισμού, στηρίζοντας φιλοεργοδοτικές πολιτικές, εις βάρος των αναγκών των εργαζομένων. Τα σημερινά θεσμοποιημένα συνδικάτα προσδίδουν στεγνά τη βάση τους και ως εκ τούτου εμφανίζουν έντονη αδρανοποίηση των μελών

τους και προκαλούν την εχθρότητα των υπολοίπων εργαζομένων.

Είναι πια πασιφανές ότι εξυπηρετούν τα συμφέροντα μιας ακόμα κάστας της κυριαρχίας, όντας πλήρως ενταγμένα στο μολλε εξουσίας, του οποίου αποτελούν οργανικό μέρος.

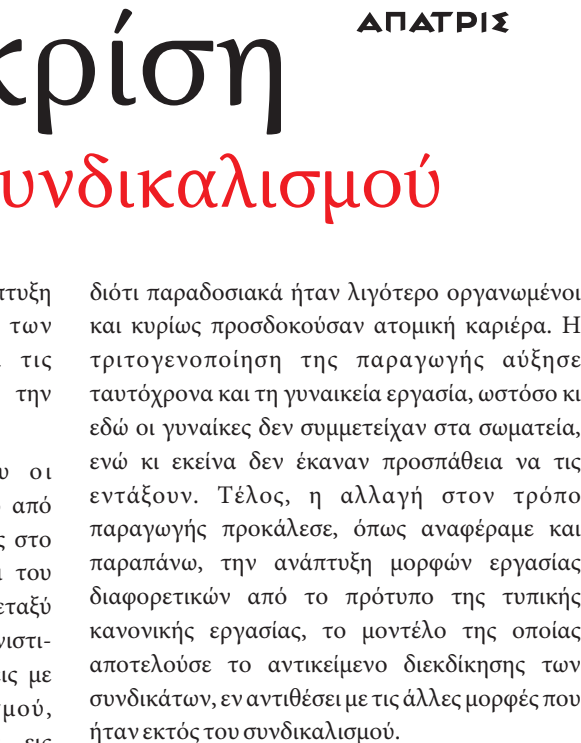
Εκτός απ' αυτή τη συναλλαγή-διαπλοκή με το κράτος, υπάρχουν και κάποιοι ακόμα παράγοντες στους οποίους οφείλεται η μείωση της συνδικαλιστικής πυκνότητας (ενεργού συμμετοχής μελών) και μαχητικότητας στα συνδικάτα. Τέτοιοι παράγοντες είναι:

Οι αλλαγές στην απασχόληση:

Τα σωματεία παραδοσιακά συγκροτούνταν από εργαζόμενους πλήρους απασχόλησης, βιομηχανικούς εργάτες, δημοσίους υπαλλήλους κτλ. Οι εργασιακές συνθήκες έχουν αλλάξει εδώ και χρόνια (πόσο μάλλον στην τρέχουσα συγκυρία, στην οποία κράτος και αφεντικά βρήκαν την ευκαιρία και τον τρόπο να διαλύσουν προς όφελός τους όλες τις μέχρι πρότινος συμβάσεις και συνθήκες), αυξάνονται συνεχώς οι άνεργοι και οι μορφές ευέλκτικής-επισφαλούς εργασίας. Τα συνδικάτα αδιαφόρησαν μπροστά στις νέες μορφές εργασίας και στις ανάγκες των ανέργων. Ο προσανατολισμός τους στην πλήρη απασχόληση και στη διεκδίκηση των δικαιωμάτων που αφορά αυτόν αποκλειστικά, άφησε μεγάλο μέρος εργατικού δυναμικού χωρίς φορέα διεκδίκησης των δικαιωμάτων του στην εργασία, στην ασφάλιση κλπ.

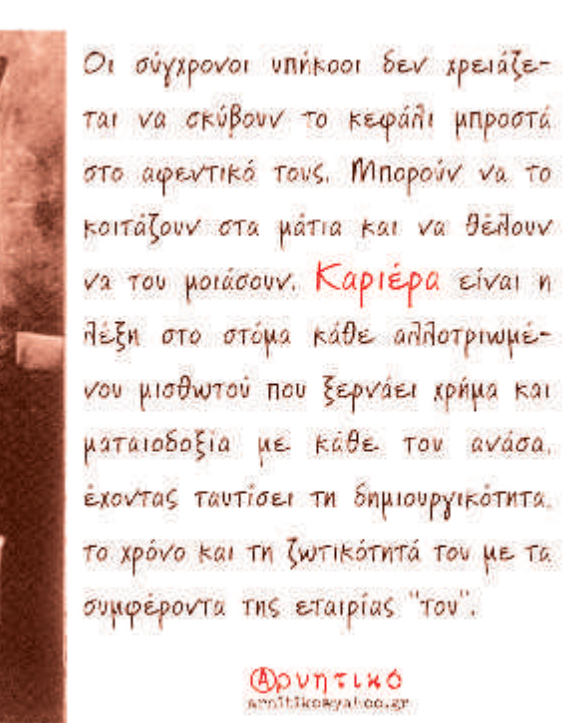
Η τριτογενεοποίηση της παραγωγής και η αύξηση της εργασίας των γυναικών:

Η αύξηση των υπαλλήλων γραφείου δεν συνοδεύτηκε με την ένταξή τους σε σωματεία,

Η Παγκοσμιοποίηση της οικονομίας:

...ως μέρος της στρατηγικής της διεθνοποιημένης πια εξουσίας, προώθησε

αλλαγές τόσο στην υφή της εργασίας όσο και στις συνθήκες της, στις οποίες τα συνδικάτα δεν ήταν έτοιμα ή ήταν απρόθυμα να ανταποκριθούν.

Υποχώρηση των συλλογικών οραμάτων και ενίσχυση των νεοφιλελεύθερων αξιών:

Η γενικευμένη εξατομίκευση και τα ατομοκεντρικά μοντέλα κοινωνικής συμπεριφοράς, θεωρούσαν την ανάπτυξη της κοινότητας και της συλλογικότητας ως παρωχημένη αξία. Ο ανταγωνισμός των ατόμων είναι εκείνος που σταδιακά κυριάρχησε, έναντι των συλλογικών συμφερόντων της ομάδας.

Στη σημερινή εποχή της -που καταγιστικής από ποτέ- επίθεσης της άρχουσας τάξης, που ονομάζουν «κρίση», είναι επιτακτικά αναγκαία η ταχεία (επανα)συγκρότηση των σωματείων βάσης, έξω από κάθε πλαίσιο του «επίσημου» συνδικαλισμού. Και πέρα από τις καμπάνιες για τη συνειδητοποίηση του κόσμου για την αύξηση της συμμετοχής του σ' αυτά, πέρα από τους πολεμικούς προσανατολισμούς που επιβάλλεται πλέον να αποκτήσουν, είναι κατεπείγουσα ανάγκη να συνδεθούν με αναδυόμενες κινήσεις και κινήματα ανέργων, γειτονιάς, πολιτικής ανυπακοής κλπ και να αποτελέσουν μέρος μιας ευρύτερης κοινότητας/μετώπου έκφρασης όλων των καταπιεσμένων.

■/ Zooby

1/Αρχές της δεκαετίας του 1910 δημιουργούνται τα πρώτα εργατικά κέντρα που συσπειρώνουν τις συνδικαλιστικές οργανώσεις κατά περιοχές, σύμφωνα με το Γαλλικό μοντέλο Bourses de Travail. Με την ίδρυση της ΓΣΕΕ ο Βενιζέλος ενισχύει τη Βενεζελική συνδικαλιστική παράταξη ώστε να αντιμετωπιστεί η σοσιαλιστική «Φεντερασιόν» της Θεσσαλονίκης, η οποία προεβεί την πάλη των τάξεων και την οργανωτική ενότητα του συνδικαλισμού στην Ελλάδα.

ανακόπηκε η πρόθεση των εργοδοτών οια goody's για εξευτελιστική μείωση μισθών

Στα τέλη του Γενάρη του 2011 η εταιρεία Χ. και Μ. Παπαδάκη Α.Ε. (Goody's) επέβαλε στους εργαζόμενους της επιχείρησας μια τροποποίηση της σύμβασης εργασίας, με την οποία γίνονταν μείωση της αμοιβής έως 300 ευρώ το μήνα!! Ζήτησαν ουσιαστικά από τους συναδέλφους, να δωρίσουν αυτό το ποσό στην - υποτίθεται- ζήμιόγωνα επιχείρηση, χωρίς την αντίστοιχη μείωση των ωρών εργασίας.

Με τη λογική του «αποφασίζω και διατάζω» οι εργοδότες ενημέρωσαν τους εργαζόμενους ότι όποιος αρνηθεί να υπογράψει θα απολυθεί. Απέναντι σ' αυτόν τον πρωτοφανή εκβιασμό κάποιοι εργαζόμενοι αρνήθηκαν να υπογράψουν με αποτέλεσμα να απολυθούν άμεσα.

Το σωματείο μας παρενέβη αμέσως, ενημέρωσε το εργατικό κέντρο Ηρακλείου και μαζί απευθυνθήκαμε στην επιθεώρηση εργασίας, η οποία μας κάλεσε να παρευρεθούμε με τους εργοδότες εκεί στις 3 Φλεβάρη 2011.

Στην συνάντηση που ακολούθησε, οι εργοδότες βρέθηκαν εκτεθειμένοι γιατί δεν είχαν τηρήσει τη νόμιμη διαδικασία που προέβλεπε ενημέρωση στην επιθεώρηση εργασίας, παρουσία των σωματείων των εργαζομένων, καθώς και την παρουσίαση στοιχείων που να αποδεικνύουν εάν πρόκειται για ζήμιόγωνα επιχείρηση.

Στην ουσία ακυρώσαμε την πρόθεσή τους να πετσοκόψουν εκβιαστικά τα έτσι κι αλλιώς λίγα χρήματα των εργαζομένων. Έτσι η υπόθεση παγώνει, πράγμα που το θεωρούμε μια πρώτη νίκη στη μάχη που δίνουμε για να υπερασπιστούμε τα δικαιώματά μας.

Τα αφεντικά με πρόφαση την κρίση, έχουν εξαπολύσει επίθεση στους εργαζόμενους, θιγοντας ακόμα και όσα θεωρούσαμε ως αυτονότητα.

Αποδείχτηκε πως σκοπός τους είναι να πληρώσουν οι εργαζόμενοι τις ζημιές των επιχειρήσεων.

Συνάδελφοι, πρέπει να είμαστε σε ετοιμότητα. Να μην αφήσουμε αυτήν την επίθεση αναπάντητη. Είναι σίγουρο πως το παράδειγμα της εν λόγω εταιρείας θα ακολουθήσουν και άλλες.

Είναι κοινό μυστικό πώς στο ηράκλειο τους τελευταίους μήνες ανθεί και πάλι η ανασφάλιστη εργασία, η μη πληρωμή δώρων και το ριζίμο από τους εργοδότες του μεροκάματου... Να ενημερώνουμε άμεσα τα σωματεία μας για κάθε τέτοια περίπτωση και από κοινού ν' αντισταθούμε στον εργασιακό μεσαίωνα που μας επιβάλλουν.

Αυτή η μικρή νίκη αποδεικνύει πως σε καιρούς που η κυρίαρχη λογική επιβάλλει το «ο καθένας για την πάρτη του», η συλλογικότητα, η αλληλοβοήθεια και η αλληλεγγύη μπορούν να είναι η απάντησή μας.

Εμείς είμαστε η κινητήρια δύναμη στην παραγωγική διαδικασία. Χωρίς εμάς δεν υπάρχουν ούτε επιχειρήσεις, ούτε αφεντικά.

Ενότητα και αγώνα για να μην μας πάρουν και τα σώβρακα... Μετά δεν νομίζουμε πως έχουμε και τίποτα άλλο να χάσουμε...

Ραντεβού στους δρόμους.

Σωματείο εργαζομένων οδηγών με δικυκλο όχημα. Ν. Ηρακλείου Κρήτης Τελευταίος τροχός- Ν. Πετράκης

Κατάληψη στα Goody's Ηρακλείου

Στις 9 Μαρτίου έγινε αποκλεισμός της εισόδου στο κατάστημα των Goody's στο Ηράκλειο από μέλη του Εργατικού Κέντρου και του σωματείου εργαζομένων οδηγών με δικυκλο όχημα. Ν. Ηρακλείου Κρήτης «Τελευταίος τροχός- Ν. Πετράκης»

Αιτία του αποκλεισμού είναι η προσπάθεια της επιχείρησης να εφαρμόσει επιχειρησιακή σύμβαση με μειωμένες αποδοχές για τους εργαζόμενους της. Περίπου 30 αλληλέγγυοι απέκλεισαν την είσοδο του καταστήματος και φώναζαν συνθήματα, ενώ μέλη του Εργατικού Κέντρου Ηρακλείου ζήτησαν συνάντηση με τους εκπροσώπους της εταιρίας. Στη συνάντηση ξεκαθαρίστηκε πως το ΕΚΗ δε συναινεί στην υπογραφή ειδικής επιχειρησιακής σύμβασης και οι εκπρόσωποί του τόνισαν πως με αυτό το δεδομένο η εταιρία δε νομιμοποιείται για την εφαρμογή της.

Αναμεταδότης

δεν πληρώνομαι; δεν πληρώνω. δεν γκρινιάζω, οργανώνομαι.

Ο Ντάριο Φο στην Ελλάδα! «Ακριβαίνετε εσείς τα πράγματα; Ε, κι εμείς λουπόν, δεν τα πληρώνουμε, τα “απαλλοτριώνουμε”» είχε γράψει ο Ντάριο Φο στο περίφημο θεατρικό του «Δεν πληρώνω, δεν πληρώνω» το 1974. Όποιος τύχει να διαβάσει ή να δει το θεατρικό θα διαπιστώσει πως οι συνθήκες που αναγκάζουν τους απλούς ανθρώπους, τους εργάτες, να επαναστατήσουν δεν απέχουν και πολύ, σχεδόν καθόλου θα λέγαμε, από τις σημερινές εδώ στην Ελλάδα του 2011.

Μεταρρυθμίσεις επί μεταρρυθμίσεων. Εξυγιάνσεις επί εξυγιάνσεων. Από το 2008 και μετά και με το ξεσπασμα της οικονομικής κρίσης, βλέπουμε τις ζωές μας να καταρκνάλαν στην ξερφίλα μαζί με τους μισθούς, τις συνθήκες εργασίας και τις συντάξεις μας. Βλέπουμε την καθημερινότητα μας να γίνεται όλο και πιο ακριβή την στιγμή που η εργασία μας, υποτίμαται πλινρος, φθναιίνει συνεχώς. Αυξήσεις στο Φ.Π.Α., αυξήσεις εισιτηρίων στα μέσα μαζικής μεταφοράς, αυξήσεις στα διόδια, ιδιωτικοποίηση της υγείας, της ενέργειας και της παιδείας. Και όλα αυτά εν μέσω μιας οικονομικής κρίσης που δεν τη δημιουργήσαμε εμείς.

Οι πολιτικοί εκφραστές των βιομηχάνων, των μεγαλοεργολάβων των εφοπλιστών και των ξένων επενδυτών -δηλαδή η κυβέρνηση ή καλύτερα οι εκάστοτε κυβερνήσεις και τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης- θέλουν να το βάλουν καλά στο κεφάλι μας: «μαζί τα φάγαμε!». Προσπαθώντας έτσι να ενοχοποιήσουν μαζικά τις συνειδήσεις μας και να μας πείσουν πως, αφού φταίμε, πρέπει να θυσιασθούμε στο βωμό του κέρδους για την επιστροφή στην «ανάπτυξη», καλώντας μας να αποδεχτούμε τα μέτρα, να συναινέσουμε στο «σωτήριο» κυβερνητικό έργο και να δουλέψουμε ακόμα πιο φτηνά. Αλλά δεν ξεχνάμε τα δισεκατομμύρια ευρώ σε πακέτα στήριξης τραpezών, σε επιχειρηματικούς ομίλους στο χρηματιστήριο, σε τοκοχρεωλυτικές δόσεις προς τραpezίτες και σε στρατιωτικούς εξοπλισμούς, τις τεράστιες φοροελαφρύνσεις των μεγάλων επιχειρήσεων, τα σκάνδαλα και τις μίζες.

Χρωστάμε; Η μήπως μας χρωστάνε; Όχι κύριοι δεν φταίμε, δεν τα φάγαμε μαζί! Δεν πληρώνουμε άλλα κερατάκια, δεν δουλεύουμε για να ξεπληρώσουμε τη χασούρα της κρίσης τους, δεν μας ενδιαφέρει το έλλειμμα στην οικονομία τους, μας ενδιαφέρει το έλλειμμα της ζωής μας. Το μόνο χρέος που αναγνωρίζουμε είναι αυτό του αγώνα ενάντια στις υπάρχουσες συνθήκες διαβίωσης.

Λένε ότι εμείς προκαλούμε τα ελλείμματα στις συγκοινωνίες. Είναι όμως ασέπιο να πιστεύουμε ότι τα ελλείμματα οφείλονται στους μισθούς των εργαζομένων και στο «χαμηλό» αντίτιμο. Αντιθέτως είναι το αποτέλεσμα των κρατικών πολιτικών που εφαρμόστηκαν όλα αυτά τα χρόνια. Το κράτος έχει σταματήσει εδώ και καιρό να χρηματοδοτεί, όπως αναλογεί, τις συγκοινωνίες ενθαφρύνοντας τη σύναψη δανείων με υψηλά επιτόκια. Κι έχει γμείσει τους διάφορους οργανισμούς με θέσεις συμβούλων παρά-συμβούλων και golden boys, που απολαμβάνουν παχιλές αμοιβές και αργομισθίες για να οδηγήσουν τις συγκοινωνίες σε χρεοκοπία. Και όλα αυτά την ώρα που οι βουλευτές, τα σώματα ασφαλείας και στρατιωτικοί μετακινούνται δωρεάν.

Τολμάνε και λένε ότι η άρνηση πληρωμής διοδίων θα προκαλέσει την καθυστέρηση κατασκευής νέων δρόμων, τη στιγμή που η Αττικής οδός ενώ σημειώνει 300.000 διελεύσεις την ημέρα με έσοδα 1 εκατομμύριο ευρώ και 55 εκατομμύρια ευρώ μοιρασιά στους μετόχους της, αρνείται να αποσύρει τους σταθμούς διοδίων υπερκοστολογώντας τα έξοδα 2

θυγατρικών εταιριών της. Μας λένε ότι η μόνη τροφοδοσία των δρόμων είναι τα διόδια που ξεφτρώνουν σαν τα μανιτάρια όπου και όπως θέλουν αυτοί. Μήπως και για την κωλυσιεργία της κατασκευής της εθνικής οδού Κορίνθου-Πατρών που μετράει δεκάδες νεκρούς ευθύνονται οι τζαμπατζήδες;

Δεν πληρώνουμε. Ως εδώ. Οργανώνουμε τη δράση μας! Ως ανοιχτή συνέλευση κατοίκων Αγίας Παρασκευής, συμφωνούμε απόλυτα με τη λογική, το πολιτικό σκεπτικό και τις πρακτικές που υιοθετεί το κίνημα δεν πληρώνω». Θεωρούμε τον εαυτό μας μέρος αυτού του κινήματος όχι μόνο επειδή δεν... πληρωνόμαστε και δεν έχουμε να πληρώσουμε, αλλά κι επειδή θεωρούμε πως κάποια πράγματα πρέπει να είναι εξ ολοκλήρου δημόσια, δωρεάν και με κοινωνικό χαρακτήρα. Δεν πληρώνουμε το κόμιστρο των 5 ευρώ στα νοσοκομεία, όχι μόνο γιατί δεν έχουμε, αλλά γιατί διεκδικούμε δωρεάν και δημόσια υγεία. Δεν πληρώνουμε τις αυξήσεις στα εισιτήρια, όχι μόνο γιατί είμαστε άνεργοι ή χαμηλόμισθοι και δεν «βγαίνουμε», αλλά και γιατί διεκδικούμε στην πράξη δημόσιες μεταφορές για όλες και για όλους. Δεν πληρώνουμε διόδια, όχι μόνο γιατί οι αναγκαίες υπεραστικές μετακινήσεις μας ή και τα ταξίδια μας τείνουν να είναι «απαγορευτικά» λόγω κόστους, αλλά και γιατί δεν ανεχόμαστε να τα σκάμε για χιλιοπληρωμένους δρόμους καρμανιόλες σε μεγαλοεργολάβους, τη στιγμή που πληρώνουμε για αυτούς τόσα μέσω των τελών κυκλοφορίας, της βενζίνης και των έμμεσων φόρων. Δεν πληρώνουμε γιατί αρνούμαστε να πληρώσουμε την κρίση τους στη πράξη. Δεν διαπραγματευόμαστε τα κοινωνικά αγαθά και τις ανάγκες μας. Δεν πληρώνουμε διόδια. Δεν πληρώνουμε το αυξημένο εισιτήριο.

Εδώ μια παρατήρηση...Το ότι εναντιωνόμαστε στα εκβιαστικά χαράτσια που μας επιβάλλουν και διεκδικούμε ελεύθερους δρόμους δεν σημαίνει ότι νομιμοποιούμε το σχεδιασμό και την λειτουργία των υπαρχόντων οδικών δικτύων. Ειδικά στη περιοχή μας έχουν γίνει αγώνες ενάντια στη περιφερειακή Υμηττού, η οποία διασχίζει περιοχή αιμυούς δασικής έκτασης ανοίγοντας τις ορέξεις για περαιτέρω δόμηση και έργα στο βουνό. Όλοι ξέρουμε τα οικονομικά φαγοπότια που στήνονται εν όψει των μεγάλων οδικών δικτύων. Έργα για τα οποία πολλές φορές δεν υπάρχει καν η πρόφαση της κοινωνικής ανάγκης πίσω από αυτά. Έργα τα οποία χρησιμοποιούνται κάλλιστα και ως πεδία πολιτικής χειραγώγησης με λαμπρές τελετές, κτλ. Δεν μας φοβίζουν!

Ο Ρέππας, η Ντόρα κι ο Καρατζαφέρης μας λένε τζαμπατζήδες, ο Γιωργάκης μας κατηγορεί για έλλειψη υπευθυνότητας, οι βουλευτές του Πα.Σο.Κ. Γείτονας και Μαγκούφης λένε ότι καταχραζόμαστε δημόσια περιουσία, ο σφυποργός μεταφορών Βούγιας μας λείει απολίτικούς και άλλα χίλια δυο κοσμητικά για ένα κίνημα που φαίνεται ότι αρχίζει και ενοχλεί. Οι μεγαλοδημοσιογράφοι-τηλεδικαστές υπηρέτες των αφεντικών τους προσπαθούν να ποινικοποιήσουν ένα κίνημα αυθεντικά πολιτικό, με μεγάλο κοινωνικό έρεισμα που διεκδικεί στη πράξη καλύτερες συνθήκες διαβίωσης. Δεν θα τους περάσει. Η απάντηση μας είναι η περαιτέρω οργάνωση και κλιμάκωση της δράσης μας. Μέσα από αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες συμμετοχής. Χωρίς αρχηγούς και ειδικούς της πολιτικής και του αγώνα.

Και συνολικότερα όμως, η απάντηση στη κρίση και στην επίθεση που δεχόμαστε, γιατί μόνο ως επίθεση μπορεί να ειρωθεί η πολιτική της κυβέρνησης υπό την αιγίδα της Τρόικα, είναι οι κοινότητες αγώνα που σχηματίζουμε, οι δεσμοί συντροφικότητας και αλληλεγγύης που χτίζουμε. Αυτοί οι δεσμοί αποτελούν την αληθινή βάση του αγώνα και της ζωής μας. Συνεχίζουμε. Κάθε φορά πιο συλλογικά. Κάθε φορά πιο δυναμικά.

Σκέψου. Αυτό-οργανώσου. Δράσε. Πάρε τη ζωή στα χέρια σου.

Ανοικτή συνέλευση κατοίκων Αγίας Παρασκευής
* το παραπάνω κείμενο αποτέλεσε την εισήγηση της ανοιχτής συνέλευσης κατοίκων Αγίας Παρασκευής για την εκδήλωση "διόδια, άρνηση πληρωμής, δημόσια αγαθά κίνημα δεν πληρώνω" στις 23/11

επιτολή των τριών φυλακισμένων μελών του επαναστατικού αγώνα για τον ένα χρόνο από την ένοπλη συμπλοκή της Δάφνης στην οποία έπεσε μαχόμενος ο επαναστάτης Λάμπρος Φούντας

Τα ξημερώματα της 10 Μάρτη του 2010 στη Δάφνη ο σύντροφος μας στον Επαναστατικό Αγώνα Λάμπρος Φούντας έχασε τη ζωή του πολεμώντας τα ένοπλα σκυλιά του καθεστώτος.

Τα ξημερώματα της 10 Μάρτη του 2010 ήταν ο Επαναστατικός Αγώνας που έχασε ένα κομμάτι του εαυτού του στη Δάφνη. Είμαστε εμείς που πέρασε και σηκωθήκαμε για να συνεχίσουμε τον αγώνα μας, για να συνεχίσουμε τον αγώνα του συντρόφου.

Ήταν οι μέρες που ο Επαναστατικός Αγώνας βρισκόταν στην τελική ευθεία για την πραγματοποίηση ενός ακόμα χτυπήματος. Ενός χτυπήματος που θ' αποτελούσε έναν ακόμη σταθμό στην αγωνιστική πορεία που ξεκινήσαμε εν όψει της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης. Την πορεία αυτή χαράξαμε μαζί με τον σύντροφο Λάμπρο Φούντα σε μια περίοδο που η χρηματοπιστωτική κρίση βρισκόταν στα αρχικά της στάδια. Τότε, δεν είχε γίνει ακόμη κατανοητή σε πολλούς ούτε η έκταση ούτε το βάθος της. Στην Ελλάδα μεγάλο τμήμα της κοινωνίας είχε πειστεί από την καθεστωτική προπαγάνδα της τότε κυβέρνησης, πως η κρίση δεν πρόκειται να πλήξει τη χώρα, της οποίας η οικονομία στηρίζοταν σε «γερά θεμέλια», ενώ αντιμετωπιζόταν ως μια δύσκολη μεν, αντιμετώπιση δε επιπολική στη λειτουργία του χρηματοπιστωτικού συστήματος, που με τους κατάλληλους χειρισμούς από την οικονομική και πολιτική ελίτ μπορούσε να μην επεκταθεί σε άλλους τομείς της οικονομίας.

Ως πολιτική συλλογικότητα είμαστε πεπεισμένοι πως η παγκόσμια κρίση που πυροδοτήθηκε από το σκάσιμο της φούσκας των ενυπόθηκων στεγαστικών δανείων χαμηλής φερεγγυότητας στις ΗΠΑ, ήταν ένα μεγάλο χτύπημα σε μια από τις πλέον κεντρικές λειτουργίες του συστήματος -για να είμαστε πιο ακριβείς στον αμοδότη της παγκόσμιας οικονομίας- τον χρηματοπιστωτικό τομέα, που ήρθε ως αναπόφευκτο αποτέλεσμα της συστημικής κρίσης, η οποία υπέροoke για δεκαετίες, πλήττοντας τη μια μετά την άλλη κάθε διάσταση του συστήματος: την κοινωνική, την οικονομική, την πολιτική, την περιβαλλοντολογική.

Είμαστε πεπεισμένοι πως η κρίση αυτή θα έπληττε με ιδιαίτερη σφοδρότητα και την Ελλάδα, καθώς η χώρα για χρόνια βούλιαζε λόγω του υπέρογκου δημόσιου χρέους. Το 2009 για το συγκεκριμένο ζήτημα γράφαμε: «Στην Ελλάδα, όπως και σε πολλές άλλες χώρες, βρισκόμαστε υπό ένα καθεστώς δουλείας, με το υπερεθνικό κεφάλαιο να επιβάλλει με τον βούρδουλα του χρέους και των ελλειμματών, τους πιο απεχθείς όρους φορολόγησης, εργασίας, αμοιβών και συνταξιοδοτήσεων, όρους που καμιά κοινωνία δεν μπορεί και δεν πρέπει να ανέχεται. Όπως δεν πρέπει να ανέχεται να συμφέρουν των μεγάλων τοκογλόφων, ντόπιων και ξένων, να κόβονται οι δημόδιες δαπάνες, να ξεφυχούν

Η καλύτερη πολιτική τιμή για έναν σύντροφο που έχασε τη ζωή του στον αγώνα είναι η συνέχιση του αγώνα του.

τομείς όπως η δημόσια υγεία, να κλείνουν νοσοκομεία. Οι εγκληματίες που ηγούνται της διεθνούς χρηματαγοράς, ήδη έχουν ξεκινήσει τη μεγάλη κερδοσκοπική εφόρμηση στην αγορά του χρέους, καθώς τα στοιχεία για την κατάρρευση διαφόρων χωρών βρίσκονται στην κορυφή των προτιμήσεων της αγοράς». (1)

Στο ίδιο κείμενο, στους πρώτους μήνες του 2009, μιλούσαμε για τους όρους που η υπερεθνική οικονομική και πολιτική εξουσία θα απαιτούσε απο την καταχρεωμένη Ελλάδα, όρους που ένα χρόνο αργότερα είδαμε στο μνημόνιο της τρόικας: «Η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας είναι διατεθειμένη να δαχτεί εν λευκό κάθε όρο του μεγάλου κεφαλαίου, όσο δυσβάσταχτος και αν είναι, να επιβάλει δια πυρός και σιδήρου και τις πιο ακραίες νεοφιλελεύθερες επιταγές που τις υποδεικνύει η αγορά και οι πολιτικές συμμαχίες που την υπηρετούν, όπως η Ε.Ε και να ματώσει την ελληνική κοινωνία, προκειμένου ν' ανταπεξέλθει στις υποχρεώσεις της προς τους δανειστές της. Πιστεύει βέβαια πως, για πολιτικούς λόγους που αφορούν την καθεστωτική σταθερότητα στη χώρα και στην ευρύτερη περιοχή, οι αγορές δεν θα την εγκαταλείψουν».

Βέβαια, η κυβέρνηση της Ν.Δ. μετά την εξέγερση του Δεκέμβρι, απαξιώθηκε πλήρως στα μάτια της διεθνούς οικονομικής και πολιτικής ελίτ, αφού φάνηκε ανίκανη να διαχειριστεί μια κοινωνική έκρηξη και κατ' επέκταση κρίθηκε ακατάλληλη να διαχειριστεί ένα ιδιαίτερα ευμετάβλητο κοινωνικό πεδίο, έτσι όπως αυτό διαμορφωνόταν καθώς η χώρα βυθιζόταν όλο και πιο βαθιά στην κρίση. Γι' αυτό και η ίδια η ελίτ «εσπρωχν» την τότε κυβέρνηση προς την έξοδο απο την εξουσία, προωθώντας το ΠΑΣΟΚ ως το πιο κατάλληλο κομμάτι, για να διασφαλίσει την όσο το δυνατό ομαλότερη πορεία της χώρας προς την νέα οικονομική και πολιτική συνθήκη που ζούμε

πλανήτη λόγω της έντονης αλληλεξάρτησης σε συνθήκες οικονομικής παγκοσμιοποίησης. Επίσης, παρά τις σοβαρές ποιοτικές διαφορές με την κρίση του '29, είναι πιο σοβαρή απο εκείνη, όχι μόνο λόγω της ευρίτητας αλλά και λόγω του γεγονότος ότι το σύστημα εκείνη την περίοδο μπορούσε πιο εύκολα να ελεγχθεί». (4)

Την ίδια περίοδο μιλούσαμε για την επόμενη κρίση στην αγορά των τροφίμων που θα ερχόταν ως αποτέλεσμα των κερδοσκοπικών «παιχνιδιών» της οικονομικής ελίτ στα χρηματιστήρια, όπου «επενδύονται» στην πείνα και στην εξόντωση ολόκληρων φτωχών πληθυσμών τα πλεονάσματα κεφαλαίων που συσσωρεύονται στην χρηματοοικονομική σφαίρα.

Είχαμε μλήσει για τις επόμενες εξεγέρσεις στις χώρες της καπιταλιστικής περιφέρειας που θα πυροδοτούσαν οι ελλείψεις στο ψωμί και στα βασικά τρόφιμα. Σήμερα ο λαϊκός ξεσηκωμός στις χώρες της Β. Αφρικής, που στη Λιβύη έχει πάρει τον χαρακτήρα της ένοπλης σύγκρουσης για την ανατροπή του καθεστώτος, αποτελεί μια εικόνα από το μέλλον των χωρών του καπιταλιστικού κέντρου. Είναι μια εικόνα από το μέλλον το δικό μας που δεν πρόκειται να αργήσει να έρθει.

Ένα χρόνο πριν την υπογραφή του μνημονίου στο ίδιο κείμενο αναφερόμαστε στην αναγκαιότητα μιας επαναστατημένης κοινωνίας να επιβάλλει στάση πληρωμών, λέγοντας: «η πολιτική βούληση για μια κοινωνία ν' αποτινάξει μια για πάντα το ζυγό του χρέους απο πάνω της, όχι μόνο γιατί δεν τον αντέχει αλλά γιατί δεν τον θέλει, είναι συνυφασμένη με την απόφαση ν' αντιπαρτεθεί με το σύνολο της πολιτικής εξουσίας, με την απόφαση να έρθει σε ρήξη με το οικονομικό και πολιτικό σύστημα, με την απόφαση ν' ανατρέψει το καθεστώς που την κρατάει σκλαβωμένη».

Όσον αφορά την αναπόφευκτη και τυπική πλέον χρεωκοπία του ελληνικού οικονομικού συστήματος, τον Ιανουάριο του 2009 γράφαμε: «Η προσεχής κατάρρευση της ελληνικής οικονομίας και η κοινωνική αναταραχή που θ' ακολουθήσει, μπορεί να πυρροδοτήσουν αλυσιωδές αντιδράσεις και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες, καθώς οι κοινωνίες τους βρίσκονται ήδη σε δεινή οικονομική και κοινωνική θέση».(2)

Είμαστε πεπεισμένοι σαν συλλογικότητα και το είχαμε καταγράψει ήδη απο το 2005 (3), πως η ελληνική οικονομία όχι μόνο δεν ήταν ισχυρή αλλά πως ήταν ιδιαίτερα επιρρεπής στις αναταράξεις μιας επικείμενης παγκόσμιας οικονομικής κρίσης. Το σκάσιμο της φούσκας των ενυπόθηκων στεγαστικών δανείων χαμηλής φερεγγυότητας στις ΗΠΑ, για εμάς απλώς σήμανε την έναρξη της μεγάλης κρίσης, «της μεγαλύτερης στην ιστορία του καπιταλισμού και της οικονομίας της αγοράς. Και αυτό γιατί αφορά την πρώτη πραγματικά παγκόσμια κρίση μεγάλου μεγέθους, η οποία διαχέεται σε κάθε φάσμα της οικονομικής δραστηριότητας και εξαπλώνεται σε όλον τον

ρόλο στη διαμόρφωση των σύγχρονων οικονομικών και πολιτικών συνθηκών, που ευθύνονται γαι το νέο ολοκληρωτισμό. Για εμάς ήταν καθήκον επαναστατικό, όχι απλώς να μην μείνουμε θεατές στη κρίση, αλλά να επιχειρήσουμε με όλες μας τις δυνάμεις και με κάθε κόστος να κάνουμε τη κρίση αυτή όσο πιο σοβαρή γίνεται για το ίδιο το σύστημα, να σαμποτάρουμε κάθε δυνατότητα ξεπεράσμάτος της. Ήταν χρέος μας να πλήξουμε την οικονομική και πολιτική ελίτ, να πλήξουμε αυτούς που ευθύνονται για τη φτώχεια, τη δυστυχία, την ανέχεια, το θάνατο που μαστίζει τη χώρα μας και όλο τον πλανήτη. Ήταν χρέος μας να χτυπήσουμε την ελίτ που όχι μόνο είναι υπεύθυνη για την κρίση αλλά βλέπει σ' αυτήν την ευκαιρία για ν' αυξήσει την οικονομική της δύναμη, για ν' αυξήσει την κοινωνική ισχύ της. Ήταν χρέος μας να την πλήξουμε όσο μπορούμε και να βαθύνουμε τα ρήγματα στο ήδη ενάλωτο καθεστώς, να συμβάλλουμε όσο το δυνατό περισσότερο στην παραπέρα αποσταθεροποίησή του. Ήταν χρέος μας ως επαναστατική οργάνωση να σπρώξουμε το καθεστώς προς την κατάρρευση.

Για τους παραπάνω λόγους οι επιλογές των στόχων μας γίνονταν με τέτοιο τρόπο ώστε να ικανοποιείται η πολιτική ανάγκη να δράσουμε εναντίον κομβικής πολιτικής σημασίας στόχους και συγχρόνως να είναι δυνατή η πραγματοποίηση χτυπημάτων που δεν θα είχαν απλώς συμβολικό χαρακτήρα, αλλά θα κατάφεραν να πλήξουν στο μέγιστο δυνατό βαθμό που μας επέτρεπε κάθε φορά η αντίστοιχη χωροταξία, τις ιδιες τις υποδομές του συστήματος.

Η δεύτερη πολιτική κατεβύθυνση αφορούσε την όσο το δυνατό μεγαλύτερη συμβολή μας στην πολιτική και κοινωνική απονομοποίηση του καθεστώτος. Φιλοδοξία μας ήταν να συμβάλλουμε όσο μπορούμε στη θεωρητική και ιδεολογική αποδόμησή του και όσων το στηρίζουν. Επίσης, επιδιώκαμε να συμβάλλουμε στον εμπλουτισμό της επαναστατικής επιχειρηματολογίας ενάντια στους διάφορους αριστερούς καλοθελητές του συστήματος, που βλέπουν τη κρίση ως ευκαιρία για να αναβαθμιστούν πολιτικά και για να αποκτήσουν ένα ρόλο – ρυθμιστή στη «βελτίωση» και τον «εξανθρωπισμό» του συστήματος. Για αυτούς τους πολιτικούς αρβιστές οι εκδηλώσεις της κοινωνικής αγανάκτησης και οργής είναι απλώς εργαλεία χρήσης για τον δικό τους στόχο που συνδέεται με τη συνδιαχείρηση του συστήματος και με το μοίρασμα της εξουσιαστικής πίτας.

Φιλοδοξία της συλλογικότητάς μας ήταν να βοηθήσουμε στη θεωρητική «οχύρωση» της ανατρεπτικής δράσης που πρόκειται να δοκιμαστεί ιδιαίτερα εν μέσω του ρευστού πολιτικού περιβάλλοντος, έτσι όπως αυτό διαμορφώνεται λόγω της πολυδιάστατης συστημικής κρίσης, η οποία βαθαίνει όλο και περισσότερο.

Με βάση αυτό το πολιτικό πλαίσιο και το συλλογικό σχέδιο δράσης, ο Επαναστατικός Αγώνας άνοιξε έναν κύκλο δράσης εν μέσω της παγκόσμιας κρίσης με επιθέσεις εναντίον στόχων όπως η Citibank, η Eurobank και το Χρηματιστήριο. Στη συνέχεια αυτού του κύκλου δράσης εντασσόταν η προπαρασκευαστική ενέργεια της απαλλοτρίωσης του οχήματος της Δάφνης, στις 10 Μάρτη του 2010, κατά τη διάρκεια της οποίας ο σύντροφος Λάμπρος Φούντας έδωσε τη μάχη με τους μπάτσους.

Τελικός μας στόχος, τελικός στόχος του ίδιου του συντρόφου μας, ήταν να μην επιτρένουμε η κρίση του συστήματος να γίνει ευκαιρία για το κράτος και τ' αφεντικά για μια γενικευμένη πολιτική και οικονομική αναδιάρθρωση προς την κατεύθυνση της ακόμη μεγαλύτερης συγκέντρωσης κοινωνικής ισχύος στα χέρια της κυρίαρχης αισχράς μειοψηφίας. Να μεγάλωσουμε την κρίση αξιοπιστίας του συστήματος, να συμβάλλουμε στην τελική χρεωκοπία του.

Ως Επαναστατικός Αγώνας, ως συλλογικότητα μαζί με τον σύντροφο Λάμπρο Φούντα είχαμε μια κοινή επιλογή: Να δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις για να κάνουμε την κρίση ευκαιρία για την ανατροπή του καθεστώτος, ευκαιρία για την Κοινωνική Επανάσταση.

Τελικά, ο σύντροφος Λάμπρος έδωσε την ίδια του την ζωή σ' αυτό τον σκοπό. Έδωσε τη ζωή του προετοιμάζοντας ένα ακόμη χτύπημα – απάντηση στο καθεστώς. Έδωσε τη ζωή του πολεμώντας όχι απλώς τους μπάτσους σ' ένα στενό της Δάφνης. Έδωσε τη ζωή του για να μην περάσει η κατοχή της ελληνικής κυβέρνησης, του ΔΝΤ, της Ε.Ε και της ΕΚΤ. Για να μην περάσει η σύγχρονη χούντα του κράτους και του κεφαλαίου. Για να μην περάσει ο νέος ολοκληρωτισμός που η οικονομική και πολιτική ελίτ θέλει να επιβάλλει σε όλο τον πλανήτη με αφορμή την παγκόσμια οικονομική κρίση. Ο σύντροφος έδωσε τη ζωή του πολεμώντας ώστε να γίνει η κρίση ευκαιρία για την Κοινωνική Επανάσταση.

Αυτό ήταν το πολιτικό και ιστορικό πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται ο επαναστάτης Λάμπρος Φούντας. Η δράση του ήταν άμεσα συνεδεμένη με τα μεγαλύτερα ζητήματα που αφορούν την ελληνική κοινωνία αλλά και όλο τον πλανήτη. Γι' αυτό και του αρμόζει να γίνει «σημαία» αντίστασης στην κατοχική κυβέρνηση, «σημαία» αντίστασης και αγώνα εναντία στην οικονομική και πολιτική ελίτ, «σημαία» αντίστασης και αγώνα ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο. Γι' αυτό και του αρμόζει να γίνει «σημαία» στον αγώνα για την απελευθέρωση όλων των ανθρώπων. Να γίνει «σημαία» της Κοινωνικής Επανάστασης.

Τον σύντροφο Λάμπρο Φούντα δεν τον γνωρίσαμε φυσικά, στους κόλπους του Επαναστατικού Αγώνα. Όλοι μας έχουμε τις ίδιες πολιτικές καταβολές καθώς προερχόμαστε από την ίδια κινηματική μήτρα. Όλοι μας στον Επαναστατικό Αγώνα είμαστε, είμαστε και θα είμαστε αναρχικοί και μοιραζόμαστε πολλές κοινές στιγμές αγώνα. Μια σημαντική αγωνιστική στιγμή για τον σύντροφο και για κάποιους από εμάς ήταν το Πολυτεχνείο του '95. Πολυάριθμες άλλες πολιτικές συναντήσεις σε αγώνες είχαν προηγηθεί πριν ανταμώσουμε στον Επαναστατικό Αγώνα. Στη συλλογικότητα που σημάδεψε τη συντροφική μας σχέση με τον Λάμπρο Φούντα με τον πλέον καθοριστικό τρόπο. Στη συλλογικότητα που φράσεις όπως «η ολόδυνη αφοσίωση στον αγώνα» βρίσκει την έννοια της στο πρόσωπο του συντρόφου. Για τον εμεις δεν πρόκειται να εγκαταλειψούμε, γιατί εγκαταλείπουμε μια κοινή ιστορία, εγκαταλείπουμε τις κοινές επιθυμίες, εγκαταλείπουμε τους κοινούς στόχους. Εγκαταλείπουμε τον ίδιο τον σύντροφο. Εγκαταλείπουμε τον ίδιο μας τον εαυτό.

Για εμάς τους συντρόφους του στον Επαναστατικό Αγώνα δεν είναι νεκρός. Είναι στο αίμα μας και στον αέρα που αναπνέουμε σαν αγωνιστές. Είναι μέσα στους στόχους και τους σκοπούς μας. Είναι ένα με την οργάνωση και τον αγώνα μας. Είναι κάθε μέρα, κάθε στιγμή παρών. ΕΙΝΑΙ ΑΘΑΝΑΤΟΣ.

Συγκέντρωση στις 10 Μάρτη και ώρα 16:00 μ.μ. στην πλατεία Καλογήρων στη Δάφνη και πορεία στο σημείο που ο σύντροφος Λάμπρος Φούντας έδωσε τη μάχη με τους μπάτσους.

Κώστας Γουρνάς, Πόλα Ρούπα, Νίκος Μαζιώτης

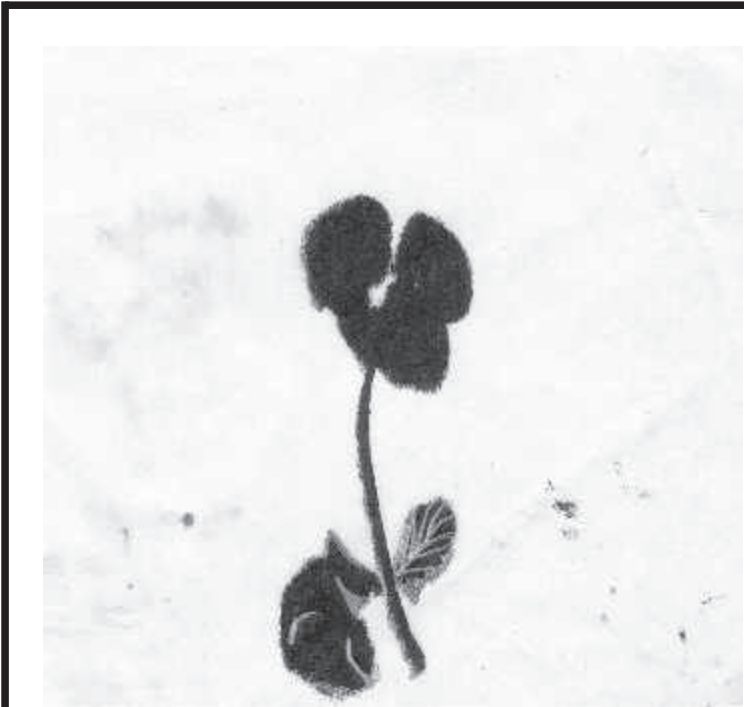
(1) Προκήρυξη ανάληψης ευθύνης για την απόπειρα ανατίναξης των κεντρικών γραφείων της Citibank στην Κηφισιά στις 18/02 και την έκρηξη στο υποκατάστημα της Citibank στη Ν.Ιωνία στις 09/03 αντίστοιχα.

(2) Προκήρυξη ανάληψης ευθύνης για την ένοπλη επίθεση εναντίον των ΜΑΤ στο υπουργείο Πολιτισμού στις 05/01/2009.

(3) Προκήρυξη ανάληψης ευθύνης για την έκρηξη στο υπουργείο Απασχόλησης στις 02/06/2005 και την έκρηξη στο υπουργείο Οικονομίας στις 12/02/2005.

(4) Προκήρυξη ανάληψης ευθύνης για την απόπειρα ανατίναξης των κεντρικών γραφείων της Citibank στην Κηφισιά και την έκρηξη στο υποκατάστημα της Citibank στη Ν.Ιωνία.

(5) Προκήρυξη ανάληψης ευθύνης για την ένοπλη επίθεση εναντίον των ΜΑΤ στο υπουργείο Πολιτισμού.

Σκέψη. Επιλογή. Δράση. Διαδρομή .
Στόχος. Σημάδι. Κρότος.
Στιγμή...
Σιωπή...
Η επιλογή του να σχηματίσει μονοπάτια.
Το αίμα που έπεσε να χαράξει δρόμους.

Στέλλα Αντωνίου

1326 κρατούμενοι στέλνουν γράμμα για τον Λάμπρο Φούντα

«Τιμούμε τον επαναστάτη, αν τάρ τη, μέλος του Επαναστατικού Αγώνα, Λάμπρο Φούντα που έπεσε μαχόμενος σε ένοπλη συμπλοκή με τα σκυλιά της εξουσίας έναν χρόνο πριν από σήμερα.

Το κράτος και τα στρατιωτάκια του σιγά σιγά βγάζουν τη μάσκα της δήθεν νομιμότητας και εκτελούν και φυλακίζουν όσους δεν υποτάσσονται στους δικούς τους νόμους και μάχονται για αξιοπρέπεια και ελευθερία.

Εμείς κρατούμενοι των ελληνικών φυλακών ξέρουμε καλά πως η δικαιοσύνη δε βρίσκεται στα αστυνομικά κρατητήρια, στις αιθουσες των δικαστηρίων και στις τρώγλες των φυλακών.

Καιρός να ξεπνήσουν και οι υπόλοιποι...

Λευτεριά στα μέλη του Επαναστατικού Αγώνα, συμμαχητές και συντρόφους του Λάμπρου Φούντα, Πόλα Ρούπα, Νίκο Μαζιώτη, Κώστα Γουρνά

Λευτεριά στους 3 αναρχικούς Σαράντο Νικητόπουλο, Βαγγέλη Σταθόπουλο, Χριστόφορο Κορτέση που διώκονται ως συμμέτοχοι του Επαναστατικού Αγώνα και αρνούνται τις κατηγορίες

Λευτεριά σε όσους είναι στα κελιά...

ΤΙΜΗ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΣΤΟΝ ΛΑΜΠΡΟ ΦΟΥΝΤΑ

΄ανθρωποι ζουν, πεθαίνουν, γελάνε, κλαίνε, άλλοι προσπαθούν, άλλοι τα παρτούν, άλλοι λένε γεια, άλλοι αντίο, άλλοι σε ξεχνάνε... εμείς δεν ξεχνάμε ποτέ! »

Το κείμενο συνοψογράφεται από κρατούμενους των ελληνικών φυλακών σε αριθμό 290 της Β' και 195 της Α' πτέρυγας Λάρισας, 60 της Α'2 και 59 της Γ'2 πτέρυγας Γρεβενών, 435 της Β' πτέρυγας Κορυδαλλού, 29 της Ζ' και 28' της Η' πτέρυγας Κέρκυρας, 230 της Α' πτέρυγας Πάτρας

η πολιτική εφαρμοσιμότητα της προσαρμογής σε μια άνευ όρων συναίνεση

Στους μεγάλους πηγαίνω φυλασσόμενους δρόμους.

Του μεγάλου η φωνή στο παιδί τρόπο φέρνει

Και φωνάζει ο μεγάλος, του θυμίζει τους νόμους

Κι εγώ ακούω αλυσίδες: σκλάβα σκέψη τις σέρνει.

(**Ουίλιαμ Μπλάιηκ – Λονδίνο**)

Ο κρυφός πόθος κάθε εξουσίας είναι πάντα ο ίδιος: ο έλεγχος της σκέψης, η ποινικοποίηση της ελευθερίας της έκφρασης, η παρεμπόδιση της διακίνησης ιδεών. Το πρόσχημα κατά καιρούς διαφέρει, θυμίζοντάς μας ότι η εξουσία έχει τη δύναμη -όταν τα αντανακλαστικά των πολιτών βρίσκονται εν υπνώσει- και την «τεχνονομία» να το κάνει οποτεδήποτε κρίνει ότι της είναι αναγκαίο. Η ποινικοποίηση των ιδεών μετατρέπεται στη σημερινή περίοδο σε σημαντικό εργαλείο καταπολέμησης των πολιτικών δομών που αμφισβητούν και μάχονται την οικονομική και πολιτική κυριαρχία των λίγων ισχυρών, στο πλαίσιο της γενικότερης ενίσχυσης της κατασταλτικής λειτουργίας του κράτους. Τα τελευταία χρόνια βλέπουμε να εξελίσσεται στο όνομα «της ασφάλειας και προστασίας του πολίτη», και της αντιτρομοκρατικής πολιτικής, μια όζυνση της κρατικής καταστολής η οποία αποτυπώνεται στην καταπάτηση θεμελιωδών συνταγματικών δικαιωμάτων, και περιορισμού, θεσμισμένων -μετά από αγώνες- κοινωνικών και πολιτικών ελευθεριών.

Ποτέ δε σημαδεύουνε στα πόδια. Στο μυαλό είναι ο στόχος

(Κ.Γώγου)

Ο στόχος δεν βρίσκεται απλά στο ποινικά κολάσιμο, αλλά στο πολιτικά, για το σύστημα, επικίνδυνο. Για να χτυπηθεί ολοκληρωτικά ο εσωτερικός εχθρός πρέπει να ηττηθεί πολιτικά. Και αυτό προϋποθέτει μια προπαγάνδα κυνική και ανελέητη, τακτικές λασπολογίας και απονομηματοδότησης με την ενεργή συστράτευση της «συμμαχίας των προθύμων» δημοσιο-γράφων. Οι συγκρούσεις στις διαδηλώσεις είναι έργο πάντα κάποιων «προβοκατόρων», οι δυναμικές ενέργειες ενάντια σε καπιταλιστικούς στόχους βαφτίζονται «τυφλά τρομοκρατικά χτυπήματα», αναρχικοί αγωνιστές εμφανίζονται σαν αιμοδιψείς δολοφόνοι, χρηματικές επικηρύξεις καταζητούμενων συντρόφων προσφέρονται για ένα ακόμη θέαμα στα δελτία των 8, φωτογραφίες διωκόμενων αναρχικών δημοσιεύονται ασύστολα προς συλλογή πληροφοριών, κατοχύρωση επικινδύνωδρας, νομοποίηση της κρατικής αντίδρασης και εμπέδωση του χαφιεδισμού για παν ενδεχόμενο και χρήση.

Η αξιοποίηση της σημειολογίας και η δημιουργία εντυπώσεων σε όλο τους το μεγαλείο. Η εικόνα που θέλει όσους συλλαμβάνονται για υποθέσεις «τρομοκρατίας» να είναι στιγματισμένοι μέσα στα λευκά αλεξίσφαιρα γιλέκα, περιοριζομένοι και συρόμενοι από τους πάνοπλους και κουκουλωμένους δίχως πρόσωπα εκαμίτες, είναι μια εικόνα επιστημονικά σχεδιασμένη. Πέρα από την επίδειξη κρατικής ισχύος, σκοπός της είναι να δημιουργεί την αίσθηση της απροσδιόριστης επικινδυνότητας αυτών

των «αδιστακτων κακοποιών» για το κοινωνικό σύνολο, να απαντά στην ανάγκη της ηθικής δικαίωσης και της κοινωνικής νομιμοποίησης των κατασταλτικών επιχειρήσεων, να μην αφήνει χώρο για αμφιβολίες αναφορικά με τη βασιμότητα των κατηγοριών. Τι κι αν τα στοιχεία, που μέχρι πρότινος κάπως χρειαζόνταν για να μετατεθεί το κέντρο βάρους μιας πολιτικής σύλληψης στο ποινικό της κομμάτι, δεν υπάρχουν.

Η θεαματική διαχείριση αναλαμβάνει να καλύψει το κενό. Περιπτώσεις σαν του Χρήστου Πολίτη [1] ή της Φαίης Μέγιερ [2] φαινομενικά μόνο δείχνουν ακραίες, σε συνδυασμό με τις δηλώσεις κρατικών αξιωματούχων ότι τελικά η δεξαμενή των «τρομοκρατών» αριθμεί από 100 ως 200 άτομα, έχουν πολλά περισσότερα να πουν. Η ιστορία δε του προφυλακισμένου αναρχικού Άρη Σειρηνιδή μοιάζει με προπομπό ενός εφιαλτικού κατασταλτικού μέλλοντος, όπου μια έκθεση εργαστηριακής πραγματογνωμοσύνης (DNA) [3] αρκεί να στείλει κάποιον στη φυλακή, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη κανένα άλλο στοιχείο.

Ποιοι είναι τελικά οι πραγματικοί ιδεολόγοι τρομοκράτες;

Είναι πια βέβαιο πως ξεδιπλώνεται μια εποχή μεγάλων ανακατατάξεων. Η κρίση αποδεικνύεται βαθιά, διακύβευμα γίνεται η ίδια η διάσωση του καπιταλισμού. Προϋπόθεση για τη συνέχεια του είναι η μετεξέλιξη του, η μετατροπή της κρίσης σε ευκαιρία για τα επιθετικότερα κομμάτια του συστήματος η ραγδαία μεταβολή των ταξικών συσχετισμών σε βάρος των καταπιεσμένων. Οι πλατιά διαδικασία φτωχοποίησης της προλεταριαποίησης μέσα στις κοινωνικές σχέσεις τροφοδοτώντας αναπόφευκτα μια δυναμική διάρρηξης της όποιας κοινωνικής συναινεσης, μια δυναμική αμφισβήτησης και απονομομοποίησης της υπάρχουσας κατάστασης και των προνοιών της. Η βία της αστυνομίας, των δικαστηρίων, των φυλακών, εμφανίζεται τώρα όλο και λιγότερο ως παρεκκλιση μιας (κατά τα άλλα κοινώς αποδεκτής) ομαλότητας και αναδεικνύεται πιο ξεκάθαρα ως αυτό που πραγματικά είναι, ως θεμέλιος λίθος και κεντρική ιδέα για την περιφύρωση και τη διαίωνιση των σχέσεων εκμετάλλευσης και εξουσίας. Η υλικοτεχνική και θεσμική ενίσχυση του αστυνομικοδικαστικού μηχανισμού έχει υπάρξει ταχυστατη, η πατσοσπλημμύρα επιδεικνύεται σκόπιμα στους δρόμους, η τρομονομοθεσία αναβαθμίστηκε αιωνίδια και επίκειται να αναβαθμιστεί ξανά, οι κάμερες πολλαπλασιάζονται χωρίς προσχήματα πια, οι δικαστικές έδρες και τα τηλεοπτικά πάνελ δεν νοιάζονται να συγκαλύψουν στο λάδιχστο τον εντεταλμένο και στρατευμένο ρόλο τους κατά των απεργιών, κατά των κινητοποιήσεων, κατά οποιουδήποτε χρειάζεται να χτυπηθεί.

Η κοινωνική λειτουργία της

ποινικοποίησης των ιδεών

Η αναζήτηση αποδιοπομπαίων τράγων είναι αναπόσπαστο κομμάτι της προπαγάνδας της αυτοκρατορίας του χτήματος. Όπως έχει αποδείξει και η ιστορία (στο μεγάλο κραχ του 1929 και την άνοδο των φασιστικών καθεστώτων στην Ευρώπη που ακολούθησε), οι κυρίαρχες τάξεις, με σκοπό να εξασφαλίσουν την ηγεμονία τους, όταν αυτή αμφισβητούταν, πάντα προσπαθούσαν να κατευθύνουν τις αντιδράσεις των μαζών (μέσω του κοινωνικού αυτοματισμού) όχι προς τους κεφαλαιοκράτες, τους τραπεζίτες και τους μεγαλοεπιχειρηματίες, αλλά προς κάποιον άλλον εχθρό, στην προκειμένη περίπτωση, τις πιο αδύναμες κοινωνικά μάζες, στους αγωνιζόμενους ανθρώπους που παλεύουν για την αξιοπρέπεια τους, στους αγωνιστές που μάχονται το δολοφονικό καπιταλιστικό σύστημα, στους μετανάστες και άλλες μειονότητες, υπέρ μιας αόριστα γενικόλογης και τελικά νεφελώδους «κοινωνικής ειρήνης». Τι είναι όμως πραγματικά αυτή η περίφημη «κοινωνική

ειρήνη»;

Στη πραγματικότητα είναι ένα από τα βασικά μικραστικά στοιχεία που πρώτο ενσωμάτωσε στην ιδεολογική του πλατφόρμα το φασιστικό κίνημα του Μουσολίνι στην Ιταλία του μεσοπολέμου διακηρύσσοντας την «**εθνική ενότητα και κοινωνική ειρήνη, με σκοπό την αποφυγή οποιασδήποτε εμφύλιας σύρραξης**». Μέσα από αυτό το **φοβικό σύνδρομο**, το **ζητούμενο από τους κυρίαρχους δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένας ταξικός συμβιβασμός που για να επιτευχθεί απαιτείται σκληρή συγκεντρωτική εξουσία και βαριά επιβολή του νόμου και της τάξης, με την διώξη και καταστολή των αναρχικών, των κομμουνιστών και όλων των αγωνιζόμενων υποκειμένων που αντιστέκονται στη βαρβαρότητα της οικονομικο-πολιτικής εξουσίας. Αυτό ακριβώς που νομοθέτησε πρώτος ο Ελευθέριος Βενιζέλος με το περίφημο «ιδιώνυμο» [4] και εφάρμοσε η φασιστική Μεταξική δικτατορία του 1936 (κατά το πρότυπο της Ιταλικής), η δικτατορία των συνταγματαρχών (1967-74), ότι ακριβώς διακηρύσσει σήμερα το ΛΑ.Ο.Σ του Καρατζαφέρη [5] και ο αντιπρόεδρος της**

κυβέρνησης και γνωστό παχύδερμο Θ. Πάγκαλος [6].

Οι ιδέες είναι σαν τα καρφιά. Όσο τις χτυπάς, τόσο βαθύτερα μπαίνουν.

(Β.Ι. Λένιν)

Οι αστικές δημοκρατίες, ιδίως αυτές της Δυτικής Ευρώπης μετά το 1945 προβάλλουν με έμφαση το επιχείρημα ότι στα κράτη αυτά δεν επιτρέπεται η διώξη των ιδεών. Ακόμη περισσότερο υποστηρίζεται ότι οι σκέψεις, τα φρονήματα βρίσκονται ολοκληρωτικά εκτός πεδίου του ποινικού δικαίου. Η πραγματικότητα όμως διαψεύδει την απολυτότητα του συγκεκριμένου ισχυρισμού. Η ιστορία των αστικών δημοκρατιών βρίθει αντίθετων παραδειγμάτων. Ο στόχος της ποινικοποίησης των ιδεών, του φρονήματος, ήταν και είναι φυσικά, ο περιορισμός της διακίνησης και της εμφύλειας των ανατρεπτικών ιδεών, εκείνων που μετατρέπομενες σε υλική δύναμη αμφισβητούν, το υπάρχον κοινωνικο-οικονομικό και πολιτικό σύστημα. Η παρεμπόδιση των ανατρεπτικών ιδεών έρχεται να επιτείνει τα κάθε είδους εμπόδια,

να θεωρηθεί στις μέρες μας εχθρός του συστήματος και άρα εν δυνάμει τρομοκράτης; Με την τελευταία τροποποίηση του αντιτρομοκρατικού νόμου, η οποία ψηφίστηκε στο θερινό τμήμα της βουλής από την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, με μεγάλη μυστικότητα το 2010, επεκτάθηκε στο πεδίο των δράσεων που μπορούν να χαρακτηρισθούν ως τρομοκρατικές και συμπεριέλαβε και δράσεις πολιτικής διαμαρτυρίας και ανυπακοής, ως εν δυνάμει τρομοκρατικές πράξεις. Έτσι, άτομα που συλλαμβάνονται σε πορείες και διαδηλώσεις, θεωρούνται συχνά ως εν δυνάμει τρομοκράτες και βέβαια στερούνται συστηματικά τα συνταγματικά τους δικαιώματα, όταν συλλαμβάνονται. Το ιδιαίτερο και πιο επικίνδυνο στοιχείο της αντιτρομοκρατικής νομοθεσίας, (όχι μόνον της ελληνικής) είναι ότι ταυτίζει την πράξη με την βούληση, με την προπαρασκευή, και μπορεί να φθάσει μέχρι και την πρόθεση και τις ιδέες του υποκειμένου. Η τέλεση της πράξης, βασική αρχή του κλασικού φιλελεύθερου δικαίου, υποχωρεί και ταυτίζεται με τη βούληση, την πρόθεση, ακόμα και με τις ιδέες. Έτσι, ιδέες αντιεξουσιαστικές ή αναρχικές, αλλά και αριστερές, που μπορούν να θεωρηθούν ριζοσπαστικές, ταυτίζονται με προθέσεις που αποσκοπούν στην βίαιη ανατροπή του κράτους, του πολιτεύματος και άρα οι φορείς τους θεωρούνται ως εν

το πιο επικίνδυνο είναι, ότι σε αυτές τις περιπτώσεις, η καταπάτηση θεμελιωδών δικαιωμάτων, προεκτείνεται από τον τρομοκράτη στον εν δυνάμει τρομοκράτη και από την τρομοκρατική πράξη στην πρόθεση. Καθώς το κράτος οδεύει με μαθηματική ακρίβεια στη χρεοκοπία –ουσιαστική διότι η ηθική έχει επέλθει εδώ και καιρό– το βιοτικό επίπεδο πέφτει με ραγδαίους ρυθμούς και η οργή και η αγανάκτηση συσσωρεύονται με εξίσου ραγδαίους ρυθμούς, ο μόνος τρόπος για να συντηρήσει την ύπαρξή του είναι να ενισχύσει το φόβο και το αίσθημα ανασφάλειας των πολιτών δημιουργώντας εσωτερικούς εχθρούς.

Γιατί η κυριαρχία πολεμά μέσα από τα υποκείμενα τις ιδέες;

Το ερώτημα αν και ρητορικό μπορεί να απαντηθεί πολύ εύκολα. Αντί όμως κάποιας πολιτικής ιδεολογικής απάντησης θα διαλέξω τον διάλογο ανάμεσα στον Τόμ (ήρwa του Τζών Στάρμπεκ στο βιβλίο του «Τα σταφύλια της οργής») και την μητέρα του: «*Πώς θα μαθαίνω νέα σου;*» τον ρωτάει η μητέρα του στην τελευταία τους συνάντηση. Και ο Τομ απαντά: «*Θα βρίσκομαι αόρατος παντού...όπου κι αν γυρίσεις να κοιτάξεις. Όπου αγωνίζονται οι πεινασμένοι για να βρουν να φάνε, θα 'μαι κι εγώ εκεί. Όπου*

όποιο πολισμάνος χτυπάει κάποιον άνθρωπο, θα 'μαι κι εγώ εκεί, Θα 'μαι μες τη φωνή των οργισμένων ανθρώπων και μες στο γέλιο των παιδιών, σαν είναι πεινασμένα και ξέρουν πως το φαγητό ειν' έτοιμο. Και όταν πια οι δικοί μας θα τρώνε απ' όσα οι ίδιοι αναστήσανε, και όταν πια θα ζούνε μες στα σπίτια που χτίσανε οι ίδιοι ε, θα βρίσκομαι κι εγώ εκεί.» Άνθρωποι σαν τον Τομ είναι οι μόνιμοι εχθροί της αυτοκρατορίας του χτήματος. Οι ιδέες τους είναι που για μια ακόμη φορά διώκονται και οι ίδιοι κνηνιγούνται ανηλεώς. Δυστυχώς όμως για την κυριαρχία οι αναρχικές ιδέες είναι δυνατότερες από τις σφαίρες, και τα κελιά δεν μπορούν να τις περιορίσουν. Και το κυριότερο, οι πληγές που ανοίγουν στην κυριαρχία μένουν για πάντα.

[1] Ο σύντροφος Χ. Πολίτης κλήθηκε ως κατηγορούμενος για μια εμρηστική επίθεση σε οχήματα κατασκευαστικής εταιρείας στο χώρο του εφετίου τη Λουκάρεws που είχε συμβεί δύομισι χρόνια πριν. Το "στοιχείο" ήταν ότι την ημέρα της επίθεσης είχε καταγραφεί η μηχανή του σε πολυσύχναστο σημείο της σχετικά γειτονικής περιοχής των Αμπελοκήπων. Ενοχοποιητικό έγινε και το γεγονός ότι εθεάθη να πίνει ποτό με "άγνωστο

και ύποπτο", για την αστυνομία άτομο, στα Εξάρχεια σε μια από τις καθημερινές του συναναστροφές με δεκάδες ανθρώπους. Αν σε κάτι επί της ουσίας στηρίχτηκε η προφυλάκισή του, ήταν στο προφίλ του σαν αναρχικού και εν γένει υπόπτου με το οποίο οι ιδίες αρχές ήθελαν να τον περιβάλλουν.

[2] Στις 14-1-2011 συλλαμβάνεται με κινηματογραφικό τρόπο η αναρχική Φαίη Μάγιερ, καθηγήτρια γερμανικών. Κουκουλοφόροι μπάτσοι την απαγάγουν έξω από την δουλειά της, της φορούν κουκούλα και την οδηγούν στα γραφεία της αντιτρομοκρατικής. Οδηγείται στον ανακριτή και κατηγορείται για συμμετοχή σε τρομοκρατική οργάνωση το όνομα της οποίας δεν το έχουν αποφασίσει ούτε οι ίδιοι οι μπάτσοι, όπου αργότερα προφυλακίζεται με μοναδικό σκεπτικό ότι βρέθηκαν στο σπίτι της δημοσιευμένα κείμενα συλληφθέντων αναρχικών που κατηγορούνται για τρομοκρατική οργάνωση, τους οποίους είχε το «θράσος» ενόπιον της ανακρίτριας να τους χαρακτηρίσει σαν συντρόφους πολιτικούς κρατούμενους. Ταυτόχρονα με την ανακοίνωση του ονόματός της, η ΕΛ.ΑΣ. διοχετεύει στους παπαγάλους συνεργάτες δημοσιογράφους της, την ψευδή πληροφορία ότι η μητέρα της είχε υπάρξει μέλος της ένοπλης οργάνωσης Ρ.Α.Ε στη Γερμανία και σε βάρος της είχε εκδοθεί ένταλμα σύλληψης το 1999, και ότι ο πατέρας της είχε σκοτωθεί σε ένοπλη σύγκρουση με την Αυστριακή αστυνομία, σενάρια απόλυτα ψευδή προσπαθώντας να ενισχύσουν έτσι το σενάριο περί διασύνδεσης εγχώριας και διεθνούς τρομοκρατίας.

[3] Η ανακριτική πρόταση στάθηκε ιδιαίτερα στο... πολιτικό DNA του 34χρονου συντρόφου, αναφέροντας πως: «ο κατηγορούμενος, κατά τη δική του φρασεολογία, δηλώνει αναρχικός, δεν κρύβει την ανατρεπτική του δράση, εντάσσει τον εαυτό του στο αναρχικό κίνημα...»

[4] Ο όρος «ιδιώνυμο» χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά το 1929 με τον νόμο 4229, της κυβέρνησης Βενιζέλου. Ήταν ένας νόμος περί «μέτρων ασφαλείας του κοινωνικού καθεστώτος και προστασίας των ελευθεριών». Ο στόχος του ήταν η ποινικοποίηση των ανατρεπτικών ιδεών, ιδιαίτερα η διώξη κομμουνιστών, αναρχικών και η καταστολή των συνδικαλιστικών κινητοποιήσεων. Σύμφωνα με αυτόν, η απεργία δεν αναγνωριζόταν ως μέσο προβολής πολιτικών αιτημάτων, η διαδήλωση θεωρούνταν διασάλευση της κοινωνικής γαλήνης και ο συνδικαλισμός μετατράπηκε σε «ιδιώνυμο» αδίκημα. Ο Νόμος αυτός προέβλεπε ποινή φυλάκισης πάνω από έξι μήνες για όποιον, κατά το άρθρο 1, «...επιδιώκει την εφαρμογήν ιδεών εχουσών ως έκδηλον σκοπόν την δια βιάιων μέσων ανατροπήν του κρατούντος κοινωνικού συστήματος ή την απόσπαση μέρους εκ των όλων της επικράτειας ή ενέργεια υπέρ της εφαρμογής αυτών προσπλητισμού τιμωρείται με φυλάκισην τουλάχιστον εξ μηνών. Προς τούτους επιβάλλεται δια της αποφάσεως και εκποσισμός ενός μηνός μέχρι δύο ετών εις τόπον εν αυτή ορίζομενον». Αξιοσημείωτη ήταν η απόρριψη από τον Βενιζέλο της πρότασης του Α. Παπαναστασίου να διώκονται με το «ιδιώνυμο» όχι μόνο οι κομμουνιστές αλλά και οι φασίστες. Σημειώνεται ότι η δικτατορία του Ι. Μεταξά δεν πρόσθεσε τίποτε επί της σχετικής νομοθεσίας, περιοριζόμενη στην εντατικοποίηση του ελέγχου των πολιτικών

φρονημάτων, ειδικότερα στη στρατολόγηση, θεσιζοντας γενικότερα τις περιφημες «δηλώσεις μετανοίας». Αντίθετα, μετά την απελευ-θέρωση, και συγκεκριμένα τον Ιούνιο του 1947, ψηφίσθηκε ο Αναγκαστικός Νόμος **509/1947** όπου δια του άρθρου 2 το αδίκημα αυτό υπάχθηκε στη δικαιοδοσία των στρατοδικείων. Σύμφωνα μ' αυτόν τον νόμο, προβλεπόταν η ποινή θανάτου «για τους αρχηγούς ή τους οδηγούς συστασιωτών και η ποινή ισόβιων δεσμών για τους απλούς συστασιώτες». Δέκα ημέρες αργότερα το τότε Υπουργικό Συμβούλιο, αποφάσισε «εκτεταμένης κλίμακας προληπτικές συλληψεις» μετά από πληροφορίες ότι "οι κομμουνιστάι εοκόπευον να προκαλέσουν σοβαράς ταραχάς". Στις δύο νύκτες που ακολούθησαν έγιναν για τους απλούς συλλήψεις με σημείο συγκέντρωσης τις ναυτικές φυλακές της νήσου Ψυττάλειας. Σύμφωνα με διάφορες πηγές από το 1946 μέχρι το 1951 υπήρχαν 11.000 κρατούμενοι των οποίων πάνω από 5.000 είχαν ήδη εκτελεστεί, μεταξύ αυτών υπήρχαν ανήλικα παιδιά, υπερήλικες γυναικες.

Μερικές από τις πιο γνωστές φυλακές και εξορίες που «φιλοξένησαν» κρατούμενους του νόμου Α.Ν. 509, ήταν η Μακρόνησος η Γιάρος του Λαζαρέτο Κέρκυρας, οι περίφημες φυλακές Αβέρωφ, το Δαφνί, οι φυλακές της Κασαριανής και άλλες. Ειδική αναφορά πρέπει να κάνουμε για τις φοβερές φυλακές-εξορία της Μακρονήσου όπου με το πρόσχημα της «αναμόρφωσης» των πολιτι-κών κρατουμένων ασκείτο μια απερίγραπτη και άνευ προηγουμένου ψυχολογική και σωματική βία ώστε οι εγκλειστοί να αποκηρύζουν με την «θελήσή τους» και δια της πασίγνωστης «Δηλώσεως Μετανοίας» ή «μετουσίας» τα φρονήματά τους ή τις ιδέες τους. Στο γνωστό ποιήμά του 4.000 στίχων «Οι γειτονίες του κόσμου» ο ποιητής Γιάννης Ρίτσος γράφει για την Μακρονήσο του 1949 ότι υπήρχαν 12.000 φυλακισμένοι, 30.000 εκποσισθέντες και 3.500 εκτελεσθέντες.

[5] Είναι γνωστές οι θέσεις του Γ. Καρατζαφέρη, να επιβάλλεται στρατιωτικός νόμος κατά την διάρκεια των διαδηλώσεων ή για πλήρη **απαγόρευση των διαδηλώσεων με μικρή συμμετοχή** ελέw της «ελευθερίας της αγοράς» όπως ανακοίνωσε πάλι πριν μερικές εβδομάδες. Θυμίζω ότι: Μετά τις συνεχιζόμενες ταραχές και τα επεισόδια του Δεκέμβρη του 2008, ο Πρόεδρος και άλλα στελέχη του **ΛΑ.Ο.Σ.** υποστήριζαν, με βάσει το άρθρο 11 του συντάγματος, την **απαγόρευση των διαδηλώσεων** και των δημοσίων συγκεντρώσεων, την ποινικοποίηση της κάλυψης των χαρακτηριστικών του προσώπου σε διαδηλώσεις, τη μετατροπή της σε ιδιώνυμο έγκλημα και την κήρυξη της χώρας σε κατάσταση εκτάκτου ανάγκης».

[6] «η ιδεολογία και η πρακτική είναι ένας προάγγελος για την εισαγωγή στην τρομοκρατία»

(Θ. Πάγκαλος στο «βήμα» 6/3/11 σχετικά με την αποδοκιμασία του στο «ελληνικό σπίτι» στο Παρίσι)

*Για τη συγγραφή του κειμένου χρησιμοποιήθηκαν αποσπάσματα από τα κείμενα: «Να αντισταθούμε στον κρατικό αυταρχισμό» της ομάδας protagma, «Η ποινικοποίηση της σκέψης στη σύγχρονη αστική δημοκρατία» περιοδικό Ουτοπία τευχ.8 2008, και πληροφορίες από κινηματικές ιστοσελίδες.

■/ Ευάγγελος Αληθινός

η αριστερά, η δημοκρατική αντίληψη του αγώνα και η νομική

η εγκατάλειψη του, βασισμένου στη συναίνεση, κοινωνικού συμβολαίου και η αναβάθμιση της αστυνομικής εξουσίας σε ρυθμιστή των κοινωνικών σχέσεων, εξοβελίζουν την Αριστερά από την περίοπτη θέση που κατείχε στη Δημοκρατία

η ανασύνθεση της Δημοκρατικής Τάξης

Εκινώντας από τη αναγνώριση του συνολικού/συστημικού χαρακτήρα της κρίσης, διαπιστώνουμε την προσπάθεια της Δημοκρατίας να αναδιρθώσει σε μια νέα βάση όλο το εύρος των κοινωνικών σχέσεων, μέσα από στρατηγικές μηδενικής ανοχής.

Διακηρύσσοντας το τέλος του δημοκρατικού διαλόγου και τη λήξη της ενσωμάτωσης και της θεσμικής συνδιαλλαγής, ως τη μέχρι τώρα στρατηγική λύσης των κοινωνικών συγκρούσεων, το καθεστώς προσπαθεί να ανατρέπει τους μέχρι τώρα κοινωνικούς συσχετισμούς δυνάμεων. Οι μέχρι πρότινος μέθοδοι απόσπασης της κοινωνικής συναίνεσης αποδομούνται και η αστυνομική επιτήρηση και καταστολή αναβαθμίζεται σε ρυθμιστής της κοινωνικής ζωής και εγγύητρια της διατήρησης του κοινωνικού ιστού.

Η Δημοκρατία από πάντα είχε το κυριαρχικό “δικαίωμα” να ορίζει το τί είναι νόμιμο και τί όχι, τι επικίνδυνο, και τι ανεκτό και σε αφομοίωσιμο στην Τάξη της. Αν ακόμα και σε περιόδους διαφαίνομενης κοινωνικής “ειρήνης” επεδείκνυε την πυγμή της, πλέον, και μέσα στην καθολικότητα των αναδιρθώσεων, τα όρια της δημοκρατικής νομιμότητας μετατοπίζονται, ελαστικοποιούνται και ορίζονται εκ νέου. Πράγμα που έχει άμεσες και υλικές επιπτώσεις τόσο στα ίδια τα όρια της διεξαγωγής των κοινωνικών αγώνων, όσο και στα πολιτικά περιεχόμενα που έχουν ώστε να ανταγωνίζονται την κυρίαρχη Τάξη.

Να σημειώσουμε παρενθετικά πως η “νομιμότητα” δεν γίνεται αντιληπτή μέσα από τη θεσμική/συνταγματική κατοχύρωση “δικαιωμάτων” στη σφαίρα των Δικαίων. Το Δίκαιο και οι Νόμοι αποτελούν προσωρινή αποκρυστάλλωση ενός συνεχούς και υπαρκτού ανταγωνισμού μεταξύ των κοινωνικών και ειδικότερα κινηματικών δυνάμεων και της κυρίαρχης τάξης. Έτσι η ελαστικοποίηση των ορίων της “νομιμότητας” έχει να κάνει με την αμφισβήτηση αυτού του συσχετισμού κοινωνικών δυνάμεων. Το ζήτημα που τίθεται για το κίνημα είναι όχι η επικέντρωση σε μια θεσμική διαμάχη “καταστρατήγησης των δημοκρατικών δικαιωμάτων μας” στη σφαίρα του Δικαίου, αλλά είτε η de facto και σε υλικό επίπεδο διατήρηση ενός συσχετισμού δυνάμεων, είτε η όξυνσή του, είτε η υπαναχώρηση.

η θέση της αριστεράς στη Δημοκρατική Τάξη...

Η Αριστερά μέσα από μια σειρά οξυμένων και μακροχρόνιων κοινωνικών συγκρούσεων έλαβε μια συγκεκριμένη θέση μέσα στο δημοκρατικό κράτος πρόνοιας. Στον ελλαδικό χώρο ειδικότερα, η σοσιαλδημοκρατία επιδίωξε να καταλαγιάσει τις κοινωνικές αναταραχές μέσα από τη συστημική θεσμοποίηση των κοινωνικών απαιτήσεων και την αφομοίωση ευρύτερων κοινωνικών στρωμάτων. Μέσα στο πεδίο της σοσιαλδημοκρατικής διαχείρισης η Αριστερά είτε ενσωματώθηκε επίσημα και κατέλαβε κοινοβουλευτικές ακόμα και κυβερνητικές καρέκλες και εδραιώθηκε στα συνδικάτα και σε άλλες θεσμικές λειτουργίες ως ο αγωνιστικός δημοκρατικός διαμεσολαβητής του λαού, είτε αρκέστηκε σε μια επιθετική

αντιπολίτευση απέναντι στους προδότες των αγώνων του λαού, είτε προσπάθησε να σταθεί στο δρόμο και καταρρακώθηκε, πνιγμένη από την καταστολή και τη γενική ανάταση της ευδαιμονίας.

... η Δημοκρατική αντίληψη του αγώνα...

Έτσι σε βάθος χρόνου και μέσα από πολλαπλές και πολύπλοκες συγκρούσεις, αντιστάσεις και αφομοιώσεις η Αριστερά προσαρμόστηκε στην κυρίαρχη Δημοκρατική Τάξη και αποκρυστάλλωσε μια συγκεκριμένη αντίληψη για τη διεξαγωγή των κοινωνικών αγώνων και αρκετές ψευδαισθήσεις για το ρόλο και το περιεχόμενο της Δημοκρατίας ως καθεστώς. Οι αγώνες μεταποτίστηκαν σε πιο αμυντικές στρατηγικές, αποζητώντας μια πιο “δικαία” ρύθμιση, μια πιο σωστή λειτουργία του κράτους πρόνοιας, μια εν ολίγοις μεγαλύτερη ενσωμάτωση. Η Αριστερά πλέον δεν διαταράσσει τη δημοκρατική ομαλότητα, διατηρεί τα κεκτημένα, ακόμα και μέσα από την αμειλικτη εσωτερική καταστολή όσων κομματιών επέλεγαν ανά καιρούς τη ρήξη με τη Δημοκρατία. Η αντίληψη που διαμόρφωσε σταδιακά η Αριστερά για τους αγώνες αποκόπηκε από το υλικό πεδίο της άμεσης και από τα κάτω κινηματικής σύγκρουσης και διαδόθηκε μέσα από το πρίσμα της θεσμικής διαβούλευσης, της γραφειοκρατίας, των κομμάτων και των διοικητικών συμβουλίων, εγκλωβίζοντας και οδηγώντας σε αδράνεια αγωνιστές που επιχειρούσαν την από τα κάτω κινητοποίηση.

Απ’ την προβοκατορολογία και τους σκοτεινούς κύκλους που επιζητούν την αποσταθεροποίηση της δημοκρατίας, τη θεσμοποίηση και τον ακρωτηριασμό των αγώνων, την εσωτερική καταστολή, την κάθαρση και τις συγκυβερνήσεις, μέχρι την απομόνωση των ριζοσπαστικών αγωνιστών, η νομιμόφωνα σιωπή απέναντι στην αντιπροκρατική υστερία και τη σκύλευση της ιστορίας της αριστεράς και τις πατριωτικές κορώνες, των υποβόσκοντα εθνικισμό των αθλητικών επιτυχιών και τον μικροαστικό εμφορούμενο ανθρωπισμό απέναντι στους μετανάστες, η αριστερά υπερασπιζόμενη τον εαυτό της αναπόφευκτα υπερασπίζεται την Δημοκρατική Τάξη της οποίας άλλωστε είναι μέρος.

Η όποια επίδειξη ισχύος από το καθεστώς και βίαιη αποκατάσταση της Τάξης, αντιμετωπιζόταν από την αριστερά στην καλύτερη ως παρέκκλιση/εκτροπή από τα συνταγματικά δικαιώματα, είτε στη χειρότερη με τη σιωπή ή συνενοχή της. Αντί αυτά τα γεγονότα να γίνονται αντιληπτά ως η απαρένκλητη ουσία της κυριαρχίας και ως αποσπασματικά επεισόδια μιας προσπάθειας αλλαγής συσχετισμών δυνάμεων και διάνοιξης νέων χώρων κρατικής επέμβασης. Η αριστερά σφύριζε πάντα αδιάφορα και ανεχόταν την όξυνση της καταστολής, και δικαιολογημένα, αφού μέχρι τώρα αφορούσε κυρίως όσους αρνούνταν τη Δημοκρατική Τάξη. Δεν έβλεπε όμως ότι σταδιακά χτίζεται το έδαφος όπου και τώρα θα την υποστεί και η ίδια.

... και η χρεοκοπία της

Έτσι λοιπόν, η λήξη της δημοκρατικής διαβούλευσης ως τρόπος λύσης των κοινωνικών συγκρούσεων, δημιουργεί, αφενός, ένα ρευστό τοπίο για τη θέση και τη λειτουργία της Αριστεράς στο Δημοκρατικό καθεστώς. Αφετέρου, η αντίληψη που είχε η

Αριστερά για τα πλαίσια διεξαγωγής και τα περιεχόμενα του αγώνα, χρεοκοπεί οριστικά.

Σχετικά με το πρώτο σημείο, *από τη στιγμή που η Δημοκρατία ανάγει πλέον την αστυνομική εξουσία ως τον κυρίαρχο τρόπο για τη διατήρηση της Τάξης, είναι σαφές πως πλέον δεν χρειάζεται την Αριστερά στο ρόλο του συνομιλητή*. Οι ανά καιρούς βολές κατά ΚΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ, δεν παρά μια σταδιακή προσπάθεια να εξοβελιστεί η Αριστερά ως κομμάτι της ρύθμισης της κοινωνικής ζωής. Και αυτό όχι γιατί είναι επικίνδυνη για το σύστημα, αλλά γιατί *η Δημοκρατία θέλει να γίνει πιο ενέλικτη*, να απεγκλωβιστεί από τις γραφειοκρατικές, εσω-συστημικές “αντιστάσεις”, να μπορεί να επιβάλλεται με άνεση, σχηματίζοντας ένα ενιαίο μέτωπο που ως *κυρίαρχη γραμμή του θα έχει την επιβολή της Τάξης με κάθε μέσο*. Το δίλημμα που τίθεται πλέον εδώ και κάποιο καιρό είναι *ή*

"η Δημοκρατία συνδιαλλάγεται έξω από τη Νομική (27/2)"

νομιμοφροσύνη και επιβολή της Τάξης ή αφανισμός. Κι αυτό θα εφαρμόζεται σαν στρατηγική σε όλο και πιο διευρυνόμενο πεδίο. Η θέση που έχει καταλάβει η Αριστερά στο δημοκρατικό καθεστώς διακυβεύεται, καταρρέει. Είτε λοιπόν θα συνδράμει στην προσπάθεια της εγκαθίδρυσης μιας νέας δημοκρατικής Τάξης ως θλιβερός συνένοχος - και όχι ως το αριστερό άλλοθι- ή θα εξοβελιστεί, θα διαλυθεί και θα κατασταλεί.

Έτσι η εγκατάλειψη του μέχρι πρότινος συναινετικού κοινωνικού μοντέλου, είναι που συνεπιφέρει και την οριστική χρεοκοπία στη δημοκρατική αντίληψη της διεξαγωγής και των περιεχομένων των αγώνων. Ακόμα κι αν παραβλέψουμε το έτσι κι αλλιώς ρεφορμιστικό και αφομοιώσιμο περιεχόμενο αυτής της αντίληψης, είναι πλέον σαφές ότι, από τη στιγμή που καταρρέει το συνολικό πλαίσιο μέσα στο οποίο ήταν ενταγμένη, δεν μπορεί παρά να οδηγή σε απανωτές και αναπόφευκτες ήττες. Όταν τα όρια της νομιμότητας ελαστικοποιούνται, όταν η ανεκτικότητα της Δημοκρατίας περιορίζεται, όταν η πυγμή και η ισχύς των κράτους αντικαθιστά τη διαβούλευση και τη διαμεσολάβηση, τότε ο καταγγελτικός λόγος για αδιαλλαξία, συνταγματική εκτροπή, παρέκκλιση της δημοκρατίας και επίκλησης των δημοκρατικών δικαιωμάτων γίνεται ένα θλιβερό επικοινωνιακό κλαφούρισμα, που είναι ανίκανο να αντιπάλεψει με κινηματικούς, συγκρουσιακούς και ανταγωνιστικούς όρους τη Δημοκρατία.

και το παράδειγμα της Νομικής

Τα γεγονότα του στρατιωτικού αποκλεισμού της Νομικής, η άρση ασύλου και η απειλή εκκένωσης, αναδεικνύουν καίρια τόσο την αντιμετώπιση των αγώνων από τη Δημοκρατία, ακόμα και όταν σε αυτούς υπάρχει εμπλοκή της Αριστεράς, όσο και για τη χρεοκοπία της δημοκρατικής αντίληψης του αγώνα. Η Αριστερά θεώρησε ότι θα στήριζε έναν αγώνα που θα μπορούσε να χωρέσει στα

δημοκρατικά πλαίσια. Σίγουρα περίμενε ανηλεή πόλεμο, αλλά κυρίως σε επίπεδο ιδεολογικό, επικοινωνιακό, μηντιακό. Πίστευε ότι το κύρος της και η κοινωνικής της νομιμοποίησης και τα θεσμικά της ερείσματα θα αρκούσαν για να αντεπεξέλθει στις δυσκολίες. Έφτασε στο σημείο μάλιστα να συναντηθεί με εκπροσώπους του υπουργείου προστασίας του πολίτη πριν ξεκινήσει ο αγώνας (αποζητώντας τί άραγε). Η δημοκρατία ωστόσο, μέσα από τους πολλαπλούς τρόπους που χρησιμοποίησε για να σπάσει την απεργία πείνας, δε δίστασε να ασκήσει και ποινικές διώξεις στους αριστερούς αλληλέγγυους. Μπορεί η αρχική πρόθεση για κακουργηματική διώξη να φαίνεται αστήριχτη και επικοινωνιακή, αλλά είναι από τα σημεία όπου η δημοκρατία προσπαθεί σταδιακά να ανοίξει νέα πεδία επέμβασης και καταστολής, ακόμα κι αν για την ώρα δεν επεκτείνεται στο εύρος που θα

Η κατάσταση φαίνεται αρκετά ζοφερή για το μέλλον των αραβικών λαϊκών επαναστάσεων: η επίσημη μηχανή της καταστολής εκ μέρους των καθεστώτων έχει ήδη εξαπολυθεί σε αρκετές χώρες, απειλώντας να συντρίψει με κτηνώδη δύναμη τις εξεγέρσεις των λαών στη Λιβύη, το Μπαχρέιν και την Υεμένη. Η αλληλεγγύη μας με τη μορφή της δράσης χρειάζεται τώρα!

Λιβύη

Στη Λιβύη, οι δυνάμεις του καθεστώτος Καντάφι προελαύνουν προς τα ανατολικά προσβάλλοντας τη σθεναρή αντίσταση των ανταρτών μέσω της εκτεταμένης χρήσης βομβαρδιστικών από τη θάλασσα, τζετ από τον αέρα και πυραύλων εδάφους από την ξηρά. Η αμερικανική και μερικές ευρωπαϊκές κυβερνήσεις, που αρχικά έδεχαν ενθουσιασμό για το ενδεχόμενο μιας άμεσης στρατιωτικής επέμβασης, τώρα λένε ότι η δημιουργία μιας απαγορευτικής ζώνης στις πτήσεις πάνω από τις περιοχές των εξεγερμένων δεν είναι δυνατή. Αυτό μπορεί να γίνει κατανοητό μόνο υπό το φως της άρνησης των εξεγερμένων Λιβύων κάθε άμεσης εξωτερικής στρατιωτικής επέμβασης στη χώρα τους. Από κάθε πλευρά έχει γίνει τώρα ξεκάθαρο ότι η ελευθερία, η πραγματική ελευθερία του λιβυκού λαού, δεν είναι το ενδιαφέρον τους και έτσι οι λιβυκές μάζες πρέπει να εξαρτηθούν μόνο από τις δικές τους δυνάμεις και την αφοσίωση ενάντια στις ανώτερές τους δυνάμεις του καθεστώτος Καντάφι.

Ο Καντάφι θέτει στο λαό του το δίλημμα: σκλαβιά ή θάνατος. Οι ΗΠΑ, από την πλευρά τους, έκαναν ξεκάθαρο με τη στάση τους τον τρόπο με τον οποίο καταλαβαίνουν τη λύση στην κρίση: είτε ο Καντάφι είτε οι ΗΠΑ. Είναι βέβαιο ότι οι Λίβυοι αντάρτες διατηρούν παρ’ όλα αυτά υψηλό ηθικό, αλλά είναι, επίσης, βέβαιο ότι η τύχη της επανάστασης, μαζί και η τύχη κάθε Λίβυου που εξεγέρθηκε για την ελευθερία του/της, φαίνεται τώρα αβέβαιη.

Υεμένη

Στην Υεμένη δύο μέρες πριν, οι δυνάμεις του καθεστώτος εξαπέλυσαν μιας μεγάλης κλίμακας επίθεση ενάντια στους φοιτητές του Πανεπιστημίου της Σαναά στην πλατεία Taqeer (Πλατεία Αλλαγής) κοντά στο ίδρυμα. Επτά διαδηλωτές σκοτώθηκαν και αρκετοί άλλοι τραυματίστηκαν. Είναι αρκετά αποκαλυπτικό το ότι την ίδια μέρα, ο πρόεδρος των ΗΠΑ Ομπάμα, κάλεσε την αντιπολίτευση της Υεμένης να δεχθεί την πρόταση του δικτάτορα Ali Saleh να δώσει ένα τέρμα στην εξέγερση και να δεχθεί το καθεστώς. Την ίδια στιγμή, ο Saleh, υποσχέθηκε να προστατέψει τη ζωή της εξεγερμένης νεολαίας, αλλά ξανά, την τελευταία νύχτα, τα καθάρματα (baltajia) του καθεστώτος Saleh επιτέθηκαν στον κόσμο. Ωστόσο, η πλατεία βρίσκεται ακόμα στον έλεγχο της εξεγερμένης νεολαίας.

Αρκετές αναφορές λένε τώρα ότι μεγάλη αστυνομική δύναμη και μπράβιο του καθεστώτος ετοιμάζονται για μεγάλης κλίμακας επίθεση στην πλατεία Taqeer, όπου για μια ακόμα φορά η νεολαία έχει ταχθεί με την υπεράσπιση της επανάστασης.

Μπαχρέιν

Τα τελευταία νέα από το Μπαχρέιν μιλούν για επέμβαση πάνω από 1000 στρατιωτών από τη γειτονική Σαουδική Αραβία και μερικές άλλες χώρες του Κόλπου σε υποστήριξη του καθεστώτος. Τι μπορούμε να περιμένουμε από αυτό το λουτρό αίματος; Η σαουδαρβική μοναρχία παίζει το ρόλο των πιο αντιδραστικών καθεστώτων ενάντια στις περιφερειακές εξεγέρσεις, όπως ακριβώς έκανε και η τσαρική τυραννία ή οι Πρόσοψι ενάντια στις ευρωπαϊκές επαναστάσεις του 19ου αιώνα, ενεργώντας ως μισθοφόροι... Ο Σαουδάραβας βασιλιάς, παρά την αρρώστεια του, κάλεσε τον

οι Άραβες δικτάτορες αρχίζουν τη μεγαλύτερη επιθεσή τους ενάντια στις μάζες

πρόεδρο των ΗΠΑ Ομπάμα για να του ασκήσει κριτική για το ότι άσκησε αυτός κριτική στο καθεστώς Μουμπάρακ και επειδή βοήθησε στο να τερματιστεί το καθεστώς του Λιγύπτιου δικτάτορα.

Στο Μπαχρέιν στεγάζεται μια από τις μεγαλύτερες στρατιωτικές βάσεις των ΗΠΑ στην περιοχή και στον κόσμο, έτσι δεν υπάρχει κανείς να ισχυριστεί ότι η σαουδαραβική παρέμβαση γίνεται χωρίς την αμερικανική έγκριση. Η σημασία αυτού του γεγονότος είναι ότι τα καθεστώτα, οι δικτατορίες της περιοχής, έχουν σκοπό να ασκήσουν την πιο κτηνώδη και σκληρή καταστολή ενάντια στους λαούς τους που έχουν εξεγερθεί, για να δώσουν ένα τέλος στο κύμα αυτό των εξεγέρσεων και διαδηλώσεων που έχουν αιτήματα για ελευθερία, εργασία, ισότητα, πολιτική συμμετοχή, αξιοπρεπή ζωή και άλλα.

Καμία εμπιστοσύνη σε ανατολικές και δυτικές δυνάμεις

Δεν υπάρχει λόγος να σχολιάσουμε τη στάση δυτικών και ανατολικών δυνάμεων που υποστηρίζουν είτε ανοιχτά είτε έμμεσα τις κτηνώδεις αυτές κατασταλτικές δικτατορίες. Είναι ξεκάθαρο ότι οι επαναστάσεις μπορεί είτε να νικήσουν είτε να ηττηθούν παρά την ευφορία των αρχικών νικών στην Τυνησία και την Αίγυπτο. Η ήττα τους είναι ο απώτερος στόχος όλων των ελίτ, των δικτατοριών, των καταστολέων και των εκμεταλλευτών, όχι μόνο στη Μέση Ανατολή ή τη Βόρεια Αφρική, αλλά παντού, από τις ΗΠΑ μέχρι την Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας και τη Ρωσική Ομοσπονδία.

Είναι ξεκάθαρο ότι μερικές φορές εξαιτίας της κτηνωδίας της καταστολής εκ

μέρους των καθεστώτων ή της αδυναμίας των λαών, δεν μπορούν οι επαναστάσεις να είναι νικηφόρες χωρίς τη διεθνή αλληλεγγύη και υποστήριξη των μαζών παντού. Στην πραγματικότητα, ισχύει εδώ κάτι παραπάνω από ένα απλό κάλεσμα αλληλεγγύης ή προσωρινή υποστήριξη. Είναι το κάλεσμα για από κοινού δράσεις ενάντια στους ίδιους εχθρούς. Εάν αληθεύει ότι μερικές επαναστάσεις δεν μπορούν να είναι νικηφόρες εξαρτώμενες μόνο από τις τοπικές μάζες, τότε είναι, επίσης, αλήθεια ότι οι δικτατορίες αυτές δεν μπορούν να επιζήσουν ή να διατηρήσουν την καταστολή τους χωρίς την υποστήριξη των μεγάλων δυνάμεων του κόσμου, των κέντρων της παγκοσμοποιημένης “νέας τάξης”, των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Είναι σύμμαχοι, έτσι είμαστε κι εμείς επίσης σύμμαχοι στους αγώνες μας, εμείς οι εκμεταλλεόμενες μάζες του κόσμου. Είναι ξεκάθαρο τώρα ότι οι λαοί μας αντιμετωπίζουν τους ίδιους εχθρούς και ότι έτσι ενδεχόμενη νίκη μας θα είναι και δική σας ή ενδεχόμενη ήττα μας θα είναι και δική σας.

Θυμόμαστε την αναταραχή με το αντιπολεμικό κίνημα κατά τη διάρκεια της εισβολής των ΗΠΑ και της Βρετανίας στο Ιράκ, αλλά αυτή δεν στάθηκε ικανή να αλλάξει την πορεία των γεγονότων που ακολούθησαν. Αυτό ήταν αλήθεια εν μέρει, κυρίως εξαιτίας της φύσης αυτών που αντιστέκονταν τότε στην ιμπεριαλιστική επίθεση. Δυστυχώς, αυτοί που αντιστέκονταν ήσαν το ίδιο το πρώην καταπιεστικό καθεστώς που ήταν μισητό από το λαό του και έτσι ήττα του ήταν αναπόφευκτη δίνοντας ένα τέλος σ’ αυτή την αναταραχή. Τώρα, οι μάζες που αγωνίζονται έχουν διαφορετικό όραμα. Πρέπει να γνωρίζει κάποιος το κουράγιο και την αφοσίωση όλων αυτών που βγήκαν στους δρόμους ενάντια στις πιο κτηνώδεις και αιματωβαμένες δικτατορίες της γης, της Αιγύπτου, της Τυνησίας, της Λιβύης, της Υεμένης, του Μπαχρέιν, του Ιράκ και ακόμα των ανατολικών επαρχιών της Σαουδικής Αραβίας. Εκατοντάδες σκοτώθηκαν (χιλιάδες στη Λιβύη), χιλιάδες τραυματίστηκαν στον αγώνα αυτό, που συνεχίζεται σχεδόν παντού στην περιοχή. Ο λαός πάλεψε γενναία στους δρόμους, με γυμνά χέρια, με μολότοφ και με την αφοσίωσή του στη κατάκτηση της ελευθερίας του ενάντια σε πλήρως εξοπλισμένες αστυνομίες και μπράβους των κυβερνήσεων, ακόμα και το στρατό σε ορισμένες πριπτώσεις.

Κάλεσμα διεθνιστικής αλληλεγγύης και δράσης

Είναι σίγουρο ότι η αλληλεγγύη σας χρειάζεται περισσότερο από ποτέ, αλλά νομίζω ότι είναι η ώρα να περάσουμε σε πλατύτερες δράσεις και διαδηλώσεις σε υποστήριξη των εξεγερμένων λαών της Μέσης Ανατολής και της Βόρειας Αφρικής. Οι διαδηλώσεις αυτές δεν πρέπει να γίνονται μόνο ενάντια στις τοπικές δικτατορίες, αλλά επίσης ενάντια στους πάτρωνές τους... Αυτό σημαίνει ακόμα ότι πρέπει να διαδηλώσουμε ενάντια στις πολιτικές μαnouβρες των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, των ίδιων δυνάμεων που επιζητούν να αναγκάσουν τους εργάτες της Δύσης να πληρώσουν για την κρίση που δημιούργησε η δική τους αληστία.

Οι μάζες παντού είναι έτοιμες για μεγαλύτερους αγώνες, έναν αγώνα για την τύχη και την ελευθερία τους καθώς και για την απαρχή μιας απειθθήσης ενάντια στους εκμεταλλευτές τους. Νομίζω ότι όπως έγινε στην Τυνησία, την Αίγυπτο και αλλού στην περιοχή μας, ο κόσμος παντού έχει μπουχτίσει και έχει τη θέληση να αγωνιστεί πιο σκληρά από ποτέ. Επίσης, με τις απαιτούμενες δράσεις αλληλεγγύης σας ελπίζω ότι μπορείτε να αρχίσετε να παίρνετε πρωτοβουλίες διαδηλώσεων και διαμαρτυριών πιο μεγάλης κλίμακας και μορφών άμεσης δράσης, μεγαλύτερων από ό,τι πριν, ενάντια στους κοινούς μας εχθρούς για την υπεράσπιση των κοινών μας συμφερόντων.

Ανήκω στην ελευθερακή αριστερά, και είμαι βαθιά πεπεισμένος ότι ο συνεχιζόμενος αγώνας των μαζών στη Μέση Ανατολή έχει ξεκάθαρο ελευθεριακά χαρακτηριστικά, αλλά αυτή δεν είναι η ώρα για σεχταρισμούς από την πλευρά της επαναστατικής διεθνούς αριστεράς και των αντικαπιταλιστικών οργανώσεων και αγωνιστών. Βέβαια, αυτό δεν σημαίνει ότι θα αντικαταστήσουμε τους ελευθεριακούς στόχους και τα μέσα αγώνα με εξουσιαστικά, αλλά πρέπει να δώσουμε αυτή τη μάχη από κοινού με όλες τις αντικαπιταλιστικές επαναστατικές δυνάμεις και αγωνιστές και, πάνω απ’ όλα, με βάση το δικό επίπεδο των συμφερόντων των μαζών παντού. Καταλαβαίνω ότι οι επαναστάσεις σημαίνουν αγώνα και εκεί είτε μπορεί να νικήσουμε είτε να ηττηθούμε. Αλλά εκεί που οι νίκες στην Τυνησία και την Αίγυπτο φάνηκαν εύκολες τώρα βρισκόμαστε στην πιο δύσκολη φάση του αγώνα στην οποία έχει βρεθεί από την απαρχή του το εργατικό κίνημα, και ένας τέτοιος αγώνας πρέπει να αποβεί νικηφόρος σε διεθνές επίπεδο.

Ο συνεχιζόμενος αγώνας δεν αποτελεί εξαίρεση. Φυσικά, οι αγώνες αυτοί δεν είναι καθαρά προλεταριακοί και το τοπικό προλεταριάτο εταίξε μέχρι τώρα μικρό ρόλο σ’ αυτούς. Αλλά η αλήθεια είναι ότι τέτοιοι αγώνες εμπεριέχουν μια πολύ μεγάλη δυνατότητα δημιουργίας μαζικού και δυναμικού ανεξάρτητου εργατικού κινήματος. Αυτή τη στιγμή, εν μέσω της στρατιωτικής σαουδαραβικής κατοχής, τα τοπικά συνδικάτα του Μπαχρέιν κάλεσαν σε γενική απεργία, ενώ διαδηλωτές μπλοκάρουν μεγάλους δρόμους σε μια τόσο μικρή χώρα. Εργάτες στην Τυνησία, στην πόλη των ορυχείων Metlaoui, συγκρούονται με την αστυνομία για τα αιτήματά τους και υπάρχουν ήδη δύο νεκροί εργάτες και η τυνησιακή κυβέρνηση κήρυξε το στρατιωτικό νόμο στην περιοχή. Τα πράγματα, επίσης, σκληραίνουν στην Σαναά στην πλατεία Taqeer στην Υεμένη και η δικτατορία φαίνεται ότι προετοιμάζεται για μακελειό μεγάλης κλίμακας.

Οι διαδηλωτές στη Λιβύη, την Υεμένη και το Μπαχρέιν, θα είναι πιο δυνατοί εάν μπορούν να αισθανθούν την αλληλεγγύη σας. Μόνο με αυτόν τον τρόπο μπορούμε να κάνουμε την πραγματική διαφορά αυτή την κρίσιμη στιγμή για τον αγώνα των αραβικών μαζών για την ελευθερία τους.

Mazen Kamalmaz

Σύρος αναρχικός

** Ελληνική μετάφραση "Ούτε Θεός-Ούτε Αφέντης", 16/3/2011*